

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Barker, Clive - Hellraiser.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.7.2006
Modification Date: 30.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HELLRAISER

Clive Barker
v nakladatelství Mustang:
CABAL
IMAGIKA I., II.
VĚČNÉ ZATRACENÍ

UNIVERSUM
CLIVE
BARKER
HELLRAISER

Název originálu:
HELLRAISER

Poprvé vyšlo roku 1987
v nakladatelství Century Hutchinson v Londýně
v antologii Night Visions 3.

Copyright © 1985, 1986 by Clive Barker
Copyright © 1996 for the Czech translation
by Pavel Dufek, Iva Harrisová
Copyright © 1996 for Cover by Martin Zhouf
Copyright © 1996 for the Czech edition
by Mustang Ltd.

ISBN 80-7191-070-8

HELLRAISER

"Toužím si pohovořit s duchem dávného milence
Jenž skončil dřív, než zrodil se bůh lásky."

JOHN DONNE

Pro Marii

1. KAPITOLA

Frank byl tak zabraný do řešení záhady Lemarchandovy kostky, že přeslechl i vyzvánění zvonu. Tvůrce byl ve svém oboru mistr. Byla to tak náročná hádanka, že i když se Frank připravil na to, že jde o zázračnou krabičku, vůbec si s ní nevěděl rady. Neměl tušení, které body na šesti černých lakovaných stěnách stisknout, aby se tenhle trojrozměrný rébus rozpadl na dvě části.

Frank měl podobné hlavolamy; většinou z Hongkongu, produkty čínské záliby vtělovat metafyziku do tvrdého dřeva. Ale k bystrosti a technickému nadání Číňanů přidal Francouz sobě vlastní zvrhlou logiku. Jestli měl hlavolam nějaký systém, Frank na něj prostě nemohl přijít. Až po několika hodinách marných pokusů a neustálých chyb se mu podařilo nastavit palce, prostředníky a malíky tak, že to přineslo ovoce. Takřka nepostřehnutelně cvaknutí... a bylo vyhráno! Část kostky se oddělila a vyklouzla ven.

Objevil dvě věci.

Nejdříve zjistil, že vnitřní plochy jsou skvěle vyleštěny. Frankova roztrášená pozornost se soustředila na lak. Druhá věc byla, že Lemarchand, ve své době tvůrce zpívajících ptáčků, tuto krabičku sestrojil tak, aby se při jejím otevření

spustil hrací mechanismus. Ten začal cinkat krátké tuctové rondo.

Povzbuzen úspěchem se Frank pustil do zkoumání krabičky ještě

úporněji a rychle našel seskupení drážek a naolejovaných klínek, které odhalily další spletité nástrahy. A s každým řešením - každým pootočením nebo stisknutím - se do hry zapojoval další melodický prvek. Nápěv se zvýrazňoval a rozvíjel, až se počáteční capriccio zcela ztratilo v ozdobách.

V určitém okamžiku usilovně dřiny začal vyzvánět zvon - byl to takový vytrvalý a zasmušilý umíráček. Předtím ho neslyšel; alespoň si to neuvědomoval. Když však byl s hlavolamem téměř u konce - když rozuzlil celé zrcadlici se útroby krabičky -, teprve postřehl, jak se mu vlivem vyzvánění křečovitě svírá žaludek; podle intenzity usoudil, že už to musí trvat hezkou dobu.

Vzhlédl od práce. Několik okamžiků se domníval, že zvonění přichází odněkud z ulice, ale vzápětí to vyloučil. Ještě než se s ptáčníkovou kostkou začal potýkat, bylo už k půlnoci. Od té chvíle uplynula spousta hodin. Ani nevnímal, jak čas běží, poznal to jen podle hodinek. Ve městě nebyl kostel - pro věřící to muselo být utrpení -, takže zvon v tuhle hodinu nemohl svolávat na mši.

Ne. Ten zvuk přicházel odkudsi z mnohem větší dálky, skrz dveře (dosud neviditelné), které měla otevřít

Lemarchandova zázračná krabička. Kircher, od něhož ji koupil, tedy mluvil pravdu - ve všem, co mu slíboval. Frank stál na prahu nového světa; oblasti nekonečně vzdálené od místnosti, v níž právě seděl.

Nekonečně vzdálené, a přece najednou tak blízké. Při té myšlence se mu zrychlil dech. Tuhle chvíli očekával s napětím. Do plánu protrhnout oponu vložil všechn svůj důvtip. Co nevidět tady budou. Kircher jim říkal cenobité, bohoslovci Řádu řezné rány, povolání od svých experimentů ve vyšších sférách rozkoše, aby své věčně mladé hlavy nabídly světu deště a nezdaru.

V předcházejícím týdnu ustavičně pracoval, aby pro ně přichystal pokoj. Úzkostlivě drhl holá prkna a vystlal je okvětními lístky. U západní stěny postavil jakýsi oltář a ozdobil ho výběrem uklidňujících předmětů, které podle Kircherova ujištění přispějí k dobrému průběhu jejich bohoslužeb: kosti, bonbóny, jehly. Na levou stranu oltáře postavil džbán se svou močí - doplňoval ho celý týden -, kdyby snad požadovali nějaké nenucené gesto sebeprznění. Na pravou stranu umístil talíř s holubími hlavami. I to mu Kircher poradil, aby je měl po ruce.

Nezanedbal žádnou součást zařikávacího rituálu. Žádný kardinál, prahnoucí po rybářových botách, by nemohl být příčinlivější.

Avšak nyní, když zvuk zvonu sílil a přehlušoval melodii hrací skříňky, na něj padla hrůza.

Pozdě, mumlal si pro sebe v naději, že potlačí rostoucí strach. Lemarchandův strojek již byl spuštěn, poslední nástraha zdolána. Na vytáčky nebo lítost už nezbyval čas. A kromě toho: neriskoval snad život a zdravý rozum, aby mohl zvednout oponu? Nyní se otvíraly dveře rozkoším, o jejichž existenci dosud věděla jen hrstka lidí a ještě mnohem méně lidí je vyzkoušelo - rozkoším, které změni měřítka pocitů a uvolní ze zajetí touhy, pokušení a zklamání, jež ho pronásledovaly od doby, kdy dospěl. To poznání ho jistě úplně změni. Žádný člověk přece nemůže prožít tak hluboké pocity, a přitom zůstat nezměněný.

Holá žárovka uprostřed místnosti pohasla a zase se rozjasnila; rozjasnila se a opět pohasla. Přesně v rytmu vyzvánění. Při každém úderu zvonu zazářila nejjasněji. V pauzách mezi duněním zvonu byla tma v místnosti úplná. Jako by svět, který obýval dvacet devět let, náhle přestal existovat. Potom zvon zazněl znovu a žárovka zazářila tak silně, že už snad nemohla pohasnout; vzácných pár vteřin stál na obvyklém místě, u dveří vedoucích ven, dolů na ulici, a u okna, z něhož - kdyby měl tu touhu (nebo sílu) vytáhnout rolety - by možná zahlédl příchod jitra.

S každým zazvonením žárovka odhalovala víc a víc. Viděl, jak se východní stěna obnažuje a cihly se vmžiku rozpadávají a mizí, a v tomž okamžiku spatřil prostor za pokojem, odkud vycházelo dunění zvonu. Že by svět ptačtva? Kosí svět v ustavičné vřavě. To byla veškerá představa, jakou si udělal o domově hierofantů, kteří se k němu blížili. Že tam panuje zmatek, naplněný křehkými, poničenými věcmi, které se vynořovaly a zase zanikaly a naplňovaly temný vzduch strachem.

A pak byla stěna zase pevná a zvon utichl. Žárovka ještě naposled vzplanula, a zhasla. Tentokrát bez naděje, že by se znovu rozzářila.

Stál ve tmě a mlčel. I kdyby si vzpomněl na uvítací řeč, kterou si připravil, jeho jazyk by ji nevyslovil. Zdřevěněl v ústech.

Vtom se rozlilo světlo.

Vycházelo z nich: ze čtveřice cenobitů, kteří rázem zaplnili pokoj. Stěna se za nimi zavřela. Dovnitř vnikl přerušovaný fosfores-kující jas, podobný záři vydávané hlubinnými rybami - modrý, studený, bez půvabu. Teprve teď Frankovi došlo, že nikdy nepřemýšlel o tom, jak asi vypadají. I když měl bohatou představivost, pokud šlo o podvody a krádeže, v jiných ohledech byla prachbídná. Představit si tyto bytosti bylo nad jeho síly, a tak se o to ani nepokoušel.

Proč se jim bál pohlédnout do očí? Že by kvůli jizvám, které pokrývaly každý centimetr jejich těl? Kvůli svalům, ozdobně probo-daným, nakrájeným na plátky, infibulovaným a pak poprášeným popelem? Nebo kvůli vůni vanilky, kterou okolo sebe šířily a jejíž sladkost nedokázala přehlušit jejich odporný pach? Či snad proto, že s přibývajícím světlem je viděl z větší blízkosti a v jejich zmračených obličejích se neshledal s radostí, ba ani s lidskostí? Jenom se zoufalstvím a choutkami, které v jeho vnitřnostech vyvolávaly touhu vyprázdnit se.

"Co je to za město?" zeptala se jedna z bytostí. Frank nedokázal s jistotou určit její pohlaví. Intimní partie zakrývaly šaty, přičemž některé díly byly přišité ke kůži nebo prošité skrz. Z hlasu se při té troše slov nedalo nic usoudit. Vodítko neposkytovaly ani svévolně zohyzděné rysy. Když promluvila, háčky, jimiž byla probodána oční víčka a které byly spojeny spletitou soustavou řetízků procházejících svaly i kostmi s podobnými skobíčkami ve spodním rtu, se rozhoupaly a obnažily lesknoucí se maso.

"Na něco jsem se ptal," řeklo to. Frank neodpovídal. Jméno města bylo to poslední, nač v tu chvíli myslel.

"Rozumíte?" naléhalo druhé stvoření. Jeho hlas byl na rozdíl od hlasu jeho druha slabý a nezvučný. Byl to hlas vzrušené dívky. Každý centimetr hlavy měla potetován složitou mřížkou a v každém průsečíku vodorovných a svislých čar měla ozdobnou jehlu, vraženou až do kosti. Podobně zkrášlený měla i jazyk. "Víte vůbec, kdo jsme?" zeptala se.

"Ano," ozval se konečně Frank. "Vím."

Samozřejmě že to věděl. Spolu s Kircherem trávil dlouhé noci debatami o zmínkách, které nasbírali z deníků Bolingbrokea a Gil-lese de Rais. O Řádu řezné rány věděli všechno.

A přece... očekával něco jiného. Nějakou známku nesmírné nádhery, k níž tihle tvorové měli přístup. Přinejmenším si myslel, že se dostaví se ženami. Ženami pomazanými olejem, mlékem, ženami vyholenými a obalenými svaly pro milostné hrátky, s navoněnými rty, stehny nedočkavými, už už aby se rozevřely, s kyprými zadky, tak jak to měl rád. Očekával vzdechy, malátná těla kráčející po květinovém koberci, neposkvrněné děvky, jejichž šterbiny by mu byly k službám a jejichž um by ho popoháněl - vzhůru, vzhůru - k extázím, o jakých se mu ani nesnilo. V jejich objetí by zapomněl na svět. Nechal by se unášet vlastní smyslnou žádostivostí, místo aby ji pohrdal.

Ale ne. Ženy s sebou nepřivedli a o vzdychání nemůže být řeč. Jsou to jenom bezpohlavní věci se zvrásněným masem. Nyní promluvila třetí bytost. Její rysy byly tak silně zjizvené zářezy - rány se podebíraly, až se nafoukly jako balón -, že ani nebylo vidět oči a slova vycházela ze znetvořených úst zkomolená.

"Co všechno víte?" zeptala se.

Tohoto tazatele si prohlížel troufaleji než první dva. S každou vteřinou, která uplynula, se jeho strach vytrácel. Vzpomínky na hrůzostrašné místo za zdí se již rozplývaly. Zůstal s těmito sešlými tvory, s jejich puchem, výstřední odporností a zcela evidentní křehkostí. Jediné, čeho se musel obávat, bylo zvedání žaludku.

"Kircher mi řekl, že vás bude pět," odpověděl.

"Inženýr dorazí co nevidět," dověděl se. "Znovu se vás ptáme: co po nás chcete?"

Proč by se jim nesvěřil rovnou? "Rozkoš," odpověděl zpříma. "Kircher mi prozradil, že ji znáte."

"To ano," přikývlo první stvoření. "Jakou si jen budete přát."

"Vážně?"

"Samozřejmě. Samozřejmě." Vrhlo na něj obnažený pohled. "O čem jste snil?" dodalo.

Tenhle otevřený dotaz ho uvedl do rozpaků. Vždyť nemohl doufat, že se mu podaří popsat charakter přízraku, který si vytvořilo jeho libido.

Pořád ještě hledal slova, když ho jedno z nich předběhlo: "Tenhle svět... je pro vás zklamáním?" "Pořádně velkým," přisvědčil.

"Nejste první, kdo se nabažil jeho všednosti. Před vámi už to přiznali jiní."

"Nebylo jich moc," poopravila ho mřížkovaná tvář. "To je pravda. Byla jich nanejvýš hrstka. Ale pár se jich odvážilo použít Lemarchandovu konfiguraci. Lidé jako vy, hladoví po nových zkušenostech, kteří se doslechli, že my máme dovednosti ve vašem světě nepoznané."

"Čekal jsem, že..." začal Frank.

"My víme, co jste čekal," skočil mu do řeči cenobita. "V plně šíři a hloubce chápeme povahu vaší posedlosti. Pro nás je to úplně přirozené."

Frank zamručel. "Takže víte, o čem jsem snil. Dokážete mi tu rozkoš zprostředkovat?"

Obličej té věci se rozevřel a ret se ohrnul, jako když se směje pavíán. "Ne tak, jak si představujete," vyvedla ho z omylu.

Frank ji chtěl přerušit, ale zarazila ho zdviženou rukou. "Existují stavy nervových zakončení, jaké vaše představivost, ať by byla sebevzrušenější, nikdy nemůže vyvolat." "...opravdu?"

"Opravdu. Bez pochyby. Vaše nejmilovanější nemravnost je ve srovnání se zážitky, které nabízíme, dětská hračka."

"Chcete to zkusit?" zeptal se druhý cenobita. Frank se zadíval na jizvy a háčky. Opět ztratil řeč. "Tak chcete?"

Venku, docela blízko, se svět brzo začne probouzet. Z okna této místnosti to pozoroval den za dnem. Vždycky šlo o start dalšího kola bezvýsledné honby za něčím, a věděl, věděl, že pro něj už na tomto světě není nic, co by ho mohlo vzrušit. Nic žhavého, jenom křeč. Žádná vášeň, pouze náhlé vzplanutí - a vzápětí stejně náhlá lhostejnost. K takové nespokojenosti se odvrátil zády. Jestliže si měl nějak vysvětlit znamení, která mu tato stvoření přinesla, pak to bral jako cenu za náročnost. A byl ochoten ji zaplatit.

"Ukažte mi to," rozhodl se.

"Ale zpátky už se to vzít nedá. Jste s tím srozuměn?"

"Ukažte."

Další výzvu, aby zvedly oponu, nepotřebovaly. Zaslechl vrznutí dveří, otočil se a zjistil, že mu svět za zády zmizel a na jeho místo nastoupila tma zachvácená panikou, taková, z níž vystoupili tito příslušníci řádu. Znovu se podíval na cenobity, jako by žádal vysvětlení. Po nich však nebylo vidu ani slechu. Ovšem nevypařili se beze stopy. Odnesli s sebou květiny, podlaha zůstala holá a předměty, které pro ně nachystal u stěny, černaly, jako by je spaloval divoký, leč neviditelný plamen. Cítil hořkost jejich záhuby. Bodala ho do nosních dírek tak pronikavě, že si byl jist, že mu poteče krev.

Ale zápach spáleniny byl teprve začátek. Sotva ho zaregistroval, hned mu do hlavy pronikla desítky jiných pachů. Vůně, kterých si dosud stěží povšiml, byly najednou podmanivě silné. Vůně odnesených květů, pach malby na stropě a miza dřevěné podlahy, to všechno se mu hrnulo do hlavy.

Dokonce cítil i tmu za dveřmi a v ní trus sta tisíců ptáků.

Ústa a nos si zakryl rukou, aby ho ten zápach neporazil, avšak zle se mu dělalo i z pachu potu na prstech. Asi by mu bylo na zvracení, nebýt toho, že z každého nervového zakončení a chuťové buňky ho zaplavovaly svěží pocity.

Připadalo mu, že cítí, jak mu zrnka prachu dopadají na kůži. Každé nadechnutí mu rozdírало rty a každé mrknutí ho bodalo do očí. Vzadu v krku mu hořela žluč a kapička šňávy vyloučená na jazyk ze sousta včerejšího hovězího, které

mu uvízlo mezi zuby, vyprovokovala v celém organismu křeče.

Neméně citlivé měl uši. Hlava se mu mohla rozskočit, jak mu v ní dunělo, a původcem toho byl i on sám. Vzduch, jenž mu proudil do ušních bubínků, se měnil v uragán, nadýmání ve střevech zase v hromobití. Ale byly tu i další zvuky - nesčetné zvuky -, které na něj dorážely odkudsi z neznáma. Hlasy zvyšované v hněvu, šeptaná vyznání lásky, řev a rachot, úryvky písně, nárek.

Že by slyšel svět? Rozbřesk v tisíci rodinách? Neměl šanci se zaposlouchat do detailů. Ten nelibozvuk ho zbavil schopnosti analýzy.

Ale bylo ještě hůř. Zrak! Můj Bože, nikdy by ho nenapadlo, že by mu mohl působit taková muka. Zrovna jemu, který měl za to, že ho nemůže nic na světě překvapit. Točila se mu hlava. Všude viděl něco, čeho si dřív vůbec nevšímal.

Obyčejná omítka na stropě byla strašnou mapou zachycující tahy štětcem. Jeho košile se stala nesnesitelnou spleť vláken. V koutě zahlédl roztoče lezoucího po hlavě mrtvého holuba a neušlo mu, že po něm roztoč mrskl svými zornicemi. Čeho je moc, toho je příliš! Zděsil se a zavřel oči. Jenže uvnitř toho bylo ještě víc; pod tíhou intenzivních vzpomínek byl jako smyslů zbavený. Sál mateřské mléko a zajíkal se; cítil sevření paží sourozence (prali se, anebo to bylo bratrské obětí? Ať tak či tak, dusil se). A bylo toho tolik. Krátký život plný pocitů, všechny zapsané dokonalým písmem do jeho mozkové kůry a sužující ho naléháním, aby nezapomněl.

Div nepukl. Svět mimo jeho hlavu - pokoj a ptáci za dveřmi - ač na sebe upozorňovali dost hlasitě, nemohli přehlušit jeho vzpomínky. Tím líp, pomyslel si, a pokusil se otevřít oči. To však nešlo. Sevřené je držely slzy, hněs nebo jehla a nit.

Přemýšlel o tom, co slyšel o cenobitech: háčky, řetízky. Provedli na něm podobný chirurgický zákrok - připoutali ho k přehlídce vlastní minulosti?

Ze strachu, aby neztratil zdravý rozum, k nim začal promlouvat, přestože si nebyl jist, zda jsou ještě na doslech.

"Proč?" zeptal se. "Proč mi to děláte?"

Ozvěna slov mu drásala uši, ale on si toho moc nevšímal. Rozrušovaly ho další dojmy z minulosti. Na jazyku měl stále dětství (mléko a pocit marnosti), ale nyní se k nim přidávaly pocity dospělého člověka. Byl přece dospělý. Nosil knír a byl silný; měl mohutné ruce a velké břicho.

K rozkoším mládí neodmyslitelně patřila neustálá touha po něčem novém, ale jak se vlekly roky a pocity ztrácely na síle, rostl v něm zájem o hlubší a hlubší prožitky. A ty se dostavily znovu, ještě dráždivější, protože se ukládaly v temnotě těla.

Chutí na jazyku cítil nepočítané: hořké, sladké, kyselé, slané. Cítil koření, výkaly a maminčiny vlasy, viděl města a oblohu, rychlost a hloubku, lámal chleba s nyní již mrtvými lidmi a měl opažené tváře, jak mu na ně plivali horké sliny. A pochopitelně nemohly chybět ženy.

Vždy, uprostřed náhlého rozrušení a zmatku, se dostavovaly vzpomínky na ženy, přepadaly ho jejich vůně, jejich esence, jejich chuť.

Blížkost tohoto harému ho navzdory okolnostem burcovala. Rozepnul si kalhoty a začal masturbovat; spíš proto, aby vystříkl semeno, a tak se od těch stvoření osvobodil, než kvůli potěšení samému.

Jak pokračoval, matně si uvědomoval, že pohled na něj musí budit soucit. Slepce v prázdném pokoji, vzrušený snem. Ale trýznivý, neradostný orgasmus tu neúprosnou podívanou ani nezpomalil. Kolena se mu podlomila, tělo kleslo na podlahu a tam ho energie opustila. Náraz na zem mu způsobil křečovitou bolest, ale ta pominula, ještě než se dostavila nová vlna vzpomínek.

Převalil se na záda a ječel. Ječel a prosil, aby to skončilo, jenže vjemy byly stále intenzivnější, vybičované k novým výšinám s každou prosbou o skončení, kterou pronesl.

Tyto žádosti splývaly do jediného zvuku; slova a smysly mu zatemňovala panika. Zdálo se, že to nikdy neskončí, že z toho zešílí. Neměl jinou naději, než že pro něj naděje nebude mít naprosto žádný smysl.

Sotva mu tato poslední, zoufalá myšlenka proběhla hlavou, muka ustala.

Zčistajasna a úplně. Byla tatam. Zrak, sluch, hmat, chuť, čich. Náhle jich byl zbaven. V následujících vteřinách měl pochybnosti, zda vůbec ještě existuje. Ale srdce mu douklo. Podruhé, potřetí, počtvrté.

Když si jeho pomalé bušení uvědomil popáté, otevřel oči. Pokoj byl prázdný, oltář, holubice a džbán byly pryč. Dveře zavřené.

Bázlivě se posadil. Údy jej brnely, bolela ho hlava, zápěstí a močový měchýř.

A pak - jeho pozornost upoutal pohyb na druhém konci místnosti.

Tam, kde bylo ještě před malým okamžikem prázdno, nyní stála postava. Byl to čtvrtý cenobita, ten, který dosud nepromluvil, ba ani neukázal tvář. Už to nebylo ono, nýbrž ona. Kapuci, kterou předtím měla na hlavě, odložila. Zrovna tak šaty. Ta žena byla šedivá, a přece zářila. Rty měla krvavé, nohy rozkročené, aby ukázala pracně zjizve-nou stydkou kost. Seděla na hromadě hnijících lidských hlav a usmívala se na uvítanou.

Děsil ho ten kontrast smyslnosti a smrti. Mohl pochybovat, že ty oběti usmrtila osobně? Jejich hníloba jí vězela za nehty a jejich jazyky - nejméně dvacet - měla srovnané v řadách na olejem potřených stehnech. Ležely tam, jako by čekaly, až budou moci vstoupit. Nepochyboval ani, že předtím než jejich srdce zastavila ranou nebo polibkem, mozky, které nyní prosakovaly z jejich ušních otvorů a nosních dírek, dohnala k šílenství.

Kircher mu lhal. Anebo se sám nechal strašně oklamat. Ve vzduchu nevisela žádná rozkoš. Nebo alespoň ne taková, jak ji chápe lidstvo.

Tím, že otevřel Lemarchandovu kostku, udělal chybu. Obrovskou chybu.

"Takže jste přestal snít," řekla cenobitka a pozorovala ho, jak leží na holých prknech a těžce oddychuje. "Dobře."

Vstala. Jazyky popadaly na podlahu jako kupa slimáků.

"Můžeme začít," vyběhla ho.

2. KAPITOLA

1

"Není to právě to, co jsem si od toho slibovala," poznamenala Julia, když stáli v chodbě. Bylo šero, chladný srpnový den. Vůbec ne ideální doba na prohlídku domu, který byl tak dlouho opuštěný.

"Musí se na něm trochu zamakat," konstatoval Rory. "To je všechno. Nikdo na něj nesáh, co babička umřela. To už budou tři roky. A ona s ním ke konci určitě taky nic nedělala."

"A je tvůj?"

"Můj a Frankův. Odkázala ho nám oběma. Ale kdypak se můj velký bratříček naposledy ukázal...?"

Pokrčila rameny, jako by si nemohla vzpomenout, i když si to pamatovala moc dobře. Týden před svatbou.

"Někdo povídal, že tady pobyl pár dní loni v létě. Určitě si sem přijel zašoustat a zase výpad. Nemá o ten barák zájem."

"Ale představ si, že se do něj nastěhuju a on se vrátí a bude chtít, co mu patří."

"Tak jeho podíl odkoupím. Vezmu si půjčku od banky a vyplatím ho. Vždycky byl na prachy."

Přikývla, ale moc přesvědčená nebyla.

"Nedělej si starosti," utěšoval ji, popošel k ní a objal ji. "Ten dům je náš, zlato. Vymalujem ho, dáme ho do pořádku a bude to náš ráj."

Zkoumal její tvář. Občas - zvláště když ji zachvátily pochybnosti, tak jako teď - ho její krása málem děsila.

"Věř mi," naléhal.

"Věřím ti."

"Tak dobrá. Co bys tomu řekla, kdybychom se začali stěhovat hned v neděli?"

2

Neděle.

V téhle části města to stále ještě byl den Páně. I když majitelé místních upravených domů a dobře vychovaných dětí v Boha dávno nevěřili, pořád zachovávali neděli jako sváteční den. Když přijela Lewtonova dodávka a začali vykládat, rozhrnulo se několik záclon a někteří zvědaví sousedé se dokonce courali kolem domu a předstírali, že věnčí psy. Ale nikdo z nich s novými sousedy nepromluvil, natož aby se nabídl, že jim pomůže nosit nábytek. Neděle nebyla na to, aby se člověk zpotil.

Julia dohlížela na vybalování, Roty organizoval vykládání z auta a Lewton s Šíleným Bobem pomáhali nosit. Museli se čtyřikrát otočit, než odvozili všechny krámy z Alexandřiny ulice, a stejně tam na sklonku dne ještě zůstalo hodně starožitností. Ty musí přivést někdy později.

Asi ve dvě odpoledne se přede dveřmi objevila Kirsty.

"Přišla jsem se podívat, jestli nechcete pomoci," nabídla se. Z jejího hlasu se dal mlhavě vytušit náznak omluvy.

"Tak pojď dál," vyzvala ji Julia a zašla do předního pokoje. Vypadalo to tam jako po boji, všude chaos. Tiše Roryho proklínala. Určitě to byl jeho nápad, pozvat tuhle ztracenou duši, aby nabídla své služby; o tom nebylo pochyb. Spíš než pomáhat tady bude překážet. Její zasněná, ustavičně poraženecká povaha šla Julii na nervy.

"Co můžu dělat?" zeptala se Kirsty. "Rory říkal..."

"Ano," skočila jí do řeči Julia. "Jistě."

"Kde je? Myslím Rory."

"Jel pro další náklad, aby tady toho haraburdí bylo ještě víc."

"Aha."

Julia nasadila vlídnější tón. "Je to od tebe moc hezké," spustila, "že ses tady takhle zastavila, ale myslím, že tu pro tebe zrovna teď moc práce není."

Kirsty se trochu začervenala. Zasněná, to byla; ale hloupá ne.

"Aha," prohodila. "Určitě? Nemůžu... Totiž, třeba bych ti mohla uvařit kafe?"

Ani při vaření kávy se nevyhnula menším problémům. Žádný úkol, kterého se Kirsty chopila, nebyl nikdy úplně jednoduchý. Stála v kuchyni, vařila vodu v rendlíku, který předtím asi čtvrt hodiny hledala, a uvažovala, že sem asi přece jen neměla chodit. Julia se na ni vždycky dívala tak divně, jako by jí vadilo, že se při porodu nezadusila. Ale co, vždyť ji Rory požádal, aby přijela, nebo snad ne? A to bylo dostatečné pozvání. Šanci vidět jeho úsměv by si nenechala ujít ani za sto Julií.

Dodávka dorazila po pětadvaceti minutách. Za tu půlhodinku se obě ženy dvakrát pokusily zapříst hovor. Vždycky marně. Měly jen málo společného. Roztomilá, krásná Julia, přitahující pohledy a polibky, a vedle ní Kirsty, dívka, jež podává ruku jako leklá ryba a jejíž oči byly tak jasné jako Juliiny, jenom když jí bylo do breku nebo se právě vyplakala. Už dávno přišla na to, že život je nespravedlivý. Ale když tu hořkou pravdu přijala, proč jí okolnosti stále připomínají její obličej?

Pokradmu pozorovala Julii při práci a zdálo se jí, že ani nedokáže být ošklivá. Každé gesto - když si například hřbetem ruky odhrnovala vlasy z čela nebo sfoukávala prach z oblíbeného šálku - bylo naplněno nenuceným půvabem. Když to uviděla, pochopila Roryho psí patolízalství; a jakmile ho pochopila, znova ji přepadlo zoufalství.

Konečně celý propocený přijel, mhouřil oči. Odpolední slunce bylo žhavé. Usmál se na ni a přitom vycenil nerovnou řadu předních zubů, které jí dřív připadaly neodolatelné.

"Jsem rád, že ses stavila," začal.

"Ráda vám pomůžu..." odpověděla, ale on už se mezitím otočil - k Julii.

"Jak to jde?"

"Asi se z toho zblázním," řekla bez okolků.

"Teď si můžeš odpočinout," povzbuzoval ji. "V tyhle várce jsme přivezli postel." Spiklenecky na ni mrkl, ale ona

nezabrala.

"Můžu pomoci s vykládáním?" nabídla se Kirsty.

"Lewton s Bobem už na tom pracujou," vymluvil jí to Rory.

"Aha."

"Ale dal bych nevímco za hrnek čaje."

"Čaj jsme nenašly," upozornila ho Julia.

"Hm. A co kafe?"

"Dobře," řekla Kirsty. "A co pro ty dva?"

"Oni si ho taky s chutí daj."

Kirsty se vrátila do kuchyně, naplnila rendlík skoro po okraj a postavila ho na sporák. Z chodby slyšela, jak Rory diriguje další vykládání.

Byla to postel. Manželská postel. I když se všemožně snažila pustit z hlavy představu, jak Rory objímá Julii, nešlo to. Strnule se dívala do vody, která zvolna vřela, až z ní vycházela pára, a nakonec začala vřít. Kirsty se stále vracel tentýž bolestný obraz jejich společných radovánek.

3

Zatímco ti tři byli pryč, na cestě pro čtvrtý a poslední náklad dne, ztratila Julia trpělivost s vybalováním. Je to katastrofa, nařkala si. Všechno bylo zabalené a uložené do beden od čaje úplně přeházené. Aby se dostala k nezbytným potřebám, musela vydolovat spoustu zbytečných věcí.

Kirsty pořád mlčela, zůstala v kuchyni a umývala ušpiněné šálky.

Julia nadávala hlasitěji, pak se na ten nepořádek vykašlala a šla si zakouřit na venkovní schody. Opřela se o otevřené dveře a nadechla se vzduchu plného pylu. Přestože bylo teprve 21. srpna, cítila již ve vzduchu vůni kouře, která ohlašovala podzim.

Ztratila ponětí, jak rychle den utekl, neboť zatímco tam stála, zvon začal svolávat k podvečerní pobožnosti. Tloukl v líných vlnách silněji a zase slaběji. Jeho odbíjení ji uklidňovalo. Vzpomínala při něm na dětství, ale ne na nějaký zvláštní den nebo místo, které by si pamatovala. Prostě jen na to, jak byla mladá, a na svátost oltární.

Do kostela vkročila naposledy před čtyřmi roky - v den svatby s Rorem. Vzpomínka na ten den - nebo spíš na slib, který se nepodařilo splnit - byla trpká. Proto ji vyzvánění přimělo, aby se obrátila a vrátila dovnitř. Potom, co jí venku do tváře zasvítilo slunce, vypadal dům pochmurně. Najednou pocítila únavu, až jí bylo do pláče.

Než se večer uloží ke spánku, musí sestavit postel, ale ještě předtím je třeba vybrat, z kterého pokoje bude hlavní ložnice. Rozhodla se, že to provede hned, a tak se vyhne přední místnosti a věčně truchlivé Kirsty.

Zvon stále ještě vyzváněl, když otvírala dveře krajního pokoje v prvním patře. Ze všech tří horních místností byl největší - takže to byla přirozená volba -, ale slunce sem dnes nesvítilo (ani v žádný jiný den toho léta), protože okenice byly zavřené. Proto v něm také bylo chladněji než jinde v domě; vzduch se tu nehýbal. Přešla po potřísněné prkenné podlaze k oknu, aby okenici otevřela.

Bylo to zvláštní: okenice byla pevně přibitá k okennímu rámu, a tím zamezovala byť i jen sebemenšímu pronikání života z prosluněné ulice do temné místnosti. Snažila se okenici uvolnit, ale nešlo to. Řemeslník, ať už to byl kdokoliv, ji zajistil důkladně.

Nevadí, až se vrátí Rory, vezme na to kladivo s rozštěpeným nosem. Odvrátila se od okna, a přitom si náhle a důrazně uvědomila, že zvon pořád ještě svolává věřící. Cožpak se dneska ještě nescházejí? Nebyla dostatečně nastražena past se slibem ráje? Ale byla to jen letmá myšlenka, která se hned zase vypařila. Jenomže zvon se nepřestával houpat a domem se rozléhala jeho ozvěna. S každým zaduněním Julii těžkly ruce a nohy, beztak rozbolavělé z té dřiny. Hlava jí nesnesitelně třeskla.

Je to odporná místnost, usoudila. Celá zatuchlá, s temnými lepkavými stěnami. I když je velká, nenechá se Rorem přesvědčit, aby ji používali jako hlavní ložnici. Ať si snijí.

Vydala se ke dveřím, ale když od nich byla na dva kroky, v koutech pokoje to zaskřípalo a dveře se přibouchly. Nervy měla napjaté k prasknutí. Měla co dělat, aby potlačila vzlykot.

Místo toho prostě vyhrkla: "K čertu s tebou." A vzala za kliku. Povolila lehce (Proč také ne? Jenže jako by jí někdo pomohl...) a dveře se rozletěly. Z haly v přízemí ji zaplavilo teplo a okrové světlo.

Zavřela za sebou a s podivným uspokojením, jehož příčinu si nedovedla vysvětlit, otočila klíčem v zámku. Sotva to udělala, zvon utichl.

4

"Ale ze všech pokojů je největší..."

"Rory, mně se nelíbí. Je vlhký. Můžeme spávat v tom zadním." "Jestli dveřma protáhnem tu pitomou postel." "Určitě protáhneme. To se ví, že ano."

"Škoda tak dobrého pokoje," protestoval, ale dobře věděl, že to je vyřízená věc.

"Matka to ví nejlíp," uzavřela a usmála se na něj očima, jejichž lesk měl k mateřskému daleko.

3. KAPITOLA

1

Roční období po sobě touží, tak jako muži a ženy, aby se mohla vyléčit ze své přemíry. Jestliže se jaro protáhne o víc než týden, začne prahnout po létě, aby ukončilo dny neustálých slibů. Léto se zase na sklonku začíná dožadovat něčeho, čím by zchladilo své horko, a dozrálý podzim už má dost noblesy a baží po rychlém a třesutém mrazu, který by zahubil jeho plodnost.

I zima - nejkrutější období, nejnesmiřitelnější - s postupem února sní o ohni, v jehož plamenech zakrátko roztaje.

Všechno se časem unaví a začne vyhledávat protějšek, aby ho před ním samým zachránil.

A tak srpen bez reptání ustoupil září.

2

Obyvatelé domu v Lodovicové ulici přiložili ruku k dílu, a ten hned vyhlížel útulněji. Dokonce začali přicházet na návštěvu sousedé. Když si na nový pár utvořili názor, otevřeně se svěřovali, jak jsou rádi, že je číslo padesát pět zase obydlené. Jen jeden z nich se zmínil o Frankovi. Hovořil o něm jako o podivném chlápku, který tu žil pár týdnů loni v létě. Nastal trapný okamžik, když mu Rory objasnil, že ten podivín je jeho bratr, ale po chvíli rozpaky rozptýlila Julia, jejíž schopnost okouzlovat neznala hranic.

Za léta manželství s Julií Rory na Franka pomyslel jen málokdy, ačkoliv mezi nimi byl rozdíl pouhých osmácti měsíců a v dětství byli nerozluční. To se dověděla, když na něj jednou - pár měsíců před svatbou - opilý vzpomínal. Tehdy o něm mluvil obšírně. A melancholicky. Jejich cesty se zásadně rozešly, jakmile dospěli, a Rory toho litoval. Ještě víc ho mrzelo, jakou bolest Frank způsobil rodičům divokým stylem svého života. Když se jednou za uherský rok ukázal doma, ať už se přihasil z kteréhokoli kouta světa, kde se zrovna potuloval, přinesl jenom zármutek. Jeho vyprávění o dobrodružstvích z podsvětí, o děvkách a drobných krádežích rodičům naháněla hrůzu. Ale bylo ještě hůř, jak alespoň tvrdil Rory. V nejbouřlivějších chvílích líčil Frank život v deliriu a touhu po zážitcích, které nepřipouštěla žádná pravidla morálky.

Co vzbudilo Juliinu zvědavost? Způsob Roryho vyprávění, směsice odporu a závisti? Ať bylo důvodem cokoliv, osudy toho šilence v ní vyvolaly neuhasitelnou zvědavost.

Potom, necelých čtrnáct dnů před svatbou, se ta černá ovce ukázala osobně. Poslední dobou se mu dařilo. Na prstech nosil zlaté prsteny, kůži měl napnutou a opálenou. Nenacházela na něm žádný vnější znak zrůdy, kterou popisoval Rory. Bratr Frank byl uhlazený jako naleštěný kámen. Během několika hodin podlehl jeho šarmu.

Následovalo zvláštní období. Jak se blížilo datum svatby, zjišťovala, že nemyslí ani tak na svého nastávajícího, ale víc a víc na jeho bratra. Nebyli si tak nepodobní. Jako sourozenec je charakterizoval jistý veselý rytmus řeči a nenucenost. Ale k Roryho vlastnostem Frank přidal něco, co jeho bratr nikdy nemohl: krásné zoufalství.

Co se přihodilo vzápětí, bylo asi nevyhnutelné. Ať se sebevíc bránila instinktům, jenom oddalovala vyvrcholení vzájemných citů. Alespoň se na to později vmlouvala. Ale přes veškeré sebeobviňování stále chovala vzpomínku na jejich první - a poslední - setkání jako poklad.

Když Frank přijel, byla u nich Kirsty kvůli nějakým svatebním záležitostem. Ale díky telepatii, která doprovází touhu (a zároveň s ní vyprchává), věděla Julia, že to je ten pravý den. Nechala Kirsty, aby sepisovala seznam hostů nebo co to dělala, a zavedla Franka nahoru pod záminkou, že mu ukáže svatební šaty. Tak si to pamatovala. Požádal ji, aby mu je předvedla, a ona si nasadila závoj, smála se při pomýšlení, že je celá v bílém, a on ji popadl za ramena, zdvihl závoj a ona se smála, smála se, jako by zkoušela sílu jeho záměru. Její veselost ho nezchladila, nemařil ani čas jemným sváděním. Uhlazený zevnějšek téměř okamžitě ustoupil hrubšímu zrnu. Jejich spojení se ve všech ohledech, kromě jejího podvolení, vyznačovalo agresivitou neradostného znásilnění.

Ve vzpomínkách byla ta událost samozřejmě příjemnější a během čtyř let (a pěti měsíců) od onoho odpoledne si tu scénu často v duchu přehrávala. Když si ji nyní opět připomněla, její modřiny byly trofejemi jejich vášně a slzy nesporným důkazem jejich citů k němu.

Následujícího dne zmizel. Odletěl do Bangkoku nebo na Velikonoční ostrov, zkrátka někam, kde neměl povinnost se zodpovídat. Oplakávala ho, ale nebylo to nic platné. Navíc to nezůstalo bez následků. Přestože si to nikdy výslovně nepřiznala, často si říkala, jestli zhoršení jejího vztahu k Rorymu nezačalo právě tehdy - když se milovala s manželem, myslela na jeho bratra.

A teď? Navzdory změně prostředí a šanci začít spolu znovu se zdálo, že se události spikly, aby jí Franka opět připomínaly.

Na mysl jí přicházel nejenom proto, že o něm sousedé vykládali. Jednou, když byla sama doma a vybalovala různé osobní věci, narazila na několik alb Roryho fotografií. Mnohé z nich byly z poměrně nedávné doby a zachycovaly je dva v Athénách a na Maltě. Ale mezi upřímnými úsměvy se našly i snímky, o nichž pochybovala, že by je někdy viděla (schovával je Rory před ní?) - rodinné portréty staré desítky let. Například fotografie jeho rodičů ze svatebního dne; černobílý obrázek, ze kterého se za ta léta stala zašlá směs odstínů šedi. Snímky z krtin, na nichž pyšní kmotři chovají nemluvnata zabalená do rodinných krajk.

A pak fotografie obou bratrů pohromadě; batolata s širokánskými kukadly, mrzutí školáci zachycení při gymnastických cvicích a na školních představeních. Potom v období plachého dospívání poznamenaného trudovitostí. Počet fotografií se snižoval - až se vynořili žabáci jako princové, druhá strana puberty.

Když uviděla Franka v nádherných barvách, jak šaškuje před fotoaparátem, začervenala se. Jak se dalo předpokládat, jako mladík byl exhibicionista, vždycky oblečený podle poslední módy. Rory vypadal ve srovnání s ním staromódně. Měla dojem, že tyto portréty načrtávaly budoucí osudy obou bratrů. Usměvavý a svůdný chameleon Frank; solidní občan Rory.

Konečně fotky uklidila, a když se postavila, zjistila, že se nejen rděla, ale také slzela. Ne z lítosti. To neměla zapotřebí. Oči ji pálily ze vzteku. Zapomněla se, a stačil jediný okamžik.

S naprostou jistotou věděla, kdy poprvé ztratila půdu pod nohama. Když ležela na posteli ve svatební krajsce a Frank jí zaplavoval polibky krk.

3

Čas od času zašla do pokoje s přibítymi okenicemi.

Prozatím se úpravě horních pater moc nevěnovali, protože chtěli nejdřív opravit to, co bylo nejmíc na očích veřejnosti. Ona místnost zůstala netknutá. Kromě toho, že tam občas nakoukla, dovnitř vlastně nikdo nechodil.

Pořádně nevěděla, proč se tam dívá.

Ani si nedokázala vysvětlit prapodivnou směsici pocitů, které ji tam přepadaly. Ale něco ji na tom tmavém interiéru uklidňovalo: lůno; lůno mrtvé ženy. Někdy, když byl Rory v práci, prostě vylezla po schodech nahoru, tiše si tam sedla a na nic nemyslela. Nebo aspoň na nic, co by stálo za řeč.

Kvůli těm chvílím mívala zvláštní pocit viny, a když byl Rory nablízku, snažila se oné místnosti vyhýbat. Někdy ji tam však nohy zavedly, aniž jim to sama poručila.

To se stalo i v tu sobotu, v krvavý den.

Sledovala Roryho, jak pracuje na kuchyňských dveřích. Seškra-boval několik vrstev barvy z pantů. Vtom se jí zdálo, že z pokoje zaslechla volání. Byla ráda, že je zabraný do práce, a šla nahoru.

Bylo chladněji než obvykle, a to uvítala. Rukou se opřela o stěnu a potom si chladnou dlaň položila na čelo.

"Je to k ničemu," zamumlala si pro sebe a před očima jí vyvstal obraz muže pracujícího tam dole. Nemílovala ho.

Rozhodně o nic víc než on ji, až na to, že byl zblázněný do její tváře. On si tam hrál se svým lakem, ona tady trpěla, byli si hodně vzdálení.

Do zadních dveří dole se opřel prudký poryv větru. Zaslechla, jak bouchly.

Roryho to vytrhlo ze soustředění. Dláto vyskočilo z rýhy a zařízlo se hluboko do palce jeho levé ruky. Zařval a z rány se vyřinula krev. Dláto spadlo na podlahu.

Krucifix!"

Nemohla to přeslechnout, ale neudělala nic. Pozdě, probrala se z otupělé melancholie a uvědomila si, že jde nahoru.

Šmátrala po klíči a vymýšlela výmluvu, kterou by zdůvodnila, proč je v tomhle pokoji. Vyskočila na nohy, ale on už stál ve dveřích, překročil práh, spěchal k ní, pravou rukou nemotorně svíral levačku. Hodně krvácel. Krev mu prosakovala mezi prsty, stékala po ruce, kapala z lokte a přidávala se k flekům na holé prkenné podlaze.

"Cos dělal?" zeptala se.

"Co asi?" procedil mezi zuby. "Bodnul jsem se."

V obličejí a na krku byl bledý, jako by právě utekl hrobníkovi z lopaty. Už ho takhle viděla dřív; jednou při pohledu na vlastní krev omdlel.

"Dělej něco," naléhal přecitlivěle.

"Je to hluboké?"

"Nevím!" křikl na ni. "Nechci se na to dívat."

Je směšný, pomyslela si. Jenže nebyla zrovna vhodná doba, aby dala najevo opovržení, které pociťovala. Místo toho vzala jeho krvácející ruku do dlaní, a zatímco se díval stranou, prohlížela, jak je rána velká. Byla pořádná, a nepřestávala krváčet. Sytá, tmavá krev.

"Asi bychom s tím radši měli jet do nemocnice," navrhla.

"Můžeš mi to zavázat?" požádal hlasem, který už nebyl hněvivý.

"Jistě. Dám ti na to čistý obvaz. Pojd'..."

"Ne," odmítl a zavrtěl hlavou. Tvář měl popelavě bledou. "Jestli udělám krok, tak sebou nejspíš seknu."

"Tak tady zůstaň," konejšila ho. "Bude to dobré."

V koupelně obvazy nenašla, a proto z jeho šuplíku vzala pár čistých kapesníků a vrátila se k němu do pokoje. Opíral se o zeď, pokožka se mu leskla potem. Přeshlapoval ve vlastní krvi. Její zápach visel ve vzduchu.

Pořád ho s klidem ujišťovala, že na takovou tržnou ránu neumře, ovázala mu ruku kapesníkem, druhým mu ji připevnila k tělu a vedla ho po schodech dolů (krůček za krůčkem jako malé dítě) a ven k autu. Celou cestu se třásl jako osika.

V nemocnici čekali hodinu ve frontě nesčetných zraněných, než mu ránu prohlédli a zašili. Když na to později vzpomínala, těžko vybírala, co na té příhodě bylo komičtější: zda jeho chabá odolnost, nebo následná přehnaná vděčnost. Když se mu zvedal žaludek, řekla mu, že nestojí o vděčnost, a byla to pravda.

Nechtěla nic, co jí mohl nabídnout; jedině snad aby se vypařil.

4

"Tys v tom vlhkém pokoji vyčistil podlahu?" vybafla na něj druhý den. Od oné první neděle té místnosti říkali prostě vlhký pokoj, i když od stropu až po podlahu nejevil žádné známky hniloby.

Rory zvedl oči od časopisu. Měl pod nimi tmavé kruhy. Nevyspal se, jak si postěžoval. Tržná rána na prstě, a má z toho těžké sny, že umírá. Ona se naopak vyspala do růžová jako miminko.

"Cos to říkala?" podivil se.

"Podlahu," opakovala. "Na podlaze byla krev. Tys ji vydrhnul?"

Zavrtěl hlavou. "Ne," odpověděl prostě a vrátil se k časopisu.

"Ani já ne," pokračovala.

Shovívavě se na ni usmál. "Ty ses tak dokonalá hospodyňka. Když něco uděláš, ani o tom nevíš."

Tím to téma uzavřel. Byl zjevně spokojený, protože se domníval, že jeho žena pomalu přichází o rozum.

Ona naproti tomu pevně věřila, že ho zase dostane.

4. KAPITOLA

1

Kirsty nesnášela večírky. Zmatek zastíraný úsměvy, strojené grimasy, a co hůř, konverzace. Neměla co říct k ničemu, co lidi v poslední době zajímalo, o tom byla dávno přesvědčená. Viděla už hodně zeskelnatělých pohledů, než aby si

namlouvala, že je tomu jinak, a znala všechny prostředky, kterými se lidé vymaňovali ze společnosti hlupáků. Počínaje výmluvou: "Omluvíte mě? Myslím, že jsem zahlédl svého účetního." A konče tím, že jí ztuhnou u nohou opilí na mol. Ale Rory trval na tom, že musí přijít na oslavu nastěhování do nového domu. Bude tam jenom několik blízkých přátel, sliboval. Souhlasila, protože moc dobře věděla, co by následovalo, kdyby odmítla. Doma by se nudila a soužila, dělala by si výčitky, nadávala by si, že je zbabělá, a myslela by na Roryho milou tvář.

Jak se ukázalo, ta sešlost zase nebyla takové utrpení. Dohromady tam bylo jenom devět hostů a všechny tak trochu znala, takže to měla snadnější. Nečekali od ní, že bude hvězdou večera, stačilo, že ve vhodných okamžicích přikyvovala a smála se. A Rory - s rukou stále zavázanou - měl příjemnou náladu vyznačující se bezelstnou žoviálností. Dokonce se jí zdálo, že po ní Neville - jeden z Roryho kolegů z práce - přes brýle hází okem. Tahle domněnka se potvrdila uprostřed večera, když se k ní vetřel a vyzvídal, zda se zajímá o chov koček. Odpověděla mu, že ne, ale že má vždycky zájem o nové zážitky. To ho potěšilo a pod touto průhlednou záminkou jí pak po celý zbytek večera stále nabízel likéry. O půl dvanácté již byla opilá, ale šťastná a hihňala se i těm nejbanálnějším poznámkám.

Něco po půlnoci Julia prohlásila, že je unavená, a chce jít do postele. Všichni to vzali jako pokyn k odchodu, jenom Rory to nebral v úvahu. Byl čilý a doléval pití rychleji, než hosté stačili odmítnout. Kirsty si byla jistá, že v Juliině tváři zahlédla nelibost, vzápětí ji to však přešlo a přestala se mračit. Rozloučila se, ze všech stran sklídila uznání za to, jak umí připravit telecí játra, a šla si lehnout.

Dokonale krásní jsou i dokonale šťastní, že? Kirsty to vždycky připadalo úplně evidentní. Dnes však alkohol způsobil, že se zamyslela, jestli ji nezaslepovala závist. Možná je dokonalost jedním z projevů smutku.

Protože se jí však točila hlava, nebyla schopna o tom dál uvažovat. V příštím okamžiku Rory začal vyprávět vtip o gorile a jezuitovi a jí smích zaskočil lok alkoholu, ještě než se vypravěč dostal k pointě.

Další záchvat smíchu se donesl až nahoru k Julii. Opravdu byla unavená, jak tvrdila. Nevyčerpalo ji ovšem vaření, nýbrž úsilí, s jakým potlačovala opovržení vůči těm zatraceným hlupákům, kteří se slezli dole v obývacím pokoji. Kdysi tyhle hňupy s ubohými anekdotami a ještě ubožejšími záměry pokládala za přátele. Strávila s nimi několik hodin. To bylo až dost. Teď potřebovala nějaké klidné a tmavé místo.

Sotva otevřela dveře do vlhkého pokoje, hned poznala, že se tam něco změnilo. Světlo žárovky bez stínidla nad odpočívadlem dopadalo na prkna v místě, kam kapala Roryho krev. Nyní byla prkna čistá, jako by je někdo vydrhl.

Mimo okruh světla místnost pohlcovala tma. Vešla dovnitř a zavřela za sebou. Zámek za jejími zády cvakl.

Tma byla takřka úplná, a to se jí líbilo. Hleděla do noci a oči jí přestávaly pálit.

Vtom z opačné strany pokoje zaslechla zvuk.

Nebyl silnější, než vydává šváb upalující do škvíry mezi prkny. Po několika vteřinách to ustalo. Zadržela dech. Ozvalo se to znova. Tentokrát jako by zvuk měl nějaký rytmus; primitivní kód.

Dole se řehtali jako cvoci. Ten rámus ji deptal. Co má dělat, aby se takové společnosti zbavila?

Polkla a promluvila do tmy.

"Slyším tě," řekla, aniž věděla, proč ta slova vypouští z úst a komu jsou určena.

Švábí škrábání na moment utichlo a pak zase začalo, tentokrát výrazněji. Odpoutala se ode dveří a pohnula se směrem, odkud zvuk vycházel. Pokračoval, jako by ji k sobě volal.

V té tmě se mohla snadno přepočítat, a také narazila na stěnu dřív, než čekala. Zvedla ruce a dlaněmi šmátrala po zdi. Povrch nebyl všude stejně studený. V jednom místě, odhadla to na poloviční vzdálenost mezi dvěma a oknem, byl chlad tak silný, že musela ruce sundat. Šváb ztichl.

V jednom okamžiku plula úplně dezorientovaná tmou a tichem. A pak se před ní cosi pohnulo. To je jenom klam, usoudila, neboť světlo si mohla pouze představovat. Ale následující pohled ji vyvedl z omylu.

Zed' svítila, nebo spíš něco za ní sálalo studenou luminiscencí, takže pevné zdívo vypadalo jako nehmotné. Ba víc, stěna jako by se rozpadala, její díly se přesouvaly a přerovnávaly jako nějaká kouzelnická rekvizita. Hladké panely mizely ve skrytých boxech, jejichž stěny se rovněž hroutily a odhalovaly další skrytý prostor. Upřeně na to zírala a neodvažovala se ani mrknout, aby náhodou nepřišla o nějaký detail těchto nevidaných kejklí, během nichž se jí před očima bortil kus světa.

Pak najednou někde v té stále složitější soustavě posuvných dílců zahlédla (nebo se jí spíš zdálo, že zahlédla) pohyb. Až teď si uvědomila, že od začátku této atrakce má zatajený dech a začíná z toho být omámená. Snažila se z plíc dostat zatuchlý vzduch a nasát čerstvý, ale její tělo tento jednoduchý pokyn neuposlechlo.

Kdesi v nitru propadala panice. Kouzlo se náhle zarazilo. Na jedné straně věčně obdivovala zvonivou hudbu linoucí se ze zdi a na druhé zápasila se strachem, který jí postupně narůstal v hrdle.

Znova se pokusila nadechnout, ale její tělo jako by zemřelo a ona jen civěla a nebyla schopná dýchat, mrkat ani polykat.

Rozkládání stěny mezitím skončilo a skrz zed' spatřila jakési mihotání. Bylo to tak neurčité, že to mohl být stín, ale přitom příliš hmotné.

Je to člověk, říkala si, anebo aspoň býval. Tělo však bylo rozerváno na kusy a znovu sešito. Většina partií bud' chyběla, nebo byla zdeformovaná a zčernalá, jako by prošla pecí. Mělo to oko, které po ní blýskalo, žebříček připomínající páteř, obratle zbavené svalstva a několik dalších nerozeznatelných částí anatomie. To bylo všechno. Že by taková věc mohla žít, bylo vyloučeno. To málo, co zbylo z masa, bylo beznadějně shnilé. A přece to žilo. Oko, byť bylo uhnízděné v hnilobě, si ji prohlíželo centimetr po centimetru, od hlavy až k patě.

Vůbec se v jeho přítomnosti nebála. Ta věc byla daleko slabší než ona. Trochu se ve své cele pohnula, aby si udělala špetku pohodlí. Jenže to bylo nemožné. Alespoň u tvora, jehož rozdrásané nervy spočívaly na zkrvaveném rukávě.

Každá poloha, kterou by zaujal, byla bolestivá. To věděla určitě. Bylo jí ho líto. S lítostí přišlo uvolnění. Vydechla mrtvolný vzduch a nasála životodárný. Točila se jí hlava, protože mozek postrádal kyslík.

Vtom ta příšera promluvila - dírou v hlavě stažené z kůže. Vypravila ze sebe jedno jediné slovo.

To slovo bylo: "Julia."

2

Kirsty odložila skleničku a pokusila se vstát.

"Kam jdeš?" zeptal se Neville.

"Kam myslíš?" odpověděla. Vědomě se snažila nevyslovovat splývavě.

"Nepotřebuješ pomoci?" nabídl se Rory. Víčka měl pod vlivem alkoholu líná a úsměv ještě línější.

"Jsem čistotná," odbyla ho a všechny kolem rozesmála. Měla ze sebe radost. Být vtipná bez přípravy nebyla její silná stránka. Vrávorala ke dveřím.

"Jsou to poslední dveře vpravo na konci odpočívadla," poučil ji.

"Já vím," odpověděla a zabočila do předsíně.

Obvykle zrovna nevychutnávala pocit opilství, ale tenhle večer se mu oddávala. Byla uvolněná a bezstarostná. Zítra toho možná bude litovat, ale zítřek ať si dělá, co chce. Dneska se vznáší.

Našla cestu do koupelny, ulevila močovému měchýři, který ji tlačil, a chrstla si trochu vody na obličej. Potom se vydala na zpáteční cestu.

Ušla po chodbě tři kroky, a teprve pak si uvědomila, že zatímco byla v koupelně, někdo zhasl na odpočívadle světlo a tentýž člověk nyní stojí pár metrů od ní. Zastavila se.

"Ahoj..." uvítala ho. Že by ji nahoru pronásledoval ten chovatel koček a chtěl předvést, že není vykastrovaný?

"To jsi ty?" zeptala se a jen matně si uvědomovala, že to je pozoruhodně marná otázka.

Odpověď nedostala, a poněkud zneklidněla.

"No tak," naléhala rozmarně, aby zamaskovala úzkost. "Kdo je to?"

"Já," ozvala se Julia. Měla zvláštní hlas. Chraptivý, možná plačtivý.

"Jsi v pořádku?" dělala si Kirsty starosti. Kdyby jí aspoň viděla do tváře.

"Ano," odpověděla Julia. "Proč bych neměla být?" V rozmezí těch pěti slov Julia jako herečka nabyla rovnováhy. Hlas měla jasnější a tón méně napjatý.

"Jsem jen unavená..." pokračovala. "Podle toho halasu to vypadá, že se dole dobře bavíte."

"Vzbudili jsme tě?"

"Mě? Co tě nemá!" vyhrkla. "Jen jsem šla do koupelny." Po chvíli dodala: "Běž dolů a bav se."

Na ta slova se k ní Kirsty přiblížila. V posledním okamžiku Julia uhnula, aby předešla sebemenšímu tělesnému kontaktu.

"Dobře se vyspi," popřála ji Kirsty z nejvyššího schodu. Odpovědi ze stínu na odpočívadle se však už nedočkala.

3

Julia se dobře nevyspala. Ani tu noc, ani žádnou z dalších.

Po tom, co viděla ve velkém pokoji, co tam slyšela a nakonec i cítila, se mohla s klidným spánkem navždy rozloučit.

Alespoň se s tím smířovala.

Byl tady. Švagr Frank byl tady v domě - celou dobu. Izolován od světa, v němž žila a dýchala ona, ale dost blízko, aby s ním měl bidný kontakt budící soucit. Proč a nač, neměla potuchy. To lidské torzo ve zdi nemělo sílu ani čas vyjádřit svůj stav.

Než se před tím stěna začala zase zavírat a než to zmizelo za cihlami a omítkou, stačilo to pouze vyslovit jméno Julia-, a potom prostinkou větou: „Já jsem Frank." A úplně nakonec slovo: Krev".

Pak se ta troska zcela ztratila a Julii se podlomily nohy v kolenou. Napůl klesala, napůl se potácela směrem k protější stěně. Když přišla k sobě, už se neobjevilo žádné tajemné světlo ani zpusťšená postava zakletá ve zdivu. Opět převládla absolutní realita.

Tak absolutní možná přece jenom ne. Frank byl pořád tady, ve vlhkém pokoji. O tom neměla nejmenší pochybnosti.

Třebaže sešel z očí, nesešel z mysli. Byl uvězněný někde mezi prostorem, kde přebývala ona, a nějakým jiným místem, kde zněly zvony a panovala zdrcující tma. Co se mu přihodilo? Zemřel? Zmizel během minulého léta v prázdném pokoji a jeho duše tam zůstala a čekala na vymítání zlých duchů? Jestli ano, co se stalo s jeho tělesnými ostatky? Vysvětlení mohlo poskytnout jedině další setkání s Frankem, respektive s jeho zbytky.

O způsobu, jak té ztracené duši dodat sílu, moc nepochybovala. Řešení jí naznačil jasně.

Krev, řekl. Ta jedna slabika nevyjadřovala obvinění, ale rozkaz.

Rory krvácel na podlahu vlhkého pokoje a skvrny zmizely. Frankův duch - byl-li to on - pozřel bratrovu prolitou krev, a tím získal dostatečnou sílu, aby se mohl ukázat ve své cele a navázat chatrný kontakt. Čeho by se asi dalo dosáhnout, kdyby byl přisun větší?

Myslela na Frankovo objetí, na jeho hrubost, neodbytnost, naléhání, a to jí dodalo odvahy. Co by neobětovala, aby se toho naléhání dožila znova? Třeba to je možné. A kdyby bylo - kdyby mu poskytla výživu, kterou potřeboval -, cožpak by jí za to nebyl vděčný? Nestal by se jejím mazlíčkem, podle jejího rozmaru povolným nebo surovým? Tyhle myšlenky jí nedaly spát. S nimi se dostavila vyrovnanost a smutek. Celou dobu byla zamilovaná, uvědomila si, a truchlila pro něj. Jestliže je třeba krve, aby si ho oživila, pak mu ji opatří a nebude se rozpakovat nést následky.

V následujících dnech se jí vrátil na tvář úsměv. Rory si změnu její nálady vysvětloval tak, že je v novém domě šťastná. Veselost přenášela i na něj. S novou vervou se pustil do úprav domu.

Předsevzal si, že se brzo vrhne do oprav prvního patra. Ve velkém pokoji prý najdou zdroj vlhkosti a udělají z něj ložnici pro jeho princeznu. Za ta slova ho odměnila polibkem na tvář; brzdila jeho elán, že to nespěchá, že nynější ložnice bohatě stačí. Když byla řeč o ložnici, pohládl ji po krku, přitáhl si ji k sobě blíž a šeptal jí do ucha infantilní obscennosti. Neodmítla ho, pokorně šla nahoru, nechala se svléknout, jak to měl rád - knoflíčky jí rozepínal prsty

umazanými od barvy. Předstírala, že ji ten rituál vzrušuje, ale k pravdě to mělo daleko. Když ležela na rozvrzané posteli a mezi nohama cítila jeho penis, zavřela oči a jediné, co v ní vykresávalo náruživost, byla představa Franka v dřívější podobě. Nejednou měla jeho jméno na jazyku, ale pokaždé ho spolkla. Nakonec otevřela oči a připomněla si drsnou pravdu. Rory jí zdobil obličej polibky. Líce se jí pod jeho dotyky stahovaly. Uvědomovala si, že to takhle nevydrží moc často. Hráť povolnou manželku ji stálo hodně úsilí: takhle jí pukne srdce. Když pod ním ležela a obličej jí ovíval zářijový vánek proudící otevřeným oknem, začala přemýšlet, jak sehnat krev.

5. KAPITOLA

Někdy se mu zdálo, že zatímco skomíral ve zdi, uplynuly dlouhé věky. A nakonec nějaká stopa třeba odhalí, že to trvalo jenom hodiny nebo dokonce minuty. Ale teď se to změnilo: najednou má šanci uniknout. Při tom pomýšlení mu duše zaplesala. Jenže se nenechal šálit; ta naděje byla chatrná. Jeho nejlepší úsilí mohlo selhat z několika důvodů. Jedním byla Julia. Pamatoval si ji jako tuctovou, nafoukanou ženskou, jejíž vychování drželo na uzdě schopnost propadnout vášni. On ji svedl, jistě; jednou. Na ten den nezapomněl. Ten akt prováděl s určitým uspokojením tisíckrát. Neoddávala děle, než si vyžadovala její domýšlivost, a potom podlehla s tak neskryvanou vroucností, že se málem přestal ovládat. Za jiných okolností by ji nastávajícímu manželovi vyfoukl před nosem, jenže bratrský vztah velel jinak. Za pár týdnů by se jí nabažil a na krku by mu zůstala žena, která by mu byla trnem v oku, a navíc by měl v patách bratra posedlého touhou po pomstě. Za takové potíže to nestálo.

Mimoto bylo nutno dobývat nové světy. Den nato odjel na Východ. Do Hongkongu a na Srí Lanku. Za bohatstvím a dobrodružstvím. Také se jich dočkal. Alespoň na chvíli. Ale dříve nebo později mu všechno proklouzlo mezi prsty a časem začal uvažovat, zda ho o výdobytky připravily okolnosti, nebo jestli si vlastní nedbalostí ani nedokázal udržet, čeho nabyl. Jakmile se sled myšlenek dal do pohybu, už se nedal zastavit. Všude v troskách kolem sebe nacházel důkazy podporující tutéž hořkou tezi: v životě nepotkal nic - žádnou osobu ani duševní či tělesný stav -, kvůli čemu by byl ochotný snášet byt' jen přechodně nepohodlí.

Začalo to s ním jít z kopce. Tři měsíce se zmítal v depresi a sebelitosti a byl na pokraji sebevraždy. Ale ani toto řešení mu nedovolil nově objevený nihilismus. Jestliže nebylo pro co žít, znamenalo to, že nebylo ani pro co zemřít. S touhle prázdnotou se potýkal, dokud všechny jeho myšlenky nezahubily všemožné opiáty, jaké jen jeho nemorálnost objevila. Kdy se poprvé doslechl o Lemarchandově krabičce? Nemohl si vzpomenout. Možná v baru; nebo na ulici; z úst nějakého podobného vyvrhele. Tenkrát to byla pouhá povíadačka - o vysněném chrámu rozkoše, v němž ti, kdo vyčerpali všední slasti, jaké zná lidstvo, objevili novou definici radosti. A co cesta do tohoto ráje? Jak se dověděl, existovalo několik návodů, jak dospět ke styčným bodům mezi reálným a ještě reálnějším, a jejich prostředníky byli poutníci, jejichž kosti se dávno obrátily v prach. Jeden takový návod se údajně nalézal v hrobkách ve Vatikánu, zakódovaný v jednom teologickém díle, které od reformace nikdo nečetl. Jiný měl zase formu japonské papírové skládanky. Ten prý vlastnil markýz de Sade a použil ho, když byl vězněn v Bastille. Vyhandloval ho s jedním dozorcem za kus papíru, na němž bylo napsáno 120 dní Sodomy. Další vytvořil umělecký řemeslník Lemarchand - tvůrce zpívajících ptáčků - v podobě hrací skříňky tak dokonalého provedení, že si s ní člověk mohl hrát celý život, a stejně se dovnitř nedostal.

Pověsti, pověsti. Ale protože nevěřil vůbec v nic, nebylo tak těžké pustit tyranii ověřitelné pravdy z hlavy. Čas utíkal a on v opojení dumal o těchto báhorkách.

Jednou v Diesseldorfu, kam pašoval heroin, se opět setkal s vyprávěním o Lemarchandově kostce. Znovu ho popadla zvědavost, ale tentokrát za tou zvěstí šel, dokud nenašel její pramen. Ten muž se jmenoval Kircher, i když pravděpodobně používal půl tuctu jiných jmen. A tenhle Němec mu potvrdil, že kostka existuje. Zároveň se kasal, že je schopen mu ji opatřit. Cena? Tu a tam malou laskavost. Nic výjimečného. Frank mu tu laskavost udělal, umyl si ruce a řekl si o výslužku.

Od Kirchera dostal instrukce, jak nejlépe Lemarchandův vynález rozpečet. Ty instrukce byly zčásti pragmatické, zčásti metafyzické. Vyřešení hlavolamu je prý spojeno s cestou. Nebo něco takového. Krabička, jak to vypadalo, nebyla jen mapa cesty, ale cesta sama.

Tenhle nový předmět zájmu ho rychle vyléčil z narkomanie a alkoholismu. Třeba jsou jiné způsoby, jak svět přizpůsobit vlastním snům.

Vrátil se do domu v Lodovicově ulici, do prázdného domu, za jehož zdi byl nyní uvězněn, a připravoval se - jak mu Kircher podrobně vylíčil - na náročný úkol vyřešení Lemarchandovy konfigurace. Nikdy dřív nebyl tak střídmý a cílevědomý. Než se vrhl na krabičku, vedl život, jímž by zahanbil i světec; plně se soustřeďoval na nadcházející obřad a přípravě věnoval veškerou energii.

To, jak si zahrával s Řádem řezné rány, byla opovážlivost. Nyní se o tom přesvědčoval. Ale všude - na světě i mimo něj - byly síly, které takovou opovážlivost povzbuzovaly, protože z ní těžily. To by ho samo o sobě ještě nezničilo. Ne. Jeho pravá chyba byla naivní víra, že jeho definice rozkoše se alespoň zčásti kryje s definicí, kterou uznávají cenobité. Oni však ovládali nevypočitatelná utrpení. Vybavili ho přílišnou dávkou smyslnosti, až z toho málem šlel, a potom ho zasvětili do zážitků, po nichž se jeho nervy křečovitě zmítaly, aby je přivolaly zpět. Tomu říkali rozkoš. A možná to mysleli vážně. Třeba také ne. U těchto tvorů se to nedalo určit. Byli tak beznadějně, dokonale nevyzpytatelní.

Neuznávali zásady odměny a trestu, aby mohl doufat, že získá nějaký odklad mučení či úlevu, a nepohnula s nimi žádná prosba o milost. Během týdnů a měsíců od vyřešení záhady Lemarchandovy krabičky to zkoušel mmohokrát, ale marně. Na této straně schizmatu soucit neexistoval. Jenom nářek a smích. Někdy slzy radosti (trvajících jednou celou hodinu, jindy jako jedno vydechnutí), smích dostavující se paradoxně navzdory nějaké nové hrůze, chystané Inženýrem k prohloubení žalu.

Mučení se nadále zdokonalovalo; vynalézal je mozek, který znamenitě rozuměl povaze utrpení. Věžňové směli nahlížet do světa, který kdysi obývali. Jejich místa odpočinku - pokud zrovna neprožívali rozkoš - jim poskytovala výhled na prostor, v němž svého času luštili konfiguraci, která je sem přivedla. Ve Frankově případě to byl pokoj v horním patře domu číslo padesát pět v Lodovicově ulici.

Po většinu roku viděl jen tmou. Do domu totiž nikdo nevstročil. Až se konečně dostavili. Rory a půvabná Julia. Naděje ožila...

Existovaly způsoby, jak uprchnout. Slyšel o nich šepem vyprávět. Systém měl zadní vrátka, která v krajním případě, byl-li duch dost pružný nebo prohnáný, umožňovala únik do místnosti, odkud přišel. Kdyby se věžňovi podařilo takto uniknout, hierofanti by ho už nemohli pronásledovat. Skrze schizma musely být tyto bytosti přivolány. Bez tohoto pozvání zůstaly jako psi na zápraží, škrábaly a škrábaly, ale dovnitř se nedostaly. Pokud by tedy věžňovi vyšel útek, měl by absolutní dekret, naprosté zrušení svazku, který uzavřel. Podstoupit tohle riziko stálo za to. Vlastně to vůbec žádné riziko nebylo. Jaký horší trest mohl být vyměřen než myšlenka na bolest bez naděje na osvobození?

Měl štěstí. Někteří vězni ze světa odešli, aniž po sobě zanechali dostatečné znamení, z něhož by se jejich těla mohla za předpokladu patřičné shody okolností znovu stvořit. On ho měl. Jeho téměř posledním činem bylo kromě řevu vyprázdnění varlat na podlahu. Neživé sperma bylo skrovnou památkou na jeho bytost. Ale stačilo to. Když drahému bratříčkovi Rorymu (milému nešikovému Rorymu) sklouzlo dláto na prst, Frankovi jeho bolest poskytla něco, z čeho mohl těžit. Získal zlomek síly a vidinu, jak se dostat do bezpečí. Teď to bylo na Julii.

Když trpěl ve zdi, napadalo ho, že by ho mohla ze strachu opustit. Anebo si to zjevení mohla vysvětlit rozumově a říct si, že se jí to zdálo. Kdyby to tak dopadlo, byl by ztracen. Na zopakování toho výstupu mu chyběla energie.

Avšak některá znamení mu dávala důvod k naději. Například to, že se do pokoje párkrát vrátila; stála ve tmě a pozorovala zeď. Při druhé návštěvě dokonce zamumlala několik slov; zachytil jenom útržky. Byla mezi nimi slova tady, čekat a brzo. To stačilo, aby se zbavil beznaděje.

K optimismu měl ještě jeden důvod. Byla zoufalá. Viděl ji to ve tváři, když spolu den předtím, než se Rory zranil dlátem, byli ve velkém pokoji. Četl mezi řádky. Ve chvílích, kdy nebyla ve střehu, byl z jejího výrazu patrný smutek a pocit marnosti.

Ano, byla zoufalá. Vdaná za muže, jehož nemilovala, a neschopná se z toho vymanit.

On byl na dosah. Mohli se zachránit navzájem. Tak, jak to milencům slibovali básníci. On byl záhada, on byl temnota, on byl všim, o čem snila. A kdyby ho osvobodila, sloužil by jí - ach ano -, dokud by její rozkoš nedosáhla hranice, která je - jako všechny hranice - místem, kde se silní stávají ještě silnějšími a slabí hynou.

Tam rozkoš působila bolest a naopak. A on to poznal moc dobře, aby věděl, o čem je řeč.

6. KAPITOLA

Třetí týden v září se ochladilo. Dravý vítr přinesl arktickou zimu a během pár dnů zbavil stromy listů. Zima si vynutila teplejší oblečení a změnu plánu. Místo aby šla Julia pěšky, vzala si auto. Brzy odpoledne odjela do centra města a vyhledala bar, kde bylo během oběda sice rušno, ale ne hlučno,

Strávníci přicházeli a odcházeli. Úspěšní mladíci z právních a účetních firem, debatující o svých ambicích, kroužky pijáků vína, na nichž bylo střizlivé jenom oděnění; zajímavější však byl houf osamělců, kteří seděli sami u stolů a jen tak popíjeli. Sklízela obdivné pohledy, ale většinou od úspěšných mladíků. Až po hodinu, když se zaměstnanci vraceli do práce, si všimla muže, který pozoroval její odraz v barovém zrcadle. Příštích deset minut z ní nespustil oči. Dál upíjela a snažila se zakrýt známky neklidu. Potom se nečekaně zvedl a přešel k jejímu stolu. "Pijete sama!" nadhodil.

Chtělo se jí utéct. Srdce jí bušilo tak zuřivě, až se bála, že to musí být slyšet. Ale ne. Nabídl jí další skleničku.

Souhlasila. Zjevně potěšen, že ho neodmítla, zašel k barovému pultu, objednal pro oba a vrátil se k ní. Vyhlížel zdravě a byl o jedno číslo větší než jeho tmavomodré šaty. Jenom oči prozrazovaly nervozitu. Vydržel se na ni dívat pouze pár okamžiků a potom jakoby polekaně zrak odvrátil.

Žádné vybavování, rozhodla se mezitím. Moc se toho o něm nechtěla dovědět. Jméno, když to bude nutné. Povolání a rodinný stav, pokud na tom bude trvat. Kromě toho ať je jenom neznámou osobou.

Jak se ukázalo, nehrozilo, že by se chtěl zpovídat. Už se setkala s hovornějšími lidmi. Sem tam předvedl krátký, nervózní úsměv. Zuby měl moc rovné, než aby byly pravé. Nabídl jí další skleničku. Odmítla. Chtěla to mít co nejdřív z krku.

Místo toho se zeptala, jestli nechce zajít na kávu. Přijal.

"Bydlím jenom pár minut odsud," informovala ho. Šli k jejímu autu. Celou cestu se za volantem divila, jak je možné, že to maso na sedadle vedle ní - že to bylo tak snadné. Ten muž s nepůsobivými očima a umělým chrupem byl prostě oběť. Kdyby tak věděl, že se narodil, aby absolvoval tuto cestu. Ano. To bylo ono. Neměla strach, protože se to všechno dalo dokonale předvídat...

Když odemykala přední vchod a vcházela do domu, zdálo se jí, že z kuchyně zaslechla šramot. Že by se Rory vrátil domů dřív? Třeba onemocněl. Zavolala. Nikdo neodpovídal. Dům byl prázdný. Skoro.

Naplánovala si to puntičkářsky už od prahu. Nejprve zavřela dveře. Muž v modrém obleku si prohlížel ruce po manikúře a čekal na pokyn.

"Někdy bývám sama," začala mu vykládat, když prošla kolem a otřela se o něj. Tenhle tah ji napadl v noci v posteli.

Místo odpovědi jen přikývl. Výraz v obličeji prozrazoval strach a nedůvěřivost. Pořád nemohl uvěřit svému štěstí.

"Dáte si ještě něco k pití?" zeptala se. "Nebo půjdeme rovnou nahoru?"

Opět přikývl. "Myslím, že už jsem toho vypil dost."

"Takže nahoru."

Nerozhodně se pohnul jejím směrem, jako by měl v úmyslu ji políbit. Ona však nestála o nějaké dvoření. Vysmekla se mu a vykročila ke schodišti.

"Půjdu napřed," řekla. Pokorně ji následoval.

Na posledním schodu se po něm otočila a uviděla, jak si kapesníkem otírá zpcenou bradu. Počkala, až k ní dojde, a potom ho zavedla do poloviny odpočívadla, k vlhkému pokoji.

Dveře byly pootevřené.

"Pojďte," vyzvala ho.

Poslechl. Nějakou chvíli mu trvalo, než si zvykl na přítomnost, a další okamžik, než ze sebe vypravil, co postřehl: "Vždyť tu není postel."

Zavřela dveře a rozsvítila. Z vnitřní strany visela na dveřích jedna z Roryho bund. Do její kapsy si schovala nůž.

"...není tu postel," zopakoval.

"Co je špatného na podlaze?" odbyla ho.

"Na podlaze?"

"Sundejte si sako. Je vám přece teplo."

"To je," uznal, ale zůstal nehybně stát. Popošla až k němu a začala mu rozvazovat uzel u kravaty. Klepal se, ubožáček. Ani nemukl, chudinka. Jakmile mu stáhla vázanku, setřásl ze sebe sako.

Pozoruje je Frank? napadlo ji. Očima na okamžik zabloudila na stěnu. Ano, pomyslela si, je tam. Dívá se. On ví. Olizuje si rty a je čím dál netrpělivější.

Chudáček se ozval: "Co kdyby... co kdybyste se třeba... taky svlíkla?"

"Chtěl byste mě vidět nahou?" škádlila ho. Oči se mu rozzářily.

"Ano," vyhrkl pohotově. "Ano. To bych chtěl."

"Hodně moc?"

"Hodně moc."

Rozepínal si košili.

"Třeba uvidíte," dráždila ho dál.

Znova se malinko pousmál.

"Je to hra?" odvážil se.

"Jestli chcete," řekla a pomohla mu z košile. Tělo měl bílé, voskově bledé, jako houba. Měl mohutný hrudník a břicho taky. Přiložila mu ruce k obličejí. Líbal jí konečky prstů.

"Jseš krásná," vysypal ze sebe, jako by ho ta slova soužila celé hodiny.

"Vážně?"

"Však to víš. Nádherná. Nejkrásnější žena, na jakou jsem se kdy podíval."

"To je od tebe pěkné," uznala. Obrátila se ke dveřím. Za zády uslyšela cvaknutí přezky u opasku a zašustění látky, jak mu kalhoty sklouzly na zem.

Tak to by stačilo, umínala si. Neměla chuť ho vidět, jak ho Pán Bůh stvořil. Stačilo, že to došlo až sem..

Sáhla do kapsy u bundy.

"Jejda," zakňoural ubožáček.

Nůž zase pustila. "Copak je?" zeptala se a ohlédl se po něm. Kdyby jeho stav už předtím neprozradil snubní prsten, poznala by, že je ženatý, podle spodků - vyboulených a sepraných. Nelichotivý kus oděvu zakoupený manželkou, která se na něj už dávno přestala dívat z hlediska sexu.

"Musím si odskočit," konstatoval. "Těch panáků bylo nějak moc."

Mírně pokrčila rameny a otočila se zpátky ke dveřím.

"Bude to hned," zaznělo jí za zády. Ale ještě než ta slova vyřkl, zalovila v kapse bundy, a když vykročil ke dveřím, obrátila se, v ruce vražedný nůž.

Šel tak rychle, že čepel zahlédla až v posledním okamžiku. I pak měl ve tváři spíš údiv než strach. Byl to jen krátký pohled. Vzápětí měl ostří v sobě. Do břicha se zařizlo hravě jako do vyzrálého syra. Julia nůž vytáhla a zabodla znova. Sotva z něj vytryskla krev, byla si jista, že se pokoj zachvěl; cihly a malta se chvěly nedočkavostí, aby spatřily, jak krev prýští.

Mohla ten jev obdivovat jen vteřinu, než chudáček zasípal nadávku, a místo aby uhnul z dosahu nože, jak předpokládala, udělal krok k ní a vyrazil jí ho z ruky. Dýka se na zemi roztočila a narazila na lištu u zdi. Muž se na útočnici vrhl.

Rukou jí vjel do vlasů a pevně je sevřel v hrsti. Zdálo se, že nemá v úmyslu jí ublížit, ale utéct, neboť hned jak ji odtáhl ode dveří, sevření povolil. Narazila na stěnu, zahlédla, že zápasí s klikou a volnou rukou si svírá ránu.

Jednala rychle. Vrhla se po noži, vyskočila na nohy a běžela k němu. Povedlo se mu dveře pootevřít, ale ne dost. Čepel zabodla doprostřed trudovitých zad. Zaječel a pustil se kliky. To už dýku vytahovala a okamžitě ji do něj zapíchla znova, ještě jednou, a ještě jednou. Ani ty rány nestačila počítat. Protože se mu nechtělo zůstat ležet a zemřít, útočila zuřivě dál. Klopýtal po místnosti, hekal a klel, krev mu stékala na zadek a nohy. Když už ten směšný boj trval celou věčnost, ztratil rovnováhu a klesl na podlahu.

Tentokrát věděla určitě, že ji smysly neklamou. Pokoj, nebo duch v něm, reagoval lehkým vydechnutím.

Odněkud zněl zvon...

Až potom zaznamenala, že ubožáček dodýchal. Přešla po zakrvácené podlaze k místu, kde ležel, a cynicky prohodila:

"Máš dost?"

Pak si šla umýt obličej.

Když byla na odpočívadle, uslyšela, jak pokoj sténá. Jinak se to nedalo nazvat. Zastavila se a málem podlehla pokušení vrátit se tam. Jenže krev na rukou jí zasychala a k její lepkavosti měla Julia odpor.

V koupelně si svlékla halenku s květinovým vzorkem, opláchla si nejprve ruce, potom poskvrněné paže a nakonec krk. Voda ji studila, ale zároveň vzpružila. Udělala jí dobře. Nato umyla nůž, opláchla umyvadlo a vykročila přes odpočívadlo, ani se neosušila a neoblékla.

Vlastně ani nemusela. Místnost byla rozpálená jako pec, jak energie mrtvol pulzovala ven z jejího těla. Daleko se nedostala. Krev na podlaze se plazila ke zdi, v níž byl Frank. Jen co se kapky přiblížily k liště u stěny, začaly se vařit a vypařovat. Pozorovala to jakoby v transu. Ale to ještě nebylo všechno. S mrtvolou se něco stalo. Unikaly z ní veškeré výživné prvky, tělo zachvátily křeče a vnitřnosti z něj byly vnějšku vysáty. Plyny úpěly ve střevech a hrdle, kůže před Juliinými ušasíma očima vysychala. V jednom okamžiku umělý chrup zapadl zpět do chřtánu a dásně kolem se sevrkly.

Za chvíli bylo po všem. Zmizelo všechno, co mohlo být z hlediska výživy těla užitečné. Slupka, která zůstala, by neunesla ani hejno much. Julia byla u vytržení.

Náhle začala žárovka blikat. Podívala se na zeď, protože čekala, že se začne otřásat a vyvrhne ji z úkrytu milence. Ale ne. Žárovka zhasla. Jenom škvírami ve starých okenicích se dovnitř plížilo matné světlo.

"Kde jsi?" pátrala po něm.

Zdi zůstávaly němé.

"Kde jsi?"

Stále nic. Pokoj se ochlazoval. Na nahých prsech jí naskočila husí kůže. Mrkla na světélkující hodinky na svařetlém zápěstí toho ubožáčka. Tikaly dál, lhostejně k apokalypse, jež potkala jejich majitele. Ukazovaly čtyři čtyřicet jedna. Každou chvíli po čtvrt na šest se vrátí Rory; to podle hustoty dopravy. Do té doby měla Julia ještě co dělat.

Zabalila modrý oblek a zbytek oblečení, napěchovala je do několika plastových pytlů a šla hledat nějaký větší na zbytky. Počítala, že tady bude Frank a pomůže jí s tím, ale protože se neukázal, nezbyvalo jí, než to udělat sama. Když se vrátila do pokoje, stav oběti se dál zhoršoval, třebaže nyní mnohem pomaleji. Možná Frank z mrtvoly stále ještě ždíme nějakou výživu, ale pochybovala o tom. Spíš to ožebračené tělo, vysáté až do morku kostí a do poslední životodárné tekutiny, už nebylo dost silné, aby si uchovalo svou celistvost. Když ho zabalila do pytle, vážilo asi jako malé dítě, o nic víc. Balík důkladně převázala a chystala se ho odnést dolů do auta, ale vtom zaslechla, že se otevřely přední dveře.

Ten zvuk v ní rozpoutal paniku, kterou až do této chvíle tak horlivě potlačovala. Roztřásla se. V očích ji bodaly slzy.

"Teď ne..." okřikla se, ale ten pocit prostě nedokázala zadržet.

Zdola na ni Rory zavolal: "Drahoušku!"

Drahoušku! Div se nedala do smíchu. Jenže hrůzou. Byla tady, jestli ji chtěl najít - svého drahouška, svou holčičku - s čerstvě umytou hrudí a mrtvým mužem v náruči.

"Kdepak jsi?"

Rozpakovala se hned odpovědět, nebyla si jistá, jestli ji hrdlo neprozradí.

Když vcházel do kuchyně, zavolal potřetí; tentokrát změnil zabarvení hlasu. Chvilinku potrvá, než zjistí, že Julia nestojí u sporáku a nemíchá omáčku. Pak se vrátí a půjde ke schodům. Měla deset sekund, nanejvýš patnáct.

Snažila se našlapovat co nejlehčeji, ze strachu, aby její kroky nezaslechl, když odnášela balík do rezervního pokoje na konci chodbičky. Byl moc malý, aby z něj měli ložnici (jedině možná dětskou), a tak ho používali jako skladiště.

Poloprázdné bedny od čaje, kusy nábytku, pro něž nenašli místo, všelijaké harampádí. Tam nechala tělo dočasně odpočívat, za převráceným křeslem. Pak za sebou zamkla dveře, zrovna když na ni Rory zavolal z dolního konce schodiště. Sel nahoru.

"Julie! Julie, drahoušku. Jsi tam?"

Vklouzla do koupelny a prohlížela se v zrcadle. Byla celá rudá. Popadla halenku, kterou nechala přehozenou přes okraj vany, a oblékla si ji. Čpěla zatuchlinou a nepochybně byla mezi vyšítymi květinami pokropená krví, jenže nic jiného na sebe neměla po ruce.

Právě přecházela po odpočívadle. Slyšela jeho sloní dupot.

"Julie!"

Teď se ozvala - a ani se nepokusila zastít rozechvělý hlas. Zrcadlo potvrdilo, čeho se obávala: že nemůže dělat, jako by se nic nestalo. Musela udělat z nouze ctnost.

"Jsi v pořádku?" zeptal se jí. Byl za dveřmi.

"Ne," odpověděla. "Je mi špatně."

"Ach, miláčku..."

"Za minutku to bude fajn."

Vzal za kliku, ale měla zastrčenou západku.

"Můžeš mě nechat chvíli v klidu?"

"Nepotřebuješ doktora?"

"Ne," odmítla. "Ne. Opravdu. Ale neškodilo by mi brandy..."

"Brandy..."

"Jsem hned dole."

"Jak si madam přeje," špičkoval. Jak se vracel ze schodů, počítala jeho kroky. Už je dole. Sotva měla dojem, že je z doslechu, uvolnila západku a vyšla na odpočívadlo.

Podvečerní světlo rychle umdlávalo, chodbička byla jako šerý tunel.

Zdola zaslechla, jak o sebe cinkají sklenice. Co nejrychleji, jak si jen troufla, pospíchala do Frankova pokoje.

Ze zádumčivého prostoru nevycházel žádný zvuk. Stěny už se neotřásaly, vzdálené zvony utichly. Strčila do dveří. Mírně zaskřípaly.

Po té fušce pořádně neuklidila. Na podlaze byl prach - lidský prach. A kousky vysušeného masa. Sehnula se a pilně je sbírala. Rory měl pravdu. Je z ní dokonalá hospodyňka.

Když se znova postavila na nohy, něco se ve stále hustších stínech pohnulo. Ohlédla se směrem, kde vytušila pohyb, ale než mohla v rohu něco spatřit, ozval se hlas: "Nedívej se na mě."

Hlas byl unavený. Vyčerpaný událostmi, zato pevný. Slabiky se nesly vzduchem, který vdechovala.

"Franku," oslovila ho.

"Ano..." potvrdil přerušovaně. "Jsem to já."

Zdola na ni Rory zavolal: "Už je ti líp?"

"Onohem líp..." odpověděla. Za jejími zády ta skrytá věc rychle a zlostně vychrlila: "Ať se ke mně nepřibližuje."

"Neboj se," zašeptala. Potom houkla na Roryho: "Hned jsem u tebe. Pusť nějakou hudbu. Něco uklidňujícího."

Rory odpověděl, a odešel do obýváku.

"Jsem dodělaný jenom napolovic," upozornil ji Frank. "Nechci, abys mě viděla... aby mě kdokoliv viděl... takhle ne..."

Nešťastný hlas se opět odmlčel. "Julie, potřebuju víc krve." Víc

"A brzo."

"Kolik ještě?" zeptala se stínů. Tentokrát zřetelněji zachytila obrysy ve tmě. Není divu, že nechtěl, aby ho někdo viděl.

"Prostě víc" uzavřel. I když byl jeho hlas sotva silnější než šepot, zněla z něj naléhavost, a ta v ní vyvolávala obavu.

"Už musím jít..." rozloučila se, když zdola zaslechla hudbu.

Tentokrát se odpovědi ze tmy nedočkala. U dveří se otočila.

"Jsem ráda, že jsi přišel," řekla. Zavřela a zaslechla zvuk - nepodobal se ani smíchu, ani vzlykání.

7. KAPITOLA

1

Kirsty? Jsi to ty?"

"Ano. Kdo je?"

"Tady Rory..."

Spojení bylo špatné. Jako by při té záplavě venku navlhly kabely. Přesto byla ráda, že ho slyší. Volával jí zřídka, a když už, pak obvykle za sebe i za Julii. Tentokrát ovšem ne. Nyní byla předmětem hovoru.

"Kirsty, něco s ní není v pořádku," svěřoval se. "A já nevím co."

"Chceš říct, že je nemocná?"

"Možná. Chová se ke mně divně. A vypadá hrozně."

"Řekls jí něco?"

"Tvrdí, že jí nic není. Ale já vím, že je. Napadlo mě, jestli o tom třeba nemluvila s tebou."

"Já ji neviděla od té oslavy u vás."

"To je další věc. Vůbec nechce vycházet z domu. To je u ní nezvyklé."

"Chceš, abych s ní... abych s ní promluvila?"

"Udělalaby to?"

"Nevím, jestli to bude něco platné, ale zkusím to."

"Neprozrad' jí, že jsme spolu mluvili."

"To víš, že ne. Zavolám k vám zítra..."

("Zejtra. Musí to bejt zejtra.")

"Ano... já vím."

"Julie, bohužel nad sebou ztrácím kontrolu. Propadám se zpátky.")

"Zavolám ti ve čtvrtek z práce. Pověš mi, co si o ní myslíš."

("Propadáš se zpátky?"

"Teď už vědí, že jsem zmizel."

"Kdo to ví?"

"Rád řezné rány. Ty svině, co mě dostaly..."

"Čekají na tebe?"

"Hned za zdí.")

Rory ji ujistil, že je jí vděčný, a ona ho zase ubezpečila, že to je to nejmenší, co může pro přítele udělat. Potom zavěsil a nechal ji na lince poslouchat rušivé praskání.

Nyní byli oba na Juliině straně, trápili se kvůli ní a dělali si starosti, zda nemá zlé sny.

Ať tak či tak, byl to projev soudržnosti.

2

Muž s bílou kravatou nevyčkával na příležitost. Téměř okamžitě, jakmile Julii zahlédl, jí šel naproti. Hned pochopila, že to není vhodný typ. Moc velký a příliš sebevědomý. Po zkušenosti, jak se ten první bránil, se rozhodla vybírat pečlivě. Takže když se Bílá kravata zeptala, co pije, odsekla, aby jí dal pokoj.

Ten chlap byl na odmítnutí zřejmě zvyklý. Dlouhým krokem se klátil k barovému pultu. Ona se vrátila ke svému pití.

Venku hustě pršelo. Vlastně lilo s přestávkami už dvaasedmdesát hodin. Proto tam bylo méně hostů než před týdnem.

Z ulice se přitítilo několik lidí promoklých na kost, ale hezkou chvíli si jí nikdo nevšímal. Čas utikal. Už byly dvě pryč.

Nemůže riskovat, že to zase nestihne do Roryho návratu. Dopila sklenku a usoudila, že dnes Frank nemá šťastný den.

Vyšla z baru do lijáku, rozevřela deštník a zamířila k autu. Cestou za sebou zaslechla kroky. V tom už Bílá kravata klusala

po jejím boku a lákala ji: "Bydlím nedaleko odsud v hotelu."
"Hm..." zabručela a šla dál. On se však nedal tak snadno odbýt.
"Jsem tady jenom na dva dny," vysvětlil.
Nesváděj mě, řekla si v duchu.
"Hledám nějakou společnost..." pokračoval. "Nemám si ani s kým popovídat."
"Vážně?"
Uchopil ji za zápěstí. Sevřel ji tak pevně, až málem vykřikla. V té chvíli jí došlo, že ho bude muset zabít. Nejspíš jí z očí vyčetl touhu.
"Ke mně do hotelu;" navrhl.
"Hotely zrovna moc nemiluju. Jsou tak neosobní."
"Máte lepší nápad?" zeptal se.
Pochopitelně že měla.
Plášť, ze kterého ještě odkapávala voda, pověsil na věšák v předsiní. Nabídla mu pití a on to uvítal. Jmenoval se Patrick a pocházel z Newcastleu.
"Jsem tu obchodně. Ale moc jsem toho ještě neudělal."
"Jakto?"
Pokrčil rameny. "Asi jsem špatný obchodní zástupce. To dá rozum."
"Co prodáváte?" zeptala se.
"Co postrádáte?" reagoval pohotově.
Usmála se. Bude ho muset co nejdříve dostat nahoru, než jí jeho společnost začne být příjemná.
"Co kdybychom šli rovnou na věc?" nadhodila. Bylo to sice otřepané, ale přišlo jí to na jazyk jako první. Zbytek nápoje do sebe hodil jedním lokem a nechal se vést.
Tentokrát dveře nenechala pootevřené. Byly zamčené, a to ho viditelně zarazilo.
"Až po vás," dal jí přednost, když dveře otevřela dokořán.
Vešla napřed, on za ní. Dneska pro změnu žádné svlékání, rozhodla se. Jestli mají jeho šaty vsáknout část výživy, tak ať; ale nedá mu šanci, aby si uvědomil, že nejsou v místnosti sami.
"Budem píchat na podlaze?" zeptal se ledabyle.
"Máte námitky?"
"Jestli vám to vyhovuje, tak ne," řekl a ústy jí sevřel rty jako do svěráku a jazykem se jí šťoural v zubech, jako kdyby v nich hledal díry. Je docela vášnivý, uvažovala. Cítila, jak se k ní lepí. Jenže měla práci: rozlít krev a nakrmit hladového tvora.
Vyprostila se z polibku a snažila se mu vysmeknout z náruče. Nůž byl zase v kapse u bundy na dveřích. Dokud na něj nedosáhla, neměla moc síly mu odolávat.
"Kde to vážně?" divil se.
"Nikde..." zamumlala. "Ale taky není kam spěchat. Máme hromadu času." A aby ho uklidnila, sáhla mu do rozkroku.
Zavřel oči jako blažený pes, když ho pán drbe za ušima.
"Jste zvláštní..." uznal.
"Nekoukejte se," vyzvala ho.
"Cože?"
"Nechtě oči zavřeně."
Zamračil se, ale poslechl. Couvla ke dveřím a pootočená tápala v hloubi kapsy, a přitom dávala pozor, aby se nedíval. Nedíval; a rozepínal si zip. Jakmile stiskla nůž, stíny zamrčely.
Neušlo mu to. V tu ránu otevřel oči.
"Co to bylo?" vylekal se, motal se dokola a zíral do šera.
"To nic," rozptylovala jeho obavy, a současně vytahovala nůž z úkrytu. Vzdaloval se od ní k protější stěně pokoje.
"Tam někdo je..."
"Ale kdepak."
"...tady."
Při poslední slabice se zajíkl, neboť v koutě vedle okna zahlédl nedočkavý pohyb.
"Co... proboha..." koktal. Ukázal do tmy, ale to už byla u něj a řeznickým tahem mu rozřízla krk. Krev vytryskla okamžitě a pleskla o zeď. Julia slyšela, jak se Frank raduje, a potom mužovo chroptění; táhlé a pomalé. Ruku si přitiskl ke krku, aby ránu ucpal, ale ona k němu přiskočila znova a sekala ho do prosebné vztyčené ruky a do obličeje. Potácel se a vzlykal. Konečně se zhroutil k zemi a škubal sebou.
O kus ustoupila, protože kopal nohama. V rohu místnosti viděla Franka, jak se kývá ze strany na stranu.
"Hodná..." pochválil ji.
Jenom si to představovala, nebo už měl hlas silnější? Hlas, který slyšela za poslední roky tisíckrát?
Vtom zazvonil zvonek u dveří. Ztuhla jako přikovaná.
"Ježíši!" zaklela.
"Nic se neděje..." utěšoval ji stín. "Ten už je mrtvěj."
Podívala se na muže s bílou vázankou a přesvědčila se, že Frank má pravdu. Škubání ustávalo.
"Je velkej," liboval si Frank. "A zdravěj."
Přemísťoval se do jejího zorného úhlu. Byl příliš lačný po potravě, než aby Julii ušetřil pohledu na sebe. Takhle zřetelně ho viděla poprvé. Byla to parodie. Nejenom na lidskost, ale i na život. Odvrátila se.
Zvonek u dveří zazvonil podruhé, tentokrát drnčel déle.

"Jdi otevřít," pobídl ji.

Neodpověděla.

"Tak běž, naléhal a otočil k ní hnijící hlavu. V porovnání s rozloženým okolím měl oči bystré a jasné.

Zvonek se ozval potřetí.

"Tvůj návštěvník je dost neodbytný," upozornil ji důrazněji než předtím. "Podle mě bys měla jít otevřít."

Pomalů se od něj odpoutala a on obrátil pozornost zpět k tělu na podlaze.

Zase zvonek.

Možná bylo opravdu lepší otevřít (už byla z pokoje venku a snažila se nevnímat zvuky, které Frank vydával) - otevřít a přijít na jiné myšlenky. Nejspíš to bude pojišťovák nebo Svědek Jehovův přinášející novinu o spáse. No, klidně by si ho vyslechla. Zvonek zadrnčel znova. "Už jdu," zahalekala a přidala do kroku, aby jí neutekl. Když otvírala, v tváři se jí zračila přívětivost. Ta se vmžiku vytratila.

"Kirsty."

"Už jsem to málem vzdala."

"Byla jsem... spala jsem."

"Aha."

Kirsty si prohlížela zjevení, které ji otevřelo. Podle Roryho popisu čekala vyčerpaného tvora. Místo toho viděla pravý opak. Julia měla červeňoučké tváře, prameny vlasů, ztmavlých potem, přilepené k obočí. Nevypadala na to, že by se právě probírala ze spánku. Možná v posteli ležela, ale rozhodně nespala.

"Jen jsem se zastavila..." vymlouvala se Kirsty, "...na kus řeči."

Julia mírně pokrčila rameny. "Viš, teď se mi to zrovna nehodí," vytáčela se.

"Aha."

"Třeba bychom si mohly popovídat někdy koncem týdne..."

Kirsty se podívala Julii přes rameno a zrak jí spočinul na věšáku v předsíni. Na jednom háčku visel pánský gabardénový plášť, ještě mokrý.

"Rory je doma?" zkusila to.

"Ne," odpověděla Julia. "Samozřejmě že ne. Je v práci." Rysy jí ztvrdly. "Tak proto ses tady stavila?" zaútočila. "Za Rorym?"

"Ne, já..."

"Poslyš, nemusíš mě žádat o dovolení. Je to dospělý člověk. Můžete si spolu vyvádět, co se vám zachce."

Kirsty to nehodlala rozebírat. Z toho obratu o sto osmdesát stupňů se jí zatočila hlava.

"Běž domů," vyhazovala jí Julia. "Nechci se s tebou vybavovat."

A bouchla dveřmi.

Kirsty zůstala chvíli stát na prahu, třásla se. Nepochybovala o tom, co se děje. Ten mokrý plášť, Juliin neklid, ruměnec ve tváři a náhlé rozhořčení. Měla v domě milence. Ubohý Rory si všechny příznaky vyložil mylně.

Konečně se vzchopila a vydala se po cestičce na ulici. Hlavou se jí honila záplava myšlenek. Nakonec převládla jedna: Jak to má říct Rorymu? Utrhne mu to srdce, o tom nepochybovala. A ona, nešťastná informatorka, z toho bude otrávená. Bylo jí do breku.

Slzy se však nedostavily. Jen co sešla z cesty na chodník, převážil jiný pocit, naléhavější.

Někdo ji pozoroval. Byla si jistá, že ji ze zadu provrtává něčí pohled. Že by Juliin? Měla dojem, že ne. Tedy milenec.

Ano, milenec!

Když bezpečně vyšla ze stínu domu, podlehla nutkání ohlédnout se.

Z vlhkého pokoje se za ní otvorem, který udělal v okenici, díval Frank. Návštěvnice - jejíž tvář nejasně poznával - hleděla nahoru; zrovna do jeho okna. Byl si jist, že ho nemůže vidět, a tak se neschoval. Určitě už se v životě díval na sličnější bytůstky, ale na ní ho zaujalo právě to, že se jí nedostával půvab. Takové ženy bývají podle jeho zkušeností mnohdy zábavnější než krásky jako Julia. Lichocením nebo zastrašováním se dají přesvědčit k činům, které by krasavice nikdy neschvalovaly, a ještě jsou vděčné za pozornost. Snad se ta žena ještě vrátí. Doufal, že ano.

Kirsty zkoumala průčelí domu, ale nikoho neviděla. U oken buďto nikdo nestál, anebo byly zatažené závěsy. Přesto se nemohla zbavit dojmu, že ji někdo sleduje. Byl to tak silný pocit, že odcházela v rozpacích.

Když procházela Lodovicovou ulicí, znovu se rozpršelo. Uvítala to. Déšť jí ochlazoval červené tváře a zakryl slzy, které už nedokázala zadržet.

3

Julia se nahoru vracela celá rozechvělá. U dveří narazila na Bílou kravatu. Vlastně na její hlavu. Buď z nadměrné nenasytlosti nebo ze zlomyslnosti Frank tentokrát mrtvolu rozkouskoval. Po místnosti se válely roztroušené kosti a kusy masa.

Po labužníkovi se slehla zem.

Udělala čelem vzad. Byl tam, stál jí v cestě. Od okamžiku, kdy viděla, jak se naklání nad mrtvým mužem, aby z něj odčerpal energii, uplynulo pouze několik minut. Za tu krátkou dobu se změnil k nepoznání. Tam, kde předtím byla vyschlá chrupavka, nyní dospíval sval. Nanovo byla načrtnuta mapa tepen a žil. Pulzoval v nich ukradený život. Dokonce mu na holé hlavě začaly rašit vlasy. Možná trochu předčasně, protože mu na ní chyběla kůže.

Ale nic z toho jeho vzezření ani o trochu nezlepšilo. V mnoha směrech vlastně spíš zhoršilo. Předtím na něm bylo sotvaco poznat, kdežto teď byly všude trošky lidství, čímž se ještě prohloubil kontrast katastrofální povahy jeho zranění.

A to ještě zdaleka nebyl konec. Jakmile promluvil, ozval se nesporně Frankův hlas. Lámané slabiky zmizely.

"Mám bolesti," svěřil se.

Každou její reakci sledoval očima bez obočí, s neúplnými víčky. Přemáhala se, aby nebylo nápadné, že se jí zvedá žaludek, ale stejně to nedokázala zamaskovat.

"Zase mi fungují nervy..." stěžoval si, "... všechno mě šíleně bolí."

"Co pro tebe můžu udělat?" zeptala se.

"Snad... snad nějaké obvazy."

"Obvazy?"

"Abych se mohl svázat dohromady."

"Jak chceš."

"Ale to není všechno. Julie, potřebuju další tělo."

"Další?" zarazila se. "Copak to nikdy neskončí?"

"Nic se tím nezkazí," odpověděl a dal se do pohybu směrem k ní. Z té náhlé blízkosti na ni šly mdloby. Z její tváře vyčetl úzkost, a proto se zastavil.

"Brzo budu celej..." slíbil, "a až budu..."

"Radši bych měla uklidit," přerušila ho a odvrátila od něj oči.

"Až budu, milá Julie..."

"Co nevidět se vrátí Rory."

"Rory" vyštěkl. "Můj milovaný bratříček. Jak sis proboha mohla vzít takovýho tupce?"

Dostala na Franka zlost. "Miluju ho," zalhala. Po chvílce uvažování se opravila. "Teda myslela jsem, že ho miluju."

Zasmál se tak, že jeho nahota byla rázem ještě děsivější. "Jaks tomu mohla uvěřit?" nechápal. "Je to hlupák. Vždycky byl. A vždycky bude. Nikdy neměl smysl pro dobrodružství."

"Na rozdíl od tebe."

"Na rozdíl ode mě."

Zařívala se na podlahu. Ležela mezi nimi ruka mrtvého muže. Chvilí se sama sobě hnusila. V posledních dnech se jí před očima zjevovalo, co všechno napáchala a o čem snila. Byla to přehlídka pokušení, které končilo smrtí. A to kvůli smrti, o níž s takovým zápalem doufala, že skončí pokušením. Je stejně zkažená jako on, pomyslela si. V jeho hlavě se nemohla uhnízdit hnusnější touha než ta, která právě nahlodávala ji.

Budiž... stalo se.

"Uzdrav mě," zašeptal. Z hlasu mu vyprchala drsnost. Mluvil jako milenec. "Uzdrav mě... prosím."

"Uzdravím," rozhodla se. "Slibuju, že tě uzdravím."

"A pak budeme spolu."

Zamračila se.

"A co Rory?"

"Přece jsme bratři," vysvětloval. "Přesvědčím ho, že je to tak v pořádku; že se mnou budeš šťastnější. Julie, ty nepatříš jemu. Teď už ne."

"Ne," přitakala. Měl pravdu.

"My dva patříme k sobě. Víš, že si to taky přeješ?"

"Přeju."

"Víš, kdybych měl tebe, nezoufal bych si tolik," ujišťoval ji. "Nevzdal bych se tak lacino těla a duše."

"Lacino?"

"Kvůli rozkoši. Kvůli pouhé smyslnosti. V tobě..." - nato se opět pohnul směrem k ní. Tentokrát ji jeho slova tak upoutala, že necouvla - "... v tobě jsem asi objevil důvod, proč žít."

"Jsem tu pro tebe," řekla. Bez rozmyslu vztáhla ruku a pohladila ho. Tělo měl horké a vlhké. Celé jako by pulzovalo. V každém křehkém pučícím nervu, v každé rašící šlaše. Ten dotyk ji vzrušil. Jako by až do téhle chvíle docela nevěřila, že je skutečný. Nyní to bylo nesporné. To ona tohoto muže stvořila, anebo aspoň přetvořila. S přispěním svého důvtipu a odvahy mu dodala hmotnost. Byla uchválena. Dotýkat se tohoto bezbranného těla ji vzrušovalo, jako by to byl její majetek.

"Teď nastalo nejnebezpečnější období," varoval ji. "Zatím jsem se mohl schovávat. Prakticky jsem neexistoval. Teď je to jiné."

"Ne. Myslela jsem na to."

"Musíme to honem dokončit. Musím být silný a celý. Za každou cenu. Rozumíš?"

"Jasně."

"Julie, potom bude konec čekání."

Při té myšlence to v něm zapulzovalo ještě rychleji.

Pak si před ní klekl. Nedohotovenýma rukama jí sevřel boky. A vzápětí přiložil ústa.

Zbavila se zbytečků odporu a položila mu ruku na hlavu. Ucítila vlasy - hedvábné jako u novorozence - a pod nimi lebku. Od chvíle, kdy ji svíral poprvé a naposledy, se jemnosti ani trochu nepříučil. Zato ji zoufalství naučilo, jak umně pohnout kamenem. Uplyne nějaký čas a ona se bude kochat láskou téhle odporné věci; nebo pozná důvod proč.

8. KAPITOLA

1

Tu noc hřmělo. Bouřka bez deště zanechala ve vzduchu zápach oceli. Kirsty se nikdy pořádně nevyspala. Dokonce i jako dítě mívala špatné spaní, přestože její matka znala tolik ukolébavek, že by mohla uspat houfy mrňat. Ne že by

mívala zlé sny; alespoň ne až do rána. Šlo o spánek jako takový - prostě zavřít oči a přestat bdít nad svým vědomím. Nedovedla mu přizpůsobit svou povahu.

Dnes v noci, když hlasitě burácelo a jasně se blýskalo, byla šťastná. Měla záminku, proč vylézt ze zmuchlané postele, dát si čaj a obdivovat z okna tu podívanou.

Také měla čas přemýšlet, jak se vypořádat s problémem, který jí vrtal hlavou od chvíle, kdy vyšla z domu v Lodovicově ulici. Ale k odpovědi měla pořád stejně daleko.

Stále ji trápily pochybnosti. Co když se mýlí? Dejme tomu, že si důkazy vyložila špatně a Julia má naprosto uspokojivé vysvětlení? Rázem by Roryho ztratila.

Ale jak si to mohla nechat pro sebe? Nesnesla pomyšlení, že ta žena zneužívá její srdečnosti a naivity a směje se jí za zády. Krev se v ní vařila.

Jediná další možnost byla čekat a dávat pozor, jestli nenarazí na nějaký nezvratný důkaz. Kdyby se její nejhorší domněnky potvrdily, neměla by na vybranou: musela by Rorymu povědět všechno, co viděla.

Ano. To bylo řešení, které hledala. Čekat a číhat; číhat a čekat.

Hromobití trvalo celé hodiny a bránilo jí ve spánku až do čtyř do rána. Když konečně usnula, spala spánkem trpělivého a bdělého pozorovatele. Lehkým a plným vzdechů.

2

Dům byl za bouřky jako stvořený pro duchy. Julia seděla dole a počítala vteřiny mezi zablýsknutím a úderem, který mu byl v patách. Hromobití neměla nikdy v lásce. Ona, vražedkyně, která obcovala s živou mrtvolou. K tisíci paradoxů, které u sebe v poslední době pozorovala, přidala další. Nejednou uvažovala, že by zašla nahoru a nalezla útěchu u toho přízraku. Jenže věděla, že by to nebylo moudré. Rory se každou chvíli mohl vrátit z oslavy v práci. Soudě podle minulých zkušeností bude opilý a bude překypovat nežádoucími projevy něžné lásky.

Bouře se blížila. Julia pustila televizi, aby přehlušila její burácení, ale nebylo to moc platné.

V jedenáct Rory dorazil, samý úsměv. Nesl dobrou zprávu. Uprostřed večírku si ho vzal nadřazený stranou, pochválil ho za vynikající práci a maloval mu velkou budoucnost. Poslouchala jeho líčení, a doufala, že si v opilosti nevšimne, jak je jí to všechno jedno. Když dovyprávěl, konečně odhodil sako a posadil se vedle ní na pohovku.

"Ty chudáčku," politoval ji, "ty nesnášíš bouřku, vid'?"

"Mně nevadí," mávla rukou.

"Určitě?"

"Jo. To je v pohodě."

Naklonil se k ní a nosem se jí otíral o ucho.

"Jsi zpocený," řekla věčně. On se však s předehtou jen tak rozloučit nehodlal. Když už se chopil taktovky, neměl chuť ji odložit.

"Rózy, prosím..." kroutila se. "Já nechci."

"Proč ne? Co jsem ti udělal?"

"Nic," řekla a předstírala, že jí něco zajímá v televizi. "Co bys mi jako měl udělat?"

"Je tohle normální?" divil se. "Ty ses v pohodě, já jsem v pohodě. Všichni jsme v pohodě, hergot!"

Civěla na blikající obrazovku. Zrovna začaly noční zprávy, obvyklá snůška událostí, kde bylo žalu vrchovatě. Rory dál žvanil a jízlivými poznámkami přehlušoval hlasatelův hlas. Bylo jí to docela jedno. Čím by ji tak mohli překvapit? Sotva čím. Zato ona by jim mohla sdělit novinu, ze které by se jim zatočila hlava. O stavu jednoho ztraceného muže, o ztracené a znovu nalezené lásce, o tom, co mají společného zoufalství a touha.

"Julie, prosím..." žadonil Rory, "...bav se se mnou..."

Ta prosba ji vytrhla ze soustředění. Vypadá jako na těch fotkách z dětství. Je sice chlupatý a vypasený, kalhoty má pro dospělé, ale v zásadě je to kluk; s vykulenými očima a rozmrzelou pusou. Vzpomněla si na Frankovu otázku: Jak sis proboha, mohla vzít takovýho tupce?" Při myšlence na to se jí na rtech usadil kyselý úsměv. Díval se na ni a byl čím dál zmatenější.

"Co ti je k smíchu, kruci?"

"Nic."

Zavrtěl hlavou; špatnou náladu vystřídal tupý vztek. Rachot hromu teď následoval skoro hned po zablýsknutí. Z horního patra se ozval hluk. Opět se zaměřila na televizi, aby odvrátila Roryho pozornost. Ale bylo to marné.

Nepřeslechl to.

"Co to bylo, krucinál?"

"Hrom."

Zvedl se. "Ne," odporoval. "Něco jiného." Hned byl u dveří.

Hlavou jí prolétla desítky možností, leč žádná praktická. Opilecky zápolil s klikou.

"Možná jsem nechala otevřené okno," napadlo ji a vstala. "Půjdu se podívat."

"Já to zvládnou," zarazil ji. "Nejsem zas tak úplně neschopný."

"To nikdo neříká..." začala, ale on ji neposlouchal. Sotva vyšel do chodby, zablýsklo se a v tu ránu zahřmělo: rachotivě a jasně. Vyběhla za ním a vtom se zablýsklo znova - za doprovodu ohlušující rány. To už byl Rory v půli schodiště.

"To nic nebylo!" volala za ním. Neodpověděl a šplhal vzhůru. Hnala se za ním.

"Ne..." vykřikla v krátké pauze mezi dvojím zahřměním. Na posledním schodu na ni čekal.

"Děje se něco?" zeptal se.

Pokrčením ramen zastírala nervozitu. "Nedělej hlouposti," vyhrkla.

"Já že dělám hlouposti?" obořil se na ni.

"Byl to jenom hrom."

Výraz jeho tváře, osvětlené žárovkou z chodby pod nimi, najednou změkkl. "Proč se mnou jednáš jako s pitomcem?" stěžoval si.

"Jsi zkrátka unavený," uklidňovala ho.

"Proč?" zeptal se dětinsky. "Co jsem ti udělal?"

"To nic," chlácholila ho. "Vážně, Rory. Všechno je v pořádku." Stále dokola tytéž hypnotické banality.

Opět zaburácel hrom. A jako ozvěna další zvuk. Proklínala Frankovu nerozvážnost.

Rory se otočil a rozhlédl se po tmavém odpočívadle.

"Slyšelas to?" Ne "

Odpoutal se od ní. Nohy se mu vlivem alkoholu podlamovaly. Pozorovala, jak se noří do stínu. Náhle ho ozářilo světlo blesku, které vniklo otevřenými dveřmi do ložnice, a pak ho zase pohltila tma. Mířil k vlhkému pokoji. K Frankovi.

"Počkej..." vykřikla a letěla k němu.

Nezastavil se, naopak udělal zbylých pár kroků ke dveřím. Dostihla ho, právě když sahal po klice.

Podlehla panice, natáhla ruku a pohládila ho po tváři. "Bojím se..."

Ohlédl se a opile se na ni podíval.

"Čeho?" podivil se.

Přiložila mu ruku ke rtům, aby strach ochutnal z jejích prstů.

"Bouřky," odpověděla.

Ač bylo šero, všimla si, že má vlhké oči; víc než obvykle. Spolkl to i s navijákem, nebo to nezbaštil?

"Chudinko," politoval ji.

Takže jí skočil na špek, usoudila. Natáhla ruku, vzala do ní tu jeho a odtáhla ji od kliky. Kdyby se teď Frank prozradil, bylo by po všem.

"Chudinko," opakoval a objal ji. Nedržel se na nohách zrovna dvakrát jistě. Ruce měl jako z olova.

"Pojď," táhla ho ode dveří. Pár kroků s ní klopýtal a pak ztratil rovnováhu. Pustila se ho a opřela se o zeď. Znova se zablýsklo. Neuniklo jí, že se po ní v tom okamžiku podíval a v očích mu zajiskřilo.

"Miluju tě," vypravil ze sebe a potácel se k ní. Tiskl se na ni tak těžce, že nemohla odolat. Hlava mu sklouzla po jejím krku. Šeptal jí sladké řečičky a líbal ji. Chtěla ho odstrčit. Ještě raději by ho chytla za lepkavou ruku a ukázala mu zřůdu vzdorující smrti, o kterou div nezakopl.

Ale Frank nebyl na takové střetnutí připraven. Prozatím ne. Nezbyvalo jí, než si nechat líbit Roryho laskání a doufat, že brzo padne vyčerpáním.

"Pojďme dolů," navrhl.

Něco jí blábolil do krku. Přitom se nehýbal. Jeho levá ruka spočívala těžce na jejích prsou, druhou měl zaklesnutou kolem jejího pasu. Nechala ho, aby prsty šátral pod její blůzou. Kdyby ho v tomhle odbývala, jenom by ho tím znovu popudila.

"Potřebuju tě," řekl a ústy se přiblížil k jejímu uchu. Kdysi, jako by to byla celá věčnost, by jí v takové situaci srdce poskočilo. Teď to bylo docela jiné. Její srdce nebyl akrobat. Žádné vzrušení po těle tentokrát nepociťovala. Pouze to, že jí vše uvnitř žije. Že dýchá, že jí koluje krev, zažívá potravu a zbytky bude muset vyprázdnit. Takto uvažovala o anatomii a romantika jí byla ukradená - jako sbírka přirozených imperativů usazených ve svalech a kostech. Proto pro ni bylo jednodušší nechat si svléknout halenku a chovat na svých řadrech jeho hlavu. Její nervová zakončení poslušně reagovala na jeho jazyk. Ale i to byla pouze lekce z anatomie. Uvnitř byla chladná.

Rozepínal si kalhoty. Zahlédla tu jeho největší chloubu, když se jí otfela o stehno. Roztáhl jí nohy a stáhl kalhotky přesně tak nízko, aby do ní mohl vniknout. Když tak učinil, nic nenamítala, nevydala ani hlásku.

Zato on začal téměř okamžitě vydávat rozličné zvuky - beznadějný propletenec projevů lásky a chťiče. Poslouchala jedním uchem a nechala ho pokračovat. Hlavu měl zabořenou do jejích vlasů.

Zavřela oči a představovala si lepší časy, ale její snění rušily blesky. Když zahřmělo, otevřela oči. Zahlédla, že dveře do vlhkého pokoje jsou nepatrně pootevřené. V úzké mezeře mezi dveřmi a rámem rozeznala lesknoucí se postavu.

Pozorovala je.

Frankovy oči neviděla, ale cítila, jak ji skrz dveře probodávají, plné závisti a vzteku. Neodvrátila zrak; strnule hleděla na stín. Rory mezitím hekal víc a víc. Na konci jí vše splývalo: ležela na posteli, pod sebou měla zmačkané svatební šaty a mezi nohama rudočerného surovce, který jí dával najevo, jak ji miluje.

"Ubožátko," bylo poslední slovo, které Rory vyslovil, než ho zmohl spánek. Ležel na posteli, dosud oblečený. Ani se ho nepokoušela svléknout. Začal rovnoměrně chrápat. Nechala ho být a vrátila se do vlhkého pokoje.

Frank stál vedle okna a pozoroval, jak se bouře přesouvá na jihovýchod. Okenice byla utřzená. Venkovní lampa osvětlovala stěny.

"Slyšel tě," řekla.

"Musel jsem koukat na bouřku," vysvětlil jednoduše. "Potřeboval jsem to."

"Sakra, vždyť tě málem objevil."

Frank zavrtěl hlavou. "Žádné málem neexistuje," odporoval jí a stále zíral z okna. Odmlčel se a potom pokračoval: "Chci se z tohoto dostat ven. Chci to zase všechno."

"Já vím"

"Ne, nevíš," odpověděl tiše. "Ty nemáš představu, jak moc jsem nadrženej."

"Zítřka," slíbila, "zítra ti seženu další tělo."

"Jo. To udělej. A chci ještě další věci. Třeba rádio. Chci vědět, co se venku děje. A jídlo. Pořádný jídlo. Čerstvý chleba..."

"Co budeš chtít."

"...a zázvorovou limonádu. Tu ochucenou, víš? Se sirupem."

"Vím."

Krátce se po ní ohlédl, ale nevnímal ji. Tuhle noc se musel znovu seznamovat s tolika věcmi.

"Neuvědomil jsem si, že je podzim," poznamenal a dál hleděl na bouřku.

9. KAPITOLA

První, čeho si Kirsty všimla, když druhý den mýjela roh Lodovicovy ulice, bylo to, že z okna na čelní straně v horním patře zmizela okenice. Místo ní byly na sklo přilepeny noviny.

Našla si výhodný úkryt za živým plotem z cesmíny a doufala, že odtud bude moci dům nepozorovaně sledovat. Udělala si tam pohodlí.

Odměny se hned tak nedočkala. Trvalo přes dvě hodiny, než zahlédla Julii, jak vychází ven, a další hodinu a čtvrt, než se vrátila. Za tu dobu Kirsty pěkně prokřehly nohy.

Julia se nevrátila sama. Doprovázela ji muž, kterého Kirsty neznala. Dokonce to vypadalo, že ani nepatří do okruhu Juliiných známých. Na dálku odhadla, že je ve středním věku, zavalitý, a že plešatí. Když vcházel za Julii do domu, nervózně se ohlédl, jako by se bál, aby ho tam někdo neviděl.

Kirsty čekala ve svém úkrytu ještě další čtvrt hodinu a uvažovala, co má dělat. Má vydržet, dokud se ten člověk zase neobjeví, a prověřit si ho? Nebo má zazvonit a dožadovat se vstupu? Ani jedna možnost nebyla nijak lákavá. Rozhodla se, že zatím vyčká, a přiblížila se k domu v naději, že se jí tam nějaké řešení naskytne.

Moc toho nebylo. Jak šla po cestičce, nohy ji zanesly stranou. Div se jí nepodlomily, když zevnitř zaslechla výkřiky.

Ten muž se jmenoval Sykes. Stanley Sykes. Nebylo to jediné, co Julii pověděl cestou z baru. Zнала jméno jeho manželky (Maudie) a povolání (asistent chiropraktika). Také se jí pochlubil fotografiemi dětí (jmenovaly se Rebecca a Ethan). Zdálo se, že si libuje ve svádění. Ona se jen lehce usmívala a řekla mu, že je šťastný člověk.

Jakmile však byli v domě, nastaly komplikace. V půli schodiště z přítelíčka Sykese najednou vylezlo, že to, co dělají, je nesprávné - že je Bůh vidí, zná jejich srdce a shledává je nehodnými. Dělala, co bylo v jejích silách, aby ho uklidnila, ale on se nechtěl nechat od Pána odlákat. Místo toho ztratil rozvahu a začal ji mlátit. Asi by ve svém spravedlivém hněvu zašel ještě dál, nebýt hlasu, který na něj zavolal z odpočívadla. Okamžitě ji přestal tlouct a zbledl, jako by ho oslovil sám Bůh. Vtom se na horním schodu objevil Frank - v celé své slávě. Sykes zařval a pokusil se utéct. Jenže Julia pohotově zasáhla. Přidržovala ho rukama dost dlouho, aby Frank stačil sejít těch pár schodů a zmocnil se ho.

Až když uslyšela vrzání a praskání kostí Frankovy oběti, uvědomila si, jak za poslední dobu zmohutněl. Určitě byl silnější než normální člověk. Ve Frankově sevření Sykes znovu vykřikl. Aby ho umlčel, Frank mu vyškubl sanici.

Druhý výkřik, který Kirsty zaslechla, odumřel, ale i tak z něj vytušila zděšení, vrhla se ke dveřím a už už se chystala zaklepat.

Pale dostala lepší nápad. Proklouzla kolem domu, i když při každém kroku pochybovala, že to je rozumné, ale stejně si byla jistá, že frontální útok by nikam nevedl. Na vrátkách do zahrady za domem chyběla závora. Prošla a přitom měla nastražené uši, aby jí neunikl žádný zvuk. Slyšela však jenom vlastní kroky. Z domu nic. Ani zasténání.

Vrátka si nechala otevřená pro případ, že by musela rychle vycouvat, a pospíchala k zadnímu vchodu. Byl odemčený. Tentokrát zaváhala a zpomalila. Možná by měla skočit pro Roryho a přivést ho domů. Ale do té doby by to, co se dělo uvnitř, skončilo. A ona moc dobře věděla, že pokud Julii nechytne při činu, z každého obvinění se vykroutí. Ne. Tohle byla jediná možnost. Vešla dovnitř.

V domě bylo naprosté ticho. Nebylo slyšet ani jediný krok, podle

kterého by mohla určit, kde se hledání nacházejí. Došla ke dveřím do kuchyně a odtud do jídelny. Sevřel se jí žaludek. V krku jí najednou vyschlo, že nemohla polknout.

Z jídelny do obývacího pokoje a odtud do chodby. Pořád nic. Povzdechla si. Julia se svým společníkem mohla být jediné nahoře. Z toho usoudila, že se mýlila, když si myslela, že slyšela výkřiky hrůzy. Možná to byly projevy rozkoše. Křik v orgasmu, a ne zděšení, jak se domnívala. Snadno se nechala zmást.

Po pravici měla hlavní vchod, pouhých pár metrů. Stále ještě mohla vyklouznout a ztratit se, přemítala zbaběle, a nic by nebylo moudřejší. Jenže se jí zmocnila neodolatelná zvědavost, touha dovědět se (vidět) tajemství, která dům ukrýval, a vypořádat se s nimi. Než vstoupila na schody, zvědavost se proměnila v jakousi rozjařenost.

Jakmile byla nahoře, pokračovala po odpočívadle. Teprve tam ji napadlo, že ptáčky třeba uletěli. Než se vplížila zadem, utekli předem.

První dveře vlevo vedly do ložnice. Jestli se spolu někde muchlují, Julia a její milenec, pak jistě tady. Ale ne. Dveře byly pootevřené. Nahlédla dovnitř. Přehoz na posteli byl netknutý.

Vtom uslyšela nepřírozený výkřik. Tak blízký a tak hlasitý, až se jí srdce zastavilo.

Opatrně vykoukla z ložnice a zahlédla postavu kymácející se z jednoho pokoje do chodby. Chvilku jí trvalo, než poznala člověka, který přijel s Julii - a to ještě pouze podle oblečení. Zbytek se změnil. Hrozně změnil. Během těch několika minut neuvěřitelným způsobem vyschl a zchradl, úplně se sevrkl, byl kost a kůže.

Všiml si Kirsty a vrhl se k ní, aby u ní hledal chatrnou oporu. Sotva udělal krok, za jeho zády se objevilo něco jiného. I to zřejmě prodělalo nějakou chorobu. Od hlavy až k patě to bylo ovázané. Obvazy prosakovala krev a hnis. Nemoci však nenasevřela jeho rychlost a zuřivá útočnost. Přesně naopak. Skočil po prchajícím muži a popadl ho za krk. Jak uchvatitel svou kořist znovu sevřel, Kirsty vykřikla.

Oběť zakvílela, jak jí to jen zdeformovaný obličej dovolil. Tělo se tráslo a křečovitě sebou škubalo, nohy se kroutily. Z očí, nosu a úst se hrnula krev. Její kapky zaplnily vzduch jako horké krupobití a pokropily i Kirsty. To ji probudilo z nečinnosti. Nebyl čas čekat a číhat. Dala se na útěk.

Přišera se za ní nehнала. Dostala se ke schodům jako první. Jakmile začala sestupovat, promluvil to na ni.

Ten hlas jí byl... povědomý.

"Tady ses," řeklo to.

Stvoření se rozplývalo, jako by ji znalo. Zastavila se.

"Kirsty," oslovilo ji to. "Počkej přece."

Rozum jí velel, aby utekla, ale odvahy nakonec zvítězila. Chtěla si vzpomenout, komu ten hlas vycházející z ob vazů patří. Pořád by ještě stačila uprchnout, uvažovala. Vždyť měla několikametrový náskok. Zadívala se na postavu. Tělo v jeho náručí se zkroutilo jako embryo, skrčené nohy mělo u hrudníku. Ten surovec ho pustil.

"Vy jste ho zabil..." konstatovala.

Stvoření přikývalo. Zjevně se nehodlalo omlouvat ani oběti, ani svědkyni.

"Oplakávat ho budem později," oznámilo a vykročilo k ní.

"Kde je Julia?" vypravila ze sebe Kirsty.

"Nedělej si starosti. Všechno je..." odbylo ji to. Chyběl už jen detail, aby si vzpomněla, čím je to hlas.

Zatímco byla na rozpacích, tvor udělal další krok, jednu ruku na zdi, jako by stále nemohl udržet rovnováhu.

"Viděl jsem tě..." pokračoval hlas, "a myslím, že tys viděla mě. Za oknem..." Byla zmatená ještě víc. Že by tohle stvoření bylo v domě už tak dlouho: Jestli ano, pak Rory musí...

A pak ten hlas poznala.

"Ano. Vzpomínáš si. Vidím, že si vzpomínáš..."

Byl to Roryho hlas, nebo spíš něco jemu podobného. Hrdelnější, vyjadřující sebevědomí a bezohlednost k jiným, ale ta podobnost byla natolik tajuplná, že Kirsty ztuhla jako přikovaná. Surovec se mezitím dokolébál na dosah ruky.

Konečně se vzpamatovala a obrátila se na útěk, ale už bylo pozdě. Slyšela jeho kroky těsně za sebou a vzápětí ucítila jeho prsty na krku.

Na rty se jí dral výkřik, jenže se přes ně nedostal, protože jí obličej zakryla zkrabatělá dlaň a přidusila jak výkřik, tak dech, vycházející z jejího hrdla.

Trhl s ní a vlekl ji nazpátek. Marně se bránila jeho sevření. Rány, které mu působila zaťatými prsty - strhala kus obvazu a zarývala je do živého masa -, s ním vůbec nepohnuly. Ve strašném okamžiku zakopla o mrtvolu na podlaze. Zatáhl ji do pokoje, z něhož se vynořovali živí i mrtví. Páchlo to tam po kyselém mléku a čerstvém masu. Srazil ji k zemi, prkna byla mokrá a teplá.

Zvedl se jí žaludek. Nebránila se a vyzvrátila celý jeho obsah. Ve zmatku tohoto nepříjemného stavu a očekávané hrůzy si nebyla jistá, co se udalo pak. Těsně než se dveře přibouchly, zahlédla na odpočívadle kohosi jiného (Julii), nebo to byl pouhý stín? Tak či tak bylo příliš pozdě na prosby. Byla v té hrůze sama.

Z úst si otřela žluč a postavila se. Přes noviny v okně dovnitř místy pronikalo denní světlo a tečovalo pokoj jako sluneční paprsky skrz větve stromů. Z toho idylického srovnání ji vytrhlo jeho funění.

"Pojď k tatíkovi," vyzýval ji.

Za celých dvacet šest let nemohla odmítnout jednodušší pobídku.

"Nesahejte na mě," vykřikla.

Trochu pozvedl hlavu, jako by ho ta způsobnost okouzila. Blížil se k ní, samý hnus a smích a - Bůh jí pomáhej - touha. Zoufale se vmáčkla o několik centimetrů dál do rohu, až neměla kam ustoupit.

"Pamatuješ se na mě?" zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

"Frank," odpověděl. "Bráška Frank..."

Setkala se s ním jenom jednou, v Alexandřině ulici. Jednou odpoledne přišel na návštěvu; krátce před svatbou. Na víc si nemohla vzpomenout. Až na to, že ho od pohledu nesnášela.

"Nechtě mě," vyhrkla rychle, když po ní sáhl. Způsob, jakým jí potřísněnými prsty ohmatával prsa, prozrazoval ničemnou šikovnost.

"Ne" vyjekla. "Pomoc..."

"Cože?" divil se Roryho hlas. "Co chceš dělat?"

Nic, taková byla odpověď. Byla bezmocná, tak jako vždycky ve svých snech. Ve snech o pronásledování a násilí, které její mysl pokaždé zasadila na ulici ghetta a do věčné noci. Nikdy - ani v nejšílenějších představách - nepředpokládala, že dějištěm bude místnost, kolem níž prošla tucetkrát, v domě, kde byla šťastná, přičemž venku bude jako vždycky šedivý den.

Marným gestem znechucení zkoumající ruku odstrčila.

"Nebud' krutá," řekl a prsty opět zašmátral po kůži. Byly jako vosy v říjnu: nedaly se odehnat. "Čeho se bojíš?"

"Tam..." upozorňovala na tu příšernou podívanou, jejímž svědkem byla na odpočívadle.

"Každý musí jít," odvětil Frank. "Jistě mi to můžeš odpustit."

Jak to, že ještě snáší jeho dotyky, žasla. Jak to, že s ní její nervy nesdílejí odpor a při jeho mazlem ještě neodumřely?

"To se mi jen zdá," vydechla nevědomky nahlas, ale to zvíře se jen zasmálo.

"To jsem si taky říkal. Ve dne v noci. Když jsem se snažil ta muka odehnat. Ale nejde to. Dej na mě. Nejde to. Musí se přetřpět."

Věděla, že má pravdu. Byla to taková ta nechutná pravda, kterou si troufnou říct do očí jenom zrůdy. Neměl potřebu pochlebovat a lichotit, nezastával žádnou filozofii, o níž by byl s to debatovat, neměl na srdci žádné kázání. Jeho strašná nahota byla jakýmsi přechodem k přirozené prostotě. Od úmyslných lží do říše čistoty.

Věděla, že to nevydrží. Když její prosby selžou a Frank ji bude chtít zneužít k hanebnostem, které se mu honí hlavou, spustí takový ryk, až se rozsype.

Hrozilo, že přijde o rozum. Neměla na vybranou: musela bojovat, a to hned, rychle.

Než se Frank nadál, vymrštila ruce k jeho obličeji a prsty zabořila do očních důlků a do úst. Maso pod obvazy bylo rosolovité a odpadávalo ve žmolcích. Zároveň cítila vlhkost a horkost.

Stvůra zařvala a sevření povolilo. Kirsty toho využila a vytrhla se. Hybná síla ji přirazila na stěnu tak mocně, že se mohla zranit.

Frank řičel. Nemámila čas setrváváním v nezáviděníhodné situaci a podél zdi - nevěřila, že by ji nohy unesly ve volném prostoru - se plazila ke dveřím. Přitom nohama zavadila o láhev se zázvorovou limonádou, ta se rozkutálela po pokoji a obsah se lil na podlahu.

Frank se k ní obrátil. V místě, kde roztrhla obvaz, mu z obličeje visely rudé cáry. Na několika místech vyčnívaly kosti.

Rukama si mačkal rány. Hrůzostrašný ryk neutichal. Zkoumal rozsah zmražení. Oslepila ho? Nebyla si jistá. I kdyby, byla jen otázka času, kdy ji v té malé místnosti vyčenichá. Až se to stane, jeho nepříčetná zuřivost nebude znát meze. Bylo jí jasné, že se musí dostat ke dveřím, než se Frank zorientuje.

Slabá naděje! Nestačila udělat ani krok, když sundal ruce z tváře a začal tápat po pokoji. Viděl ji, o tom nepochybovala. Vzápětí už se k ní zase hnal s násilnickými úmysly.

U nohou ji ležela hromada nepotřebných věcí. Nejtěžší z nich ji připadala obyčejná krabička. Sehnula se a zvedla ji.

Sotva se vzpřímila, už byl u ní. Vzdomně vykřikla a rozmáchla se pěstí svírající krabičku proti jeho hlavě. Dopadla těžce.

Kost zapraskala. Nestvůra se zakymácela a Kirsty vyrazila ke dveřím. Ještě k nim nedoběhla, a už ji opět pohltil stín.

Vzápětí letěla zpátky přes celý pokoj. Frank běsnil.

Tentokrát měl jedinou touhu, vraždit. Tloukl ji s cílem zabít. Že se tak nestalo, nesvědčilo ani tak o její rychlosti, jako spíš o nepřesnosti jeho úderů, které oslaboval jeho vztek. Přesto ji zasáhla každá třetí rána. Obličej a krk měla posety tržnými ranami. Nebyla schopna se ubránit mdlobám.

Když se hroutila pod jeho novým útokem, znova si vzpomněla na zbraň, která ji padla do ruky. Vlastně ji stále ještě svírala. Zvedla ji, aby mu uštědřila další úder. Frank chystaný výpad zpozoroval a při pohledu na krabičku náhle přerušil vlastní útok.

Nastala neplánovaná přestávka, během níž oba těžce supěli; Kirsty měla možnost rozvažovat, zda by nebylo jednodušší zemřít, než zase prchat. Potom k ní Frank vztáhl ruku, rozevřel pěst a rozkázal: "Dej mi to..."

Chtěl svou hračku zpátky. Jenže Kirsty se nemínila zřít své jediné zbraně.

"Ne..." odmítla.

Opakoval příkaz, a tentokrát v jeho hlase zazněla zřetelná úzkost. Zdálo se, že ta krabička je pro něj příliš cenná, než aby riskoval vzít si ji násilím.

"Naposledy," varoval ji. "Pak tě zabiju. Dej sem tu krabičku."

Zvažovala své šance. Co ještě mohla ztratit?

"Popros," dráždila ho.

Hleděl na ni zvědavě a z hrdla se mu vydralo mírné zavrčení. Pak poslechl jako vypočítavé dítě: "Prosím."

To byl podnět pro ni. Vší silou, co jí v třesoucí se ruce zbývala, mrštila krabičku proti oknu. Ta plachtila kolem

Frankovy hlavy, roztržila sklo a zmizela z dohledu.

"Ne" zaječel a v tu ránu byl u okna. „Ne! Ne! Ne!"

Kirsty vyběhla ke dveřím, s každým krokem hrozilo, že ji nohy zradí. Vyběhla na odpočívadlo. Schody ji málem udolaly, ale přilepila se k zábradlí, jako kdyby byla stížená stařeckou poruchou pohybového ústrojí, a doškokbrtala do chodby, aniž upadla.

Shora se k ní nesl hřmot. Ten netvor ji zase volal. Ale teď už se chytit nedá. Utíkala chodbou k hlavním dveřím a otevřela je.

Od chvíle, kdy vešla do domu, se venku vyjasnilo - zásluhu na tom měla vyzývavá záplava slunečního světla před soumrakem. Oslněna mhouřila oči a klopýtavě se vydala po pěšině. Pod nohama jí skřípalo sklo. Mezi střepy našla svou zbraň. Zdvihla ji, upomínku na svůj vzdor, a spěchala pryč. Když se dostala na ulici, vhrnul se jí do úst příval slov - bylo to zoufalé žvatlání, útržky toho, co viděla a cítila. Avšak Lodovicova ulice byla liduprázdná, a tak utíkala dál, co jí nohy stačily, a pádila, dokud mezi ní a ořáčovanou bestii nebude dostatečná vzdálenost.

Potácela se po nějaké ulici, kterou vůbec nepoznávala. Někdo se jí zeptal, jestli nepotřebuje pomoc. Tahle malá laskavost ji přemohla. Snažila se sesmolit souvislou odpověď, ale tento jednoduchý úkol už nezvládla. Vyčerpáním ztratila vědomí.

10. KAPITOLA

1

Probudila se ve sněhové bouři; takový byl alespoň její první dojem. Nad ní všude dokonale bílo. Samý sníh. Byla do sněhu zachumlaná. Měla ve sněhu ustláno. Z té čistoty se jí dělalo zle. Zalézala jí snad i do krku a do očí.

Zvedla ruce před obličej. Byly cítit po neznámém mýdle, které štiplavě páchlo. Pokusila se zaostřit. Zdi, čisté povlečení, léky vedle postele. Nemocnice.

Volala o pomoc. Po hodinách nebo minutách, to nedovedla určit, se dostavila - v podobě zdravotní sestry. Ta prostě konstatovala: "Už jste vzhůru?" A šla pro nadřizené.

Když se objevili, Kirsty jim nic neřekla. Mezitím co sestra zmizela a vrátila se s doktory, se rozhodla, že o svých zážitcích raději pomlčí. Zítra (možná) nalezne slova, jimiž je přesvědčí o tom, co viděla. Ale dnes? Kdyby jim to vyličila, pohládili by ji po čele a poradili, aby nevykládala hlouposti; chovali by se blahosklonně a tvrdili by, že má halucinace. A kdyby trvala na svém, pravděpodobně by jí dali uklidňující léky. Tím by se to ještě zhoršilo. Teď potřebovala čas na přemýšlení.

Tohle všechno si ujasnila, ještě než přišli, takže když se jí zeptali, co se přihodilo, měla už připravenou lež. Má prý takové okno, že si stěží vzpomene, jak se jmenuje. Časem se jí paměť určitě vrátí, ujišťovali ji, a ona pokorně odpověděla, že v to věří. Teď se vyspěte, doporučili jí; přitakala, že to udělá strašně ráda, a na důkaz toho zívla. Potom odešli.

"Áá, ještě něco..." řekl na odchodu jeden z nich, "... málem bych zapomněl..." Z kapsy vytáhl Frankovu krabičku.

"Tohle jste držela, když vás našli. Zaboha jsme vám to nemohli vyrvat z ruky. Má to pro vás nějaký význam?"

Odpověděla, že ne.

"Prohlížela si to policie. Byla na tom krev, víte? Možná vaše, možná ne."

Přikročil k posteli.

"Chcete to?" zeptal se a pak dodal: "Už je to čisté."

"Ano," odpověděla. "Ano, děkuju."

"Třeba vám to osvěží paměť," řekl a krabičku položil na noční stolek.

2

"Co budeme dělat?" zeptala se Julia už postě. Muž v koutě mlčel a ani jeho rozpadlý obličej nejevil známky srozumitelné reakce. "A vůbec, co jsi s ní vlastně chtěl dělat?" dodala. "Všechno jsi pokazil."

"Pokazil?" opakovala zrudla. "Ty nevíš, co slovo pokazit znamená." "

Potlačila vztek. To jeho zamyšlení jí šlo na nervy.

"Franku, musíme zmizet," pronesla mírnějším tónem.

Vrhl na ni pohled; rozžhavený do běla.

"Přijdou sem vyšetřovat," řekla. "Ona jim všechno vyzvaní."

"Možná..."

"Tobě to je jedno?" nevěřila vlastním uším.

Obvázaná postava pokrčila rameny. "Není. Jasně že není. Jenže odejít nemůžeme, drahoušku." Drahoušku. To slovo se jim oběma posmívalo. Byl to závan citu v pokoji, který poznal jenom bolest.

"Takhle se před nikým nemůžu ukázat." Byla to narážka na jeho obličej. "Nebo snad ano?" dodal Frank a hleděl na ni.

"Podívej se na mě." Zvedla hlavu. "Můžu snad?"

"Ne"

"Tak vidíš." A zase koukal na podlahu. "Julie, potřebuju kůži."

"Kůži?"

"Pak si spolu klidně... klidně budeme moct jít zatančit. Ty bys nechtěla?"

O tancování mluvil stejně nenuceně jako o smrti, jako by obojí bylo v životě člověka stejně bezvýznamné. Když takhle hovořil, uklidňovalo ji to.

"Jak?" zeptala se. Myslela tím, jak ukrást kůži, ale i to, jak si přitom uchovat zdravý rozum.

"Existuje pár možností," pronesla sedřená tvář a políbila ji.

3

Nebýt těch bílých stěn, asi by kostku nikdy nevzala do ruky. Kdyby tam visel obraz, na který by se mohla dívat - váza se slunečnicemi nebo pohled na pyramidu -, nebo cokoli jiného, co by narušilo jednotvárnost místnosti, spokojeně by se na to dívala a přemýšlela by. Ale té prázdnoty bylo přespříliš. Rozhodně nepřispívala k duševnímu zdraví. Proto natáhla ruku k nočnímu stolku a sáhla po krabičce.

Byla těžší, než si pamatovala. Musela se na posteli posadit, aby si ji mohla prohlédnout. Nenašla žádné víčko. Ani klíčovou díрку nebo panty. Otočila ji v prstech jednou, otočila ji padesátkrát, a stejně neměla potuchy, jak by se dala otevřít. Určitě je dutá, tím si byla jistá. Takže se do ní logicky musí nějak dostat. Ale kudy?

Poklepávala na ni, třásla s ní, tahala a mačkala; všechno bezvýsledně. Až když se v posteli natočila tak, že na krabičku dopadalo přímé světlo z lampičky, objevila klíč k její konstrukci. Na boku krabičky byly nekonečně tenké škvíry. V těch místech k sobě přiléhaly jednotlivé části tohoto hlavolamu. Nebyly by k postřehnutí, nebýt toho, že v nich zůstaly zbytky zaschlé krve. Právě ty ji přivedly na stopu složitěho propojení dílů.

Systematicky osahávala stěny krabičky a prověřovala si hypotézu tím, že na ně tlačila a prohmatávala je. Štěrbinky jí prozradily celkové uspořádání hračky. Bez nich by mohla šest stran zkoumat donekonečna. Ale klíč, na který přišla, značně snížil počet možností, jak kostku rozložit. Přesto jich ještě zbývalo strašně moc.

Po nějaké době jí trpělivost přinesla růže. Cvaklo to a jeden z dílů se náhle vysunul z nalakovaných sousedních částí. Vnitřek byl nádherný. Naleštěný povrch jiskřil jako nejlesklejší perleť a v tom lesku se odrážely barevně stíny.

A ke všemu ještě za doprovodu hudby. Z krabičky se linula jednoduchá melodie. Mechanismus, který ji hrál, zatím neviděla. Uchvátilo ji to, a proto pátrala dál. Přestože již měla jeden kus pracně oddělený, neznamenal to, že by zbytek šel hravě. Každý další díl představoval tvrdý oříšek pro prsty a mozkové závity. Odměnou za každé další vítězství bylo filigránské obohacení dosavadní melodie.

Promyšlenou sérií otáčení jedním směrem a zase v protisměru udolala již čtvrtý díl. Vtom uslyšela zvon. Přestala s tím a zahleděla se přímo před sebe.

Něco tady nehrálo. Buďto ji mámi unavený zrak, nebo se nepochopitelně pohnuly stěny bílé jako sníh. Odložila kostku, vylezla z postele a šla se podívat k oknu. Zvon zněl dál. Bylo to slavnostní vyzvánění. Poodhrnula záclonu. Byla noc a větrno. Listí se prohánělo po nemocničním trávníku, ve světle lampy se shromažďovaly mýry. Ačkoliv se to zdálo nepravděpodobné, zvuk zvonu nepřicházel zvenčí. Byl někde přímo za ní. Spustila záclonu a otočila se do místnosti. V tom okamžiku žárovka na nočním stolku vzplála jako opravdový oheň. Instinktivně sáhla po rozložené krabičce.

Tyhle prapodivné úkazy s ní byly nějak spojené. Jakmile se jejich částí dotkla, světlo zhaslo.

Přesto nezůstala ve tmě a ani sama. Na konci postele zpozorovala slabé světélkování... a postavu. Její tělesný stav v ní

vyvolal soucit -

ty háčky a jizvy. Ale když to promluvílo, nemělo to hlas tvora zmítajícího se bolestí.

"Říká se tomu Lemarchandova konfigurace," řeklo to a ukazovalo na kostku. Podívala se na ni. Jednotlivé díly už nedržela v ruce, vznášely se jí několik centimetrů nad dlaní. Jako zárazem se krabička bez viditelné pomoci zase složila dohromady. Díly do sebe zapadly a celá konstrukce se ve vzduchu neustále převracela. Najednou jí oči utkvěly na vyleštěném vnitřku, měla dojem, že vidí tváře duchů. Byly zkřivené, snad vlivem utrpení, nebo pohledu přes nerovné sklo, a kvílely. Potom se všechny části až na jednu spojily a návštěvník si opět vyžádal její pozornost.

"Ta krabička je prostředek, jak překonat hranici skutečného," vysvětloval. "Způsob, jak lze nás, cenobity, vyzvat..."

"Koho?" vyhrkla.

"Vy jste to udělala z nevědomosti?" dovtípil se. "Mám pravdu?"

"Ano."

"To už se také stalo," prohlásil. "Ale tím si nepomůžete. Jakmile překročíte schizma, vezmeme si, co nám patří, a pak se cesta opět uzavře..."

"To je omyl..."

"Nepokoušejte se vzpírat. Není to ve vaší moci. Budete mě muset doprovodit."

Zavrtěla hlavou. Drastických nočních můr už si vytrpěla dost na celý život:

"Nepůjdu s vámi," bránila se. "Sakra, řekla jsem, že..."

Náhle se otevřely dveře. Stála v nich sestra, kterou neznala -nejspíš z noční směny.

"Volala jste?" zeptala se.

Kirsty se podívala na cenobitu, pak na ošetřovatelku. Stáli nanejvýš metr od sebe.

"Ona mě nevidí," sdělil jí. "Ani neslyší. Patřím jenom vám, Kirsty. A vy mně."

"Ne," odpověděla.

"Určitě?" ujistňovala se sestra. "Zdálo se mi, že jsem zaslechla..."

Kirsty zavrtěla hlavou. Byl to šílený sen. Nic jiného než šílený sen.

"Měla byste ležet," pokárala ji sestra. "Jděte zase spát, prosím."

A odešla.

"Raději půjdeme," vyzval ji cenobita. "Necháme je, ať si tady dělají tu svou fušeřinu, ne? Takové deprimující místo."

"To nemůžete udělat," varovala ho.

Nicméně on k ní vykročil. Jak se k ní blížil, zacinkaly zvonečky zavěšené na jeho vyzábých krčních svalech. Ze smradu, který z něj vycházel, se jí zvedl žaludek.

"Počkejte," zarazila ho.

"Jenom ne slzy, prosím. To by bylo mrhání vydařeným utrpením."

"Krabička," připomněla mu v zoufalství. "Nezajímá vás, odkud ji mám?"

"Ani ne."

"Od Franka Cottona," nedala se. "Říká vám to jméno něco? Frank Cotton."

Cenobita se usmál.

"Ach, ano. Franka známe."

"Ten tu záhadu také vyřešil, nemám pravdu?"

"Přál si rozkoš, a my jsme mu ji poskytli. Potom se cítil dotčený."

"Co kdybych vás k němu zavedla..."

"On je živý?"

"Až moc živý."

"A co navrhuje? Abych si ho vzal zpět místo vás?"

"Ano. Ano. Proč ne? Ano."

Cenobita se od ní odtáhl. Pokoj si povzdychl.

"Jsem v pokušení," přiznal. A pak: "Ale možná mě podvádíte. Třeba lžete, abyste získala čas."

"Proboha, já vím, kde je. Tohle mi udělal on." A ukázala modřiny na rukou.

"Jestli lžete..." řekl. "...jestli se z toho jenom snažíte vykrotit..."

"To ne."

"Tak nám ho tedy přiveďte živého..."

Úlevou jí bylo do pláče.

"...necht' se zodpovídá. A možná vám pak neroztrháme duši."

11 . KAPITOLA

1

Rory stál v chodbě a hleděl na Julii, na svou Julii, ženu, již kdysi přísahal, že si ji vezme a zůstane s ní, dokud je smrt nerozdělí. Tehdy se nezdálo, že by bylo tak těžké tento slib splnit. Od chvíle, kdy ji poznal, byla jeho idolem, v noci o ní sníval a ve dne skládal milostné básně o tom, že jí není hoden. To se však změnilo. Jak ty změny pozoroval, zjistil, že zdánlivě nejzanedbatelnější trápení se často proměňuje v ta největší muka. V poslední době se mu zdávalo, že by se raději nechal rozdupat splašenými koňmi, než aby se soužil podezřením, které mu kalilo radost.

Když se teď díval, jak stojí pod schody, ani si nedokázal vzpomenout, jak to dřív bývalo krásné. Zůstaly jen pochybnosti a mrzutosti.

Alespoň jedna věc ho těšila: vypadala znepokojeně. Třeba to znamenalo, že ve vzduchu visí doznání k vině, že se mu vyzná z nerozvážných činů a on jí v záplavě slz a porozumění odpustí.

"Vypadáš smutně," začal.

Váhala a potom řekla: "Rory, je to těžké."

"Co je?"

Zdalo se, že by to nejradši vzdala dopředu.

"Co je?" naléhal.

"Tolik ti toho musím povědět."

Chytila se zábradlí tak křečovitě, až jí zbělely klouby na ruce.

"Poslouchám," pobízel ji. Dokázal by ji znova milovat, jen kdyby k němu byla čestná. "Povídej."

"Možná by... možná by bylo jednodušší, kdybych ti ukázala..." koktala a vedla ho po schodech nahoru.

2

Soudě podle toho, že lidé venku chodili s vyhrnutými límci a hlavami skloněnými, nebyl vítr, který právě zametal ulice, nijak teplý. Ale Kirsty chlad necítila. Že by ji před zimou ochraňoval její neviditelný průvodce? Zahříval ji snad ohněm, jímž staré národy vyhrožovali hříšníkům? Ale možná byla tak vystrašená, že nic nevnímala.

Jenže to nebyl ten pocit; strach neměla. Cítila něco daleko nejasnějšího. Otevřela dveře - tytéž, co předtím otevřel Roryho bratr - a nyní kráčela po boku démonů. A na konci cesty se dočká pomsty. Najde tu příšeru, která ji tak mučila a trýznila, a dá jí poznat bezmocnost, kterou musela snášet. Bude se dívat, jak se svíjí. Ba co víc: bude se tůn kochat.

Bolest z ní udělala sadistku.

Během cesty Lodovicovou ulicí se rozhlížela, zda nespátří nějaké cenobitovo znamení, ale nikde nic neviděla.

Neohroženě vešla do domu. Neměla připravený žádný plán; musela počítat s mnoha možnostmi průběhu událostí. Za prvé, bude tam Julia? A pokud ano, jak dalece je do toho zapletena? Není možné uvěřit, že by byla pouze nevinným přihlížejícím, ale třeba jednala ze strachu před Frankem. Příštích několik minut jí snad dá odpověď. Zazvonila a čekala. Otevřít ji přišla Julia. V ruce držela bílou krajku.

"Kirsty," řekla, zjevně nevyvedena z míry tím, jak vypadá. "Už je pozdě..."

"Kde je Rory?" zeptala se Kirsty. Ne že by si to zrovna takhle představovala, ale slina jí to přinesla na jazyk jako první.

"Je doma," odpověděla klidně, jako by konejšila rozrušené dítě. "Děje se něco?"

"Ráda bych ho viděla," vysvětlovala Kirsty.

"Rory!"

"Ano..."

Kirsty nečekala na pozvání a překročila práh. Julia nic nenamítala, ale zavřela za ní.

Až nyní Kirsty ucítila chlad. Stála v chodbě a klepala se.

"Vypadáš hrozně..." poznamenala Julia jakoby nic.

"Byla jsem tady dnes odpoledne," vyhrkla, "a viděla jsem, co se stalo. Julie, já to viděla."

"A co jsi vlastně viděla?" podivila se Julia a neztrácela rovnováhu.

"Však ty víš."

"Na mou duši, nevím."

"Chci mluvit s Rorym..."

"Samozřejmě," nebránila jí. "Ale buď k němu ohleduplná, ano? Není mu moc dobře."

Zavedla ji do jídelny. Rory seděl za stolem. V ruce měl skleničku, vedle sebe láhev. Přes opěradlo jedné židle byly přehozeny Juliiny svatební šaty. To vysvětlovalo, co to Julia drží za krajku. Byl to nevěstin závoj.

Rory vypadal strašně unaveně. V obličejí a podél linie vlasů měl zaschlou krev. Úsměv, jímž návštěvu pozdravil, byl sice vřelý, ale vyčerpaný.

"Co se stalo...?" zeptala se Kirsty.

"Teď už je to v pořádku, Kirsty," odpověděl sotva šeptem. "Julia se mi se vším svěřila... už je to dobré."

"Není," odporovala, protože ji napadlo, že asi nezná celou pravdu.

"Tys tady dnes odpoledne byla."

"Ano, byla."

"To nebylo šťastné."

"Ty... ty sám jsi mě požádal..." Podívala se na Julii, která stála u dveří, a pak zase na Roryho. "Myslela jsem, že sis to tak nějak představoval."

"Ano. Já vím. Já vím. Jenom mě mrzí, že jsi byla zatažena do té příšerné události..."

"Tak ty víš, co tvůj bratr spáchal?" podivila se. "Ty víš, co způsobil?"

"Vím toho dost," odpověděl. "Jde o to, že už je po všem."

"Jak to myslíš?"

"Za všechno, co ti provedl, tě odškodním..."

"Co tím myslíš, je po všem?"

"Kirsty, je mrtvý."

("... Tak nám ho tedy přiveďte živého... a možná vám pak neroztrháme duši.")

"Mrtvý?"

"Zneškodnili jsme ho, Julia a já. Nebylo to moc těžké. Víš, myslel si, že mi může důvěřovat. Myslel, že krev není voda. A taky že není. Nestrpěl bych, aby takový člověk žil..."

Začal se jí svírat žaludek. Že by už byla ve spárech cenobitů?

"Kirsty, je to od tebe hezké. Tolik jsi riskovala, když ses sem vrátila..."

(Něco jí stálo za zády. "Dej mi svou duši," řeklo to.)

"Jen co mi bude trochu líp, oběhám úřady. Pokusím se jim to vysvětlit, aby pochopili..."

"Tys ho zabil?" žasla.

"Ano."

"Tomu nevěřím..." zamumlala.

"Zaveď ji nahoru," poprosil Julii, "a ukaž jí ho."

"Chceš se podívat?" zeptala se Julia.

Kirsty přikývla a šla za ní.

Na odpočívadle bylo tepleji než dole. Vzduch tam byl šedivý a mastný, asi jako špinavá voda po umytí nádobí. Dveře do Frankova pokoje byly pootevřené. Na holé prkenné podlaze leželo tělo zabalené do roztrhaných obvazů, ještě z něj stoupala pára. Mělo zlomený vaz, hlava spočívala nakřivo na rameni. Od hlavy až k patě bylo svlečené z kůže.

Kirsty se odvrátila, protože se jí udělalo špatně.

"Spokojená?" provokovala ji Julia.

Kirsty neodpověděla. Vyšla z místnosti a vydala se po odpočívadle. Vzduch za ní se zavlnil.

Prohrála jsi" řeklo něco v její těsné blízkosti.

"Já vím," rezignovala.

Začal vyzvánět zvon - jistě její hrana - a poblíž se zařepetala křídla; karneval ptačích mršin. Pospíchala po schodech dolů a modlila se, aby ji to nedohonilo, ještě než doběhne ke dveřím. Jestli jí mají vytrhnout srdce, ať je Rory toho pohledu ušetřen. Ať si ji pamatuje silnou, se smíchem na rtech, ne žadonící.

Julia se jí zezadu zeptala: "Kam jdeš?" Když se jí nedostalo odpovědi, pokračovala: "Kirsty, nikomu nic neříkej. My už se s tím nějak vypořádáme, Rory a já..."

Její hlas vyrušil Roryho od pití. Objevil se v chodbě. Zranění, která mu Frank způsobil, vypadala hůř, než si Kirsty zprvu myslela. V obličejí měl spoustu modřin a kůži na krku pořádně zbrázděnou. Když kolem něj procházela, vzal ji za ruku.

"Julia má pravdu," přidal se. "Nech to na nás, my to nahlásíme, ano?"

Tolik mu toho honem chtěla povědět, ale nebyl čas. Zvon jí v hlavě duněl stále hlasitěji. Někdo jí kolem krku uvázal smyčku a utahoval uzel.

"Už je pozdě..." zamumlala, odsunula Roryho ruku a šla ke dveřím.

"Jak to myslíš?" nechápal její nárazku. "Kirsty, neodcházej. Ještě ne. Vysvětli mi, co tím myslíš."

Nemohla jinak, ohlédla se za ním a doufala, že v jeho tváři spatří politování.

"Je to v pořádku," řekl vlídně a stále doufal, že jí pomůže. "Opravdu je." Rozpřáhl ruce. "Pojď k tatíkovi," vybídl ji.

Takovou větu by Rory z úst nikdy nevypustil. Někteří kluci nikdy nedorostou, aby se stali tatškou, i kdyby zplodili nevim kolik dětí.

Kirsty se opřela o zed', aby neupadla.

Nemluvil na ni Rory, ale Frank. Byl to Frank...

Tu myšlenku nepustila z hlavy, i když údery zvonu silily. Nyní již byly tak hlasité, že jí z toho takřka praskla hlava. Rory se na ni pořád

usmíval, paže rozpražené. Také něco říkal, jenomže ona už ho neslyšela. Ta slova formulovaly jemné svaly v jeho obličejí, avšak zvon je přehlušil. Byla mu vděčná. Snáz tak vzdorovala svědectví vlastních očí.

"Vím, kdo jsi..." řekla náhle, i když si nebyla jistá, zda je vůbec její slova slyšet. Zato si byla stoprocentně jistá, že jsou pravdivá. Tam nahoře, to byla Roryho mrtvola. Ležela v obvazech po Frankovi. Ten nyní nosil kůži, kterou bratrovi ukradl. Manželský svazek založený na bratrovraždě. Tak! Tak to bylo.

Smyčka kolem jejího hrdla se utahovala. Potrvá už jen chvíli, než ji odvede. V zoufalství se rozeběhla zpátky chodbou k té věci v Roryho obličejí.

"To jsi ty..." vyhrkla.

Tvář se na ni usmála, ale to ji nezastavilo.

Vymrštila ruku a sáhla po něm. V úleku couvl o krok, aby jí uhnul. I když to udělal s elegantní pomalostí, stačil ucuknout. Zvony byly bezohledné. Hubily její myšlenky, mozkovou tkáň drtily na prach. Když už nechybělo moc, aby docela přišla o rozum, znovu po něm sáhla; tentokrát se mu úplně uhnout nepodařilo. Nehty mu zaryla hluboko do tváře a kůže, před tak kratičkou dobou transplantovaná, se sloupala jako nic. Na obnažené maso, potřhané do krve, byl hrůzostrašný pohled.

Julia za ní vykřikla.

A od toho okamžiku zvony neduněly v Kirstyiné hlavě, ale v celém domě, v celém světě.

Světla v chodbě oslnivě zářila a potom přetížená žhavicí vlákna praskla. Chvíli byla naprostá tma. Po tu dobu slyšela křučení, které možná vycházelo z jejích vlastních rtů. Pak se zdálo, jako by ve stěnách a podlaze ožil ohňostroj. Chodba tančila. V jednom okamžiku jatka (zdi zrudly), v dalším budoár (šmolgově modrá, kanárkově žlutá), v následujícím tunel s průvodem duchů - všechno v rychlých a náhlých záblescích.

V jednom záblesku světla postřehla, jak se k ní Frank přibližuje, Roryho znetvořený obličej mu visel z čelisti. Ucukla před jeho napřaženou paží a skrčená proběhla do předního pokoje. Sevržení hrdla povolilo, jak si uvědomila. Cenobité si zřejmě povšiml svého omylu. Jistě brzy zasáhnou a ukončí tuhle frašku se zaměněnou totožností osob. Nebude čekat, až se o Franka přihlásí, jak si původně představovala. Měla toho dost. Místo toho uteče zadním vchodem a nechá je tam, ať si dělají, co chtějí.

Naděje ji nevydržela dlouho. Světlo z ohňostroje v předsíni dopadlo do jídelny. Letmý pohled jí stačil, aby poznala, že místnost je očarována. Po podlaze se něco pohybovalo, jako popel ve větru, a ve vzduchu tančily židle. Byla sice nevinná, ale silám, které tu řádily, byly takové triviálnosti lhostejné. Tušila, že kdyby udělala ještě jeden krok, rozpoutá se peklo.

Tím, jak váhala, se opět dostala Frankovi na dosah, ale když už se po ní natahoval, ohňostroj v chodbě pohasl, takže se mu schovala ve tmě. Bylo to jenom kratičké pozdržení. V předsíni už plápolala nová světla - a on se za ní znova hnál. Odřízl jí cestu k přednímu vchodu.

Proč po něm probíhá ještě nejdou? Copak je sem nepřivedla, jak slíbila, a neodhalila ho?

Frank si rozepnul bundu. Za pasem měl zkrvavený nůž - nepochybně jím stahoval kůži. Vytáhl ho a namířil na Kirsty. "Odtedka jsem Rory..." vykřikl a sápal se po ní. Neměla na vybranou, musela před ním couvat, takže se jí dveře (únik, duševní zdraví) s každým krokem vzdalovaly. "Rozumíš? Tedka jsem Rory. A nikdo to nemůže vědět líp než já."

Patou zakopla o dolní schod a najednou ji popadly jiné ruce. Natáhly se po ní přes zábradlí a chytily ji za vlasy. Otočila hlavu a podívala se nad sebe. Samozřejmě že to byla Julia - mdlá tvář, vášeň ta tam. Hlavu jí páčila dozadu, takže její hrdlo vystavila Frankovu noži, který se blýskl ve vzduchu.

V posledním okamžiku vztáhla ruce nad hlavu, stiskla Juliinu ruku a zacloumala s ní. Julia na třetím nebo čtvrtém schodu ztratila rovnováhu, pustila oběť a s výkřikem spadla přímo mezi Kirsty a Frankův výpad. Čepel byla moc blízko a už se nedala zastavit. Zajela Julii do boku až po rukojeť. Sténala a vrávorala po chodbě, s nožem zatnutým v těle.

Frank to sotva postřehl. Oči měl opět upřené na Kirsty, plály děsivou lačností. Nemohla jinam než nahoru. Ohňostroj pořád sršel, zvon vyzváněl a ona šplhala po schodech.

Její trýznitel ji hned nepronásledoval, jak zjistila. Jeho pozornost odvrátilo Juliino volání o pomoc z místa, kam se zhroutila - v půli cesty mezi schodištěm a hlavním vchodem. Vytáhl ji nůž z boku. Řvala bolestí. Sedl si vedle ní na zem, jako by jí chtěl pomoci. Vztáhla k němu ruku a očekávala něžnou útěchu. Dlaní jí podložil hlavu a přitáhl ji k sobě. Když byla mezi jejich ústy pouze několikacentimetrová mezera, Julia si uvědomila, že Frank to nemyslí dobře. Otevřela ústa, aby vykřikla, ale to už přitiskl rty k jejím a začal se krmit. Tloukla nohama i rukama ve vzduchu, ale nadarmo.

Kirsty od té zkázy odvrátila zrak a línala se po schodech vzhůru.

První patro jí pochopitelně neskytalo žádný úkryt ani únikovou cestu; jediné že by vyskočila z některého okna. Když viděla, jak chladnokrevně Frank naložil se svou milenkou, skoku z okna by dala přednost. Možná by si přitom zlámala všechny kosti v těle, ale aspoň by tu zrůdu připravila o další potravu.

Ohňostroj, jak se zdálo, ochabl. Odpočívadlo pohltila tma a kouř. Spíš klopýtala, než šla, konečky prstů osahávala zeď. Zdola zaslechla, že Frank se zase pohybuje. S Julií byl hotov.

Vydal se po schodech a cestou volal svůj krvesmilný návrh: „Pojď k tatíkovi.“

Přišlo jí na mysl, že cenobité tuto honičku třeba pobaveně sledují a zasáhnou, teprve až zbyde jeden jediný účastník, a to Frank. Byl totiž zástavou jejich rozkoše.

"Hajzlové..." vydechla a doufala, že ji slyší.

Už byla téměř na konci odpočívadla. Před sebou měla komoru s haraburdím. Je v ní dost velké okno, aby jím prolezla.

Jestli ano, pak vyskočí a v pádu je bude proklínat - všechny. Boha, ďábla a každého mezi nimi. Bude je proklínat a doufat, že dopadne na beton a ten ukončí její utrpení.

Frank na ni znovu zavolal, skoro už z nejvyššího schodu. Otočila klíčem v zámku, otevřela dveře od komory a vklouzla dovnitř.

Ano, okno tam bylo. Nebyla na něm záclona a pronikalo jím měsíční světlo v celé své nemravné kráse; jeho paprsky osvětlovaly neurovaně rozestavěný nábytek a krabice. Prodrala se tím nepořádkem až k oknu. Bylo na pár palců pootevřené a zajištěné klínem, aby místnost větrala. Prsty strčila pod rám a snažila se ho odtlačit alespoň o tolik, aby mohla prolézt. Jenže okenní rám byl shnilý a ona neměla dost síly, aby ten úkol zvládla.

Honem hledala nějakou provizorní páku, a přitom chladně počítala, kolik kroků musí její pronásledovatel udělat, než přejde chodbu. Necelých dvacet, hádala. Z jedné bedny od čaje sundala horní desku... a zevnitř na ni civěl vytrěštěnými očima mrtvý muž. Byl zlámaný asi na deseti místech, ruce rozdrčené a přehnuté přes sebe, nohy až pod bradou. Chtělo se jí vykřiknout, ale vtom za dveřmi zaslechla Franka.

"Kde seš?" vykřikl.

Rukama si přikryla obličej, aby zadržela hlasitý projev zhnusení. Klika u dveří se pohnula. Skrčila se za převrácené křeslo, aby na ni nebylo vidět, a dál v sobě dusila křik.

Dveře se otevřely. Slyšela Frankův dech, byl lehce zrychlený, a dunění a vrzání dřevěné podlahy pod jeho nohama. A potom zaskřípaly dveře a cvakl zámek. Ticho.

Počítala do třinácti, pak vykoukla z úkrytu. Částečně předpokládala, že je pořád ještě s ní v místnosti a čeká, až se prozradí. Jenže on odešel.

Zadržování dechu, aby nevykřikla, mělo nevídaný vedlejší účinek: škytavku. První projev přišel tak nečekaně, že ho ani nestačila potlačit. Muselo to být slyšet jako výstřel. Ovšem z odpočívadla se kroky věštící návrat neozvaly. Frank už byl zřejmě z doslechu. Vrátila se k oknu, vylezla na bednu od čaje a vtom se dostavilo druhé škytnutí. V duchu své tělo okřikla, ale co to bylo platné? Škytala dál a přitom opět zápasila s oknem. I to bylo neplodné úsilí. Okno ne a ne poslechnout.

Rychle zvažovala, jestli má rozbít sklo a křičet o pomoc, ale tenhle nápad ihned zavrhl. Dřív než by se sousedé probudili, Frank by jí vydlobl oči. Místo toho popošla ke dveřím a s vrznutím je o kousek pootevřela. Po Frankovi ani stopy, tedy pokud dokázala správně rozeznat stíny. Opatrně dveře otevřela víc a vykročila na odpočívadlo.

Byla tam absolutní tma. Dusila ji temnými polibky. Kirsty udělala tři kroky bez nehody, potom čtvrtý. Při pátém (její šťastné číslo) si její tělo řeklo o sebevraždu. Škytla, rukou si nestihla včas zakrýt ústa.

Tentokrát to nepřeslechl.

"Tady jsi," ozvalo se ze stínů. Frank vyskočil z ložnice, aby jí zkrížil cestu. Po jídle byl obrovský - zdálo se jí, že vyplňuje celou chodbu - a páchl masem.

Neměla co ztratit, a tak ječela ze všech svých sil. Z jejího strachu si nic nedělal. Jakmile se nůž ocitl v její těsné blízkosti,

vrhla se do strany a zjistila, že pátý krok ji vnesl přímo ke dveřím do Frankova pokoje. Vpadla dovnitř. Bleskově vyrazil za ní a jásal radostí.

V téhle místnosti bylo okno, to věděla. Sama ho před několika hodinami rozbila. Jenže tma byla tak hluboká, že jí připadalo, jako by měla zavázané oči. Ani slabý třpyt měsíčního světla, který by jí ukázal cestu. Stejně na tom ovšem musel být i Frank. Znovu na ni zavolal. Nožem sekl do vzduchu, až to zasvištělo. A zas a zas. Sem a tam. Hlava nehlava. Uhýbala podle sluchu. Nohou zachytila o hromadu obvažů na podlaze. Vzápětí se skácela. Těžce dopadla, nikoliv však na prkna, ale na kluzké torzo Roryho mrtvoly. Zaječela hrůzou.

"Tady jsi," zaradoval se Frank. Nůž najednou sekl blíž, pár centimetrů od její hlavy. Ona to však nevnímala. Osahávala tělo pod sebou, a blížící se smrt nebyla nic proti bolesti, kterou cítila, když se ho dotýkala.

"Rory," naříkala a utěšovala se, že se smrtícím sekutím bude mít na rtech jeho jméno.

"Tak je to správně," reagoval Frank. "... Rory."

Ukrást Rorymu jméno bylo stejně neodpuštělné jako ukrást mu kůži. Pukalo jí srdce. Ale co, kůže není nic. Kůži mají i prasata a hadi. Je upletena z mrtvých buněk, svléknou ji a zase jim naroste. A tak pořád dokola. Ale jméno? To byl zvuk vyvolávající vzpomínky. Nedovolí, aby se ho Frank zmocnil.

"Rory je mrtvý," opravila ho. Ta slova ji pálila, zjevovala se jí jako přízrak.

"Psst, dítě..." konejšil ji.

Doufala, že na Franka číhají cenobité, přijdou na jeho jméno a dají mu co proto. Neříkal ten návštěvník v nemocnici něco o Frankově zpovědi?

"Ty nejsi Rory..." trvala na svém.

"My to víme," zněla odpověď, "ale nikdo jiný..."

"Kdo teda jsi?"

"Ubohá holka. Přicházíš o rozum, co? To je taky dobrý..."

"Kdo teda?"

"... takhle je to jistější."

Jo?"

"Psst, malá," utiševal ji. Sehnul se k ní v té tmě, tvář měl těsně u její. "Všechno bude v pořádku..."

"Ano?"

"Ano. Frank je tady, dítě."

"Frank?"

"Přesně tak. Já jsem Frank."

Jen to dořekl, zasadil jí smrtelnou ránu, ale ona ji uslyšela přicházet ze tmy a svému osudu se vyhnula. Vteřinu nato se opět rozezněl zvon a holá žárovka uprostřed pokoje se rozblíkala. V jejím světle uviděla Franka vedle jeho bratra, nůž byl zabořený v zadku mrtvoly. Vytáhl ho z rány a zase se zaměřil na ni.

Při dalším údem zvonu se postavil a byl by se na ni vrhl... nebýt toho hlasu.

Oslovil ho jménem, mírně, jako by volal na dítě, aby si šlo hrát.

"Franku."

Podruhé za tu noc se mu protáhl obličej. Na tváři se mu mihl údiv. Dostal strach.

Pomalů otáčel hlavu za mluvčím. Byl to cenobita. Háčky na něm jen zářily. Za ním Kirsty zahlédla tři další postavy.

Jejich anatomie byla katalogem zohyzdění.

Frank vrhl pohled na Kirsty.

"To máš na svědomí ty!" vykřikl.

Přikývla.

"Zmizte," přikázal jí jeden z příchozích. "Tohle už není vaše věc."

"Ty děvko!" zařval Frank. "Kurvo! Proradná, zasraná kurvo!"

Bouře hněvu se za ní valila pokojem až ke dveřím. Zrovna brala za kliku, když zaslechla, jak se za ní řítí. Obrátila se a zjistila, že stojí krůček od ní, nůž v rozpřažené ruce vibroval vlasek od jejího těla. V té poloze zkameněl, nemohl se pohnout ani o milimetr.

Už ho měli. Háčky měl zapíchané ve svalech na rukou a nohou i v obličejí. K nim byly připnuté řetízky a ty se pomalu utahovaly. Postřehla slaboulinký zvuk. Jak kladl odpor, ostny se mu zasekávaly do svalů. Ústa se mu roztáhla do šířky, krk a hrud' se rozbrázdily a roztrhly.

Nůž mu vypadl z dlaně. Vypravil ze sebe poslední nesouvislou nadávku, tělo se mu roztřásl; dělali si na něj nárok, a on boj s nimi prohrál. Centimetr za centimetrem ho táhli zpět doprostřed pokoje.

Jděte" pokynul jí hlas jednoho z cenobitů. Už je neviděla. Vypařili se ve vzduchu zkropeném krví. Přijala jeho pobídku a otevřela dveře. Za jejími zády začal Frank křičet.

Sotva vkročila na odpočívadlo, sesypal se ze stropu poprašek omítky. Dům rachotil od základů po střeche. Věděla, že si musí pospíšet, než démoni, kteří tu řádili, celý dům rozboří.

I když moc času nezbyvalo, nenechala si ujít aspoň krátký pohled na Franka, aby se ujistila, že už na ni nemůže zaútočit.

Byl extremis, na víc než deseti místech chycený háčky a přibývaly nové a nové rány. Vězel pod osamělou žárovkou s roztaženými rukama a nohama, dohnáný až k samé hranici schopnosti snášet utrpení, ba ještě za ni. V téhle fázi dal průchod řevu, který by v ní určitě vyvolal soucit, kdyby předtím bývala nepoznala jeho krutost.

Náhle křičet přestal. A po chvíli ticha, v posledním projevu vzdoru, natočil těžkou hlavu a hleděl na ni. Jejich pohledy se střetly. Z toho jeho vyprchala veškerá zášť a zlomyslnost. Oči z ní nespouštěl; leskly se jako perly v odpadcích.

Potom se řetízky o kousek utáhly, ale další řev už z něj cenobité nevymáčkli. Místo toho na Kirsty vyplázl jazyk a šlehal

jím sem a tam mezi zuby v gestu nekající oplzlosti.

Pak ho rozpárali.

Končetiny mu odtrhli od trupu a hlavu z ramen, kolem změt' úlomků kostí a horkost. Zabouchla za sebou dveře a za jejími zády něco dopadlo na zem. Asi jeho hlava, odhadla.

Potácela se po schodech dolů. Ze zdí vyli vlci, do toho burácel zvon a všude houstl vzduch, jakoby plný kouře. Ve skutečnosti se v něm však uhnízдили duchové raněných ptáků, nedbale sešitých. Těch, co už nikdy nevzlétnou.

Dopotácela se dolů a pokračovala chodbou k hlavnímu vchodu, ale když už měla svobodu na dosah, zaslechla, jak na ni někdo volá jménem.

Byla to Julia. Na podlaze v chodbě zbyla kaluž krve, stopa táhnoucí se k místu, kde ji Frank v jídelně zanechal.

"Kirsty..." opakovala. Bylo to žalostné volání. Přestože se Kirsty dusila ptačím peřím, nemohla ji tam nechat ležet bez pomoci. Vešla do jídelny.

Nábytek doutnal jako dřevěné uhlí, popel, který letmo zahlédla, byl páchnoucí koberec. A tam, uprostřed zpustošené domácnosti, seděla nevěsta. Neobyčejnou silou vůle se Julii podařilo obléknout si svatební šaty a na hlavu si posadit závoj. Teď seděla ve špině, šaty umazané krví. Beztak ale zářila. Vzhledem ke zkáze, která ji obklopovala, byla ještě krásnější.

"Pomoz mi," úpěla. Kirsty si teprve nyní uvědomila, že ten hlas nevychází zpod bohatého závoje, ale z nevěstina klína.

Vtom se husté záhyby šatů roztáhly a vyhlédla na ni Juliina hlava - posazená na podušce ze zrudlého hedvábí a olemovaná splývajícími světle kaštanovými vlasy. Jak mohla mluvit, když byla oloupena o plíce? Ale mluvila...

"Kirsty..." zaprosila, povzddechla si a zakymácela se v nevěstině klíně sem a tam, jako by doufala, že se zbaví vlastního mozku.

Kirsty by jí možná byla pomohla - byla by hlavu chytila a mozek z ní vytřepala -, jenomže vtom sebou závoj začal škubat, pak se nadzvedával, jako by jím cukaly neviditelné prsty. Pod ním blikalo světélko a jeho záře byla čím dál jasnější. Do toho se ozval hlas.

Já jsem Inženýr," vzdychl. Nic víc.

Potom se rozevzláté záhyby vznesly ještě výš a hlava pod nimi se rozzářila jako sluníčko.

Nečekala, až ji ten plápol oslepí. Raději vycouvala do chodby - ptáci teď byli skoro všude, vlci nepříčetní - a vrhla se k předním dveřím, právě když strop v chodbě začal prskat.

Vyběhla ven a tam ji uvítala noc - temnota plná hvězd. Lačnými doušky se zhluboka nadechovala. Její druhý útěk z tohoto domu. Bůh buď milostiv jejímu zdravému rozumu, kdyby se o to měla pokoušet potřeť.

Na rohu Lodovicovy ulice se ohlédla. Běsnění sil, které vyšly ze samotného pekla, dům přechkal. Nyní stál tiše jako hrob. Ba ne, ještě tišeji.

Když se otočila, s kýmsi se srazila. Leknutím vyjekla, ale nahrbený chodec již spěchal pryč do neklidné husté tmy, která předcházela svítání. Příkrčená postava vplula téměř nehmotně do tmy a zničehonic se podívala dozadu. Hlava jí v šeru zářila jako kužel bílého ohně. Byl to Inženýr. Neměla čas odvrátit pohled. V jediném okamžiku zmizel, zůstal po něm jenom odlesk v jejích očích.

Až pak jí došel účel toho setkání. Dostala zpět Lemarchandovu kostku - třímala ji v ruce.

Byla znovu pěkně uzavřená a její povrch byl bez poskrvny, dokonale nablýskaný. I když si ji neprohlédla pozorně, byla si jista, že k ní není přiložen návod k rozluštění. Příští luštitel si bude nad touto záhadou lámat hlavu bez nápovědy. A ona byla vyvolena, aby ji do té doby přechovávala? Zřejmě ano.

Obrátila ji v ruce. Měla dojem, že ve zlomku vteřiny zahlédla na jedné nalakované plošce Juliinu tvář, a vedle Frankovu. Převrátila krabičku ještě jednou, aby zjistila, jestli tam neuvidí i Roryho. Ale ne. Ať byl kdekoli, tady ne. Možná existují jiné hádanky, jejichž vyřešení otevře cestu k místu, kde se ukrývá. Třeba křížovka, jejíž vyluštěním zdvihne závoru od rajské zahrady, či snad skládanka, jejíž dokončení umožní vstup do říše zázraků.

Bude čekat a dávat pozor, tak jak vždycky čekala a dávala pozor, a bude doufat, že jednou na takový rébus narazí. A jestli se žádný neobjeví, nebude se tím zase tak rmoutit - neboť uzdravení zlomeného srdce je hlavolam, který nedokáže vyřešit ani důvtip, ani čas.

Hořící muž doběhl na konec schodiště laboratoří Hume právě v okamžiku, když se na dvůr vraty smykem prořídlo policejní auto přivolané patrně poplachem, který nahoře spustili buď Welles nebo Danceová. Když prchal pryč od vstupních dveří, auto před nimi se skřípotem brzd zastavilo a ven z něj začali vyskakovat lidé. Čekal ve stínu budovy, příliš vyčerpaný hrůzou, než aby mohl běžet dál, a byl si jistý, že si ho musí všimnout. Zmizeli však v lítacích dveřích a jeho agónii nevěnovali nejmenší pozornost. Hořím vůbec? ptal se sám sebe. Bylo celé to děsivé představení - vlastní maso hořící jasným plamenem, který plál, ale nestravoval - pouhou halucinací, mámením pouze a jenom jeho očí? Pokud ano, pak možná bylo delíriem i všechno ostatní, co ho potkalo nahoře v laboratoři. Třeba ve skutečnosti zločiny, před kterými prchá, vůbec nespáchal, zločiny extáze vybičované horkem sálajícím v těle.

Podíval se na sebe. Na holé pokožce stále ještě poskakovaly plamínky, jeden po druhém však mizely. Dohořívám, pochopil, jako zapomenutý táborák. Vzrušení, které ho pohltilo - tak prudce a tak naléhavě, že bylo zároveň bolestné i slastné -, začalo konečně odeznívat a v konečcích nervů po něm zůstávalo otupění, za které byl vděčný. Jeho tělo, které se vylouplo z ohnivého závoje, bylo v zoufalém stavu. Kůži brázdila divoká mapa škrábanců, šaty měl roztrhané na hadry a na rukou ulpívala sražená krev. Krev, která, jak věděl, nebyla jeho. Před trpkou pravdou nebylo úniku. Spáchané zločiny nebyly výplodem fantazie. Právě teď se policisté sklání nad jeho odporným dílem.

Opustil výklenek vedle dveří a začal se opatrně sunout po příjezdové cestě směrem k vratům a na každém kroku se otáčel a očima hledal oba policisty. Nikdo se k autu ale nevrátil. Ulice za vraty byla prázdná. Dal se do běhu. Uběhl jen několik metrů, když poplach v budovách laboratoře náhle odumřel. Na několik vteřin se mu v uších rozhostilo blahodárné ticho. Potom začal vnímat tajemný zvuk žáru - kradné praskání uhlíků - natolik vzdálený, že nepropadl panice, a zároveň stejně blízký jako tlukot vlastního srdce.

Belhal se pryč, co nejdál od vlastních zvířecích zločinů, dříve než budou objeveny. Ať se ale pohyboval seberychleji, žár šel s ním, bezpečně schovaný hluboko ve vnitřnostech, a na každém jeho zoufalém kroku hrozil vzplanout novým jasnem.

Dooleyovi trvalo několik vteřin, než se mu podařilo zařadit kakofonii, která se teď, když McBride konečně umlčel sirénu poplachu, ozývala z horního patra. Bylo to pronikavé vřeštění opic a vycházelo z jedné z mnoha místností na pravé straně chodby.

"Virgile," zavolal dolů do schodišťové šachty. "Pojď sem nahoru."

Na svého kolegu nečekal a vydal se za zdrojem hluku. V polovině chodby vystřídala vůni statické elektřiny a nových kobereců daleko pronikavější kombinace: moč, dezinfekce a hnilý ovoc. Dooley zpomalil krok. Zápach se mu nelíbil o nic víc než hysterie v opičím jekotu. McBride si ale dával na čas a Dooleyova zvědavost zvítězila nad znepokojením. Sevřel rukou obušek, přistoupil k otevřeným dveřím a vešel do místnosti. Jeho příchod vyvolal u zvířat, asi tuctu opic rhesus, novou vlnu šílenství. Házela sebou v kleci, metala kotrmelce, vrískala a nadávala drátěným okům klece. Jejich vzrušení bylo nakažlivé. Dooley cítil, jak se mu z pórů začíná řinout pot.

"Je tu někdo?" zavolal do místnosti.

Odpověď přišla pouze od vězňů: další záchvat hysterie, ještě hlasitější lomcování klecí. Díval se na ně. Opice jeho pohled opětovaly, zuby vyceněné strachy nebo na pozdrav. Dooley to nedokázal určit a jejich záměry zkoušet nehodlal. Pustil se do zběžné prohlídky laboratoře a od lavice, na které byly klece vyrovnány, se držel v bezpečné vzdálenosti.

"Co je to tady za příšerný smrad?" zeptal se McBride, když se objevil ve dveřích.

"Jenom zvířata," odpověděl mu Dooley.

"To se, čuňata, nemůžou umejt?"

"Našels dole něco?"

"Ne," odpověděl McBride a přistoupil ke klecím. Opice ho přivítaly novými akrobatickými čísly. "Jenom poplach."

"Tady nahoře taky nic," oznámil Dooley. Chystal se dodat: Nedělej to" když jeho kolega strkal prst do opičí klece, než to ale stihl vyslovit, jedno ze zvířat se zmocnilo nabízené kořisti a skouslo. McBride vyrvál prst zpátky a pomstychtivě uhodil pěsti do drátěného pletiva. Obyvatel klece vztekle zaječel a zmítal svým vychrtlým tělem v šíleném fandangu, které hrozilo převrátit klec i s opicemi na podlahu.

"Tak po tomhle budeš potřebovat pořádnou protitetanovku," poznamenal Dooley.

"Krucinál," nadával McBride, "co to s těmi malými parchanty je?"

"Třeba nemají rádi cizí lidi."

"Vždyť jsou úplně bez sebe." McBride si zamyšleně cucal postižený prst a potom si odplivnul. "Jenom se na ně podívej."

Dooley neodpověděl.

"Říkám, podívej..." opakoval McBride.

Dooley ho velice potichu přerušil: "Tamhle."

"Co to je?"

"Pojď sem."

McBride odtrhl pohled od řady klecí a přelétl očima pracovní nepořádek v místnosti až k místu, kde stál Dooley a zíral na podlahu, v obličeji fascinovaný výraz hnusu. McBride si přestal cucat prst a začal se proplétat mezi lavicemi a stoličkami ke svému kolegovi.

"Tam dole," zamumlal Dooley.

U Dooleyových nohou ležela na prošlapané podlaze bezová dámská bota. Pod lavicí byla její majitelka. Soudě podle toho, jak byla zkroucená, ji tam buď schoval nějaký bídák, nebo se tam ve snaze uniknout nasoukala sama a potom ve svém úkrytu zemřela.

"Je mrtvá?" zeptal se McBride.

"Kristepane, vždyť se na ni podívej," zavrčel Dooley, "je úplně vykuchaná."

"Musíme zjistit, jestli nejeví známky života," připomněl mu McBride. Protože Dooley nejevil sebemenší snahu předpisům vyhovět, McBride si přidržel k oběti a začal na zpuštěném krku hledat puls. Nenahmatal nic. Pokožka pod jeho prsty však byla ještě teplá. Ani stružky slin na tváři ještě neuschly.

Dooley se díval na mrtvou. Nejhorší poranění, na horní části těla, zakrýval klečící McBride. Jediné, co viděl, byla záplava kaštanových vlasů a nohy, jedna bez boty, které trčely z úkrytu oběti. Byly to nádherné nohy. Kdysi dávno by se za takovými nohami otočil a hvízdnu obdivem.

"Je to doktorka nebo laborantka," oznámil McBride. "Má na sobě bílý plášť." Nebo měla. Plášť byl teď vpředu rozervaný, stejně jako oblečení pod ním, a jako by dílo mělo být dokonalé, rozervaná byla i kůže a svaly. McBride se podíval do otevřeného hrudníku. Hrudní kost byla rozlomená a srdce vytržené ze svého lůžka, jako by si ho chtěl vrah vzít s sebou na památku a někdo ho při tom vyrušil. Oběť si prohlížel bez záchvatu nevolnosti. Vždycky byl hrdý na svůj silný žaludek.

"Tak co, už ses si jistý, že je mrtvá?"

"Nikoho mrtvějšího jsem ještě neviděl."

"Carnegie přijede za chvíli," oznámil Dooley a přešel k jednomu z umyvadel. Opatrně, aby nezničil otisky prstů, otočil kohoutkem a chrstnul si do obličejové plnou dlaň studené vody. Když vzhledl od svého očistného omývání, McBride už dokončil své seznamování s mrtvolou a přecházel laboratoří směrem ke stolu s přístroji.

"Co to tady, panebože, provádějí?" poznamenal. "Podívej se na všechno to vybavení."

"Asi to používají k výzkumu," řekl Dooley.

"A co zkoumají?"

"Jak to mám sakra vědět?" odsekl Dooley. Neutichající žvanění opic a bezprostřední blízkost mrtvé ženy v něm vzbuzovaly touhu co nejdříve z místnosti zmizet. "Necháme to být, co říkáš?"

McBride si Dooleyova návrhu nevšímal. Zařízení laboratoře ho fascinovalo. Jako v transu zíral na encefalograf a elektrokardiograf, na tiskárnu, která na podlahu stále ještě chrlila nekonečné pásy prázdného papíru, na videomonitor a zvukové stoly. Ta scéna mu připomněla Marii Celeste. Tady to byl opuštěný koráb vědy - brouká si pro sebe nějakou monotónní píseň a plaví se dál, i když kapitán a posádka, kteří by jej měli řídit, jsou už dávno pryč.

Za hradbou přístrojů bylo malé okénko, ne víc než yard v průměru. McBride si myslel, že vede ven z budovy, když se ale podíval z větší blízkosti, zjistil, že vede do zkušební komory.

"Dooley... ?" zavolal a rozhlížel se, kde zůstal jeho kolega. Asi šel dolů počkat na Carnegieho. Spokojený, že se může nerušeně věnovat svému průzkumu, obrátil pozornost zpátky k malému okénku. Světlo v komoře bylo zhasnuté. Pln zvědavosti se protáhl za vyrovnané přístroje a našel dveře do komory. Byly pootevřené. Bez zaváhání vešel dovnitř. Byla tam tma, okénko bylo zarovnané nejrůznějšími nástroji a z vedlejší místnosti jím nepronikalo skoro žádné světlo. McBrideovi několik vteřin trvalo, než si jeho oči na tmu zvykly a odhalily chaos v komoře v plném rozsahu: převržený stůl, židle, které někdo rozbil na padrť, změt kabelů a rozmlácených přístrojů - možná kamery, které zaznamenávaly pokusy v komoře? - rozdrcené svazky žárovek. Žádný profesionální vandal by dílo zkázy nemohl vykonat dokonaleji. Ve vzduchu bylo cítit něco, co bylo McBridovi povědomé, nedokázal to však zařadit. Bez pohnutí tam stál a trýnil se snahou vzpomenout si, co je to za pach. Zvenku zazněl zvuk sirény, Carnegie tady bude každou chvíli. Najednou to měl. Byla to stejná vůně, která ho šimrala v nose, když se po milování s Jessicou a - jak bylo jeho zvykem - po vydatné sprše vracel z koupelny do ložnice. Byla to vůně sexu. Usmál se.

V obličej mu stále ještě hrál potěšený výraz, když vzduchem zasvištěl těžký předmět a přistál mu na nose. Ucítil zapraštění chrupavky a proud krve. Zavrával o dva, tři kroky dozadu a snažil se tak uhnout před dalším úderem, ve změti na podlaze mu však podjely nohy. Po zádech se zřítíl do hromady střepů a díval se na útočníka, jak mává kovovou tyčí a blíží se k němu. Mužův obličej připomínal opice v kleci. Stejně žluté zuby, stejná zuřivost v očích. Ke! vykřikl muž, když jeho provizorní kyj dopadl na McBridea, kterému se podařilo odrazit ránu paží a sáhnout po zbraní. Útok ho před tím zastihl nepřipraveného, teď ale, s bolestí v rozbitém nose, která dodávala jeho obraně na zuřivosti, se dokázal svému protivníkovi víc než vyrovnat. Vyškubl mužovi tyč z ruky jako lízátko nemluvněti a s řevem vyskočil na nohy. Veškerá pravidla o technice zatýkání, která se snad jednou naučil, se mu v tu chvíli vykouřila z hlavy. Zasypával mužovu hlavu a ramena krupobitím ran a pozpátku ho tlačil komorou. Muž se pod ranami stále víc hrbil a nakonec se s kňouráním sesul ke zdi. Teprve nyní, když byl protivník ztýrán téměř na pokraj bezvědomí, McBrideova zuřivost ochladla. Stál uprostřed komory, lapal po dechu a pozoroval, jak zbitý muž klouže k zemi. Dopustil se zásadní chyby. Jak si teprve teď všiml, útočník měl na sobě bílý lékařský plášť. Byl, jak Dooley k zbláznění často s oblibou opakoval, na straně andělské.

"Zatraceně," ulevil si McBride, "do prdele, zatraceně, krucinál."

Mužovy oči se zachvěly, otevřely a podívaly na McBridea. Jeho procitnutí bylo očividně postaveno na velice vratkých základech, jeho tmavým obličejem s širokým čelem však projelo poznání. Nebo spíše nepoznání.

"Vy nejste on," zamumlal.

"Kdo?" zeptal se McBride, kterému došlo, že by možná po tom hrozném fiasku ještě mohl spasit svou reputaci, kdyby se mu z oběti podařilo vymáčkout nějaké vodítko. "Kdo jste si myslel, že jsem?"

Muž otevřel ústa, žádná slova však nevyšla. Dychtivý vyslechnout jeho výpověď, si k němu McBride klekl a ještě jednou se zeptal: "Na koho jste si myslel, že útočíte?"

Ústa se znovu otevřela. Ani tentokrát však nevyšla žádná slyšitelná slova. McBride se nevzdával. "Je to nesmírně důležité," naléhal, "jenom mi řekněte, kdo tady byl."

Muž se ze všech sil snažil odpovědět. McBride přitiskl ucho na třesoucí se rty.

"Co je ti do toho," zašeptal útočník a potom omdlel a zanechal McBridea proklínat svého otce, jenž mu odkázal výbušnou povahu, které bude litovat patrně až do konce života. Ale co, život za to stojí, ne?

Inspektor Carnegie byl na nudu zvyklý. Za každý vzácný okamžik skutečného objevu, který mu jeho profesionální život poskytl, musel vytrpět hodiny a hodiny čekání, až budou těla vyfotografována a prohlédnuta, na právníky, se kterými se bude handrkovat, a na podezřelé, až si konečně nechají nahnat strach. Již dávno vzdal veškeré pokusy proti tomuto přívalu nudy bojovat a svým vlastním způsobem se naučil umění nehnat se proti proudu. Proces pátrání se nedá uspěchat. Moudrý muž, naučil se oceňovat, nechá patology, právníky a jejich suity postupovat vlastním liknavým tempem. Jediné, na čem záleží, až se čas naplní, je, aby prst zákona ukázal na viníka a ten se roztřásl.

Teď ukazují hodiny na zdi laboratoře nula padesát tři a dokonce i opice v klecích zmlkly a on sedí na jedné z lavic a čeká, až Hendrix dokončí svá měření. Doktor se podíval na teploměr, rukavice stáhl jako druhou kůži a odhodil je na pokrývku, na které mrtvá ležela. "Určit čas smrti," mumlal, "je vždycky obtížné. Teplota klesla o necelé tři stupně. Řekl bych, že je mrtvá nanejvýš dvě hodiny."

"Policisté dorazili ve tři čtvrtě na dvanáct," počítal Carnegie, "zemřela tedy asi půl hodiny před tím?"

"Nějak tak."

"Někdo ji tam strčil?" zeptal se a ukazoval pod lavici.

"Bezpochyby. V žádném případě se tam nemohla schovat sama. Ne s těmi zraněními. To je teda, co?"

Carnegie změřil Hendrixem očima. Ten muž už musel ve svém životě vidět stovky mrtvol v nejrůznějších myslitelném stavu, nadšení v jeho vyzáblém obličejí však bylo naprosto neprofesionální. Carnegieho daleko víc fascinovala samotná záhada zločinu, víc než mrtvá žena a její vrah. Jak může vůbec někoho bavit měřit rektální teplotu mrtvole? Nedokázal to pochopit. Potěšení v doktorových očích však nešlo přehlédnout.

"Motiv?" zeptal se Carnegie.

"Nad slunce jasnější. Znásilnění. Tu dámu někdo na pracovišti důkladně obtěžoval. Našel jsem pohmožděniny kolem vagíny a hojně stopy spermatu. Materiálu spousta." "A poranění na horní části těla?"

"Nepravidelná, roztržené okraje. Spíš trzná než řezná." "Zbraň?"

"Nevím." Hendrix stáhl ústa do obráceného U. "Svalovina je totiž pohmožděná. Kdyby nebylo těch stop po znásilnění, klonil bych se k tomu, že to bylo zvíře." "Máš na mysli psa?" "Spíš bych řekl tygr," upřesnil Hendrix. Carnegie se zamračil. "Tygr?"

"Vtip," uváděl na pravou míru Hendrix, "jenom jsem žertoval, Carnegie. Panebože, copak nemáš vůbec žádný smysl pro ironii?" "Tohle není vůbec legrační," usadil ho Carnegie. "Vždyť se taky nesměju," odpověděl Hendrix s kyselým pohledem. "Co ten muž, kterého McBride našel ve zkušební komoře?" "Co s ním má být?" "Podezřelý?"

"Ani náhodou. Hledáme maniaka, Carnegie. Velkého, silného. Divokého."

"A ta poranění? Před tím nebo po tom?"

Hendrix se zachmuřil. "Nevím. Pitva nám řekne víc. K čemu nám to ale bude dobré? Náš muž byl patrně úplně nepřičetný. Řekl bych, že ke zraněním a znásilnění došlo pravděpodobně současně."

Na Carnegieho normálně flegmatickém obličejí se objevilo něco velice blízkého šoku. "Současně?"

Hendrix pokrčil rameny. "Chtíč je zvláštní věc," poznamenal. "To vidím," dostalo se mu zděšené odpovědi.

Jak bylo jeho zvykem, Carnegie se nechal řidičem vysadit půl míle od domovních dveří, aby si před tím, než se nechá teplem domova a horkou čokoládou ukoľébat do slastného spánku, procházkou na čerstvém vzduchu pročistil hlavu.

Tento rituál dodržoval s nábožnou pravidelností, dokonce i když byl utahaný jako kůň. Chůze uvolní nastřádané napětí a práh bude překračovat již v zajetí příjemnějších myšlenek. Dlouholetá zkušenost ho naučila, že přinášet pracovní starosti s sebou domů nesvědčí ani vyšetřování, ani rodinnému životu. Pochopil to bohužel příliš pozdě, manželka už byla pryč a děti se mu odcizily, zásady se ale stále držel.

Dnes v noci šel pomalu, aby děsivé scény, které večer s sebou přinesl, měly dost času vyblednout. Po cestě minul malé kino, které mají, jak četl v místních novinách, brzy zbourat. Nepřekvapovalo ho to. Do kina sice moc často nechodil, ale všiml si, jak skvosty, které ta blechárna návštěvníkům nabízela, v posledních letech degenerovaly.

Týdenní program nebyl vlastně nic jiného než seznam hororových filmů. Kýčovitých a nepůvodních, soudě podle plakátů a jejich vulgární grafiky a nestydatých hyperbol. „Už nikdy klidně neusnete!“ podbízel se jeden z nich palcovými titulky; a pod tím žena - velice bdělá - skrčená ve stínu dvouhlavého muže. S jak triviálními představami reklama čaruje, aby v publiku probudila strach. Chodící mrtvoly. Gigantická agresivní příroda v miniaturním světě lidí. Upíři, osudová znamení, ohniví muži, ničivé bouře a všechny ostatní pitomosti, před kterými se publikum chvěje děsem. Jak je to směšné otřepané. A uprostřed té nabídky šestákových děsuplností není ani jediná, která by se vyrovnala banalitě lidských choutek, jejichž hrůzy (nebo následky) vídá každý týden při své práci. Jak o tom přemýšlel, hlavou mu táhly desítky obrazů: mrtví ve svědčích baterky, obličejem dolů a utlučením do zapomnění, vedle nich živí, v očích hlad - po sexu, drogách, bolesti druhých. Proč nedají tohle na plakáty?

Když dorazil ke svým dveřím, ve stínu vedle garáže se ozvalo dětské zavřískání. Ten nářek ho přimrazil na místě. Ozval se znovu, a tentokrát mu došlo, co to je. Žádné dítě, ale kočka, nebo kočky, které si v tmavém průchodu vyměňují milostná vyznání. Vydal se za nimi, aby je rozehnal. Garáž jejich pohlavními výměšky vždycky strašně páchne. Nemusel ani křičet, stačil zvuk kroků a daly se na útěk. Vystřelily všemi směry, ne dvě, ale celý tucet. Očividně tam pořádaly opravdové orgie. Stejně přišel pozdě. Zápach jejich laškování byl omračující.

Carnegie se nepřítomně podíval na umně sestavené monitory a videopřehrávače, které se tyčily v jeho kanceláři.

"Co to má, probohaživého, znamenat?"

"Videozáznamy z laboratoře," vysvětloval Boyle, Carnegieho pravá ruka. "Myslím, že byste se na ně měl podívat,

pane."

I když spolu pracovali už sedm měsíců, nebyl Boyle jedním z Carnegieho oblíbených policistů. Ctižádost čísel z jeho úlisného chování na míle daleko. U někoho o polovinu mladšího by taková snaživost byla nepříjemná. U třicetiletého muže hraničila s obscénností. Nejnovější ukázka - vzorně vyrovnané přístroje připravené přivítat Carnegieho, když v osm hodin ráno vkročí do kanceláře, byla přesně v Boyleově stylu: okázalá a zbytečná.

"Proč tolik obrazovek?" zeptal se Carnegie kousavě. "Budu to mít dokonce stereo?"

"Měli tři kamery, které běžely současně, pane. Snímaly pokus z různých úhlů."

"Jaký pokus?"

Boyle svému nadřízenému nabídl židli, aby se posadil. Úslužněji by to už nešlo, pomyslel si Carnegie. Když tě to baví...

"Tak," obrátil se Boyle na technika u přehrávačů, "můžete to spustit."

Carnegie uskrával z kelímku s horkou čokoládou, který si přinesl s sebou. Horká čokoláda byla jeho slabost, hraničící až se závislostí. Když byl automat jednou několik dní rozbitý, byl nejnešťastnějším člověkem pod sluncem. Přelétl očima tři připravené obrazovky. Najednou titulek.

projekt Slepý kluk" četl Boyle. "Tajné."

"Slepý kluk?" zeptal se Carnegie. "Co, nebo kdo to má být?"

"Očividně je to nějaké kódové slovo," vysvětlil Boyle.

"Slepý kluk. Slepý kluk." Carnegie ta dvě slova opakoval, jako by

je chtěl donutit, aby vydala svá tajemství. Než se mu ale podařilo problém vyřešit, obraz na monitorech se rozdělil. Na všech byl stejný objekt - muž s brýlemi na prahu třicátky sedící na židli -, každá obrazovka však scénu ukazovala z jiného pohledu. Jedna zabírala muže z plné vzdálenosti z profilu, druhá v tříčtvrtečním přiblížení ze shora a na třetí byl detailní záběr hlavy a ramen zepředu. Všechny obrazy byly černobílé a ani jeden nebyl úplně vycentrovaný a zaostřený. Jak se pásek odvíjel, někdo kamery ještě seřizoval. Objekt se neformálně bavil se ženou - i na první pohled identifikovatelnou jako zavražděná -, která mu na čelo připevňovala elektrody. Většina rozhovoru byla těžko zachytitelná, akustika v komoře vítězila nad mikrofonem i posluchači.

"Ta žena je doktorka Danceová," pospíšil si s informací Boyle. "Oběť."

"Ano," odpověděl Carnegie a soustředěně se díval na obrazovky. "Poznal jsem ji. Jak dlouho budou tyhle přípravy trvat?" "Poměrně dost. Většina z toho je nepodstatná." "Tak bychom tedy mohli přejít k tomu podstatnému." "Přetočte to dopředu," přikázal Boyle. Technik mu vyhověl a protagonisté na třech obrazovkách se změnili v kvákající komiky.

"Stop!" křikl Boyle. "Přetočte to kousek zpátky." Technik opět uposlechl. "Tady!" zajásal Boyle. "Tady to zastavte. A pusťte to normální rychlostí." Scéna se začala odvíjet svým přirozeným tempem. "Dostali jsme se tam, kde to opravdu začíná, pane."

Carnegie do sebe obrátil poslední kapky horké čokolády. Prstem zajel do měkké usazeniny na dně kelímku a olízl přeslazenou kaši jazykem. Na obrazovce přistoupila doktorka Danceová s injekční stříkačkou k objektu, přetřela mu ohyb předloktí tamponem, zabodla jehlu a zmáčkla píst. Ne poprvé od své návštěvy v laboratořích Hume se Carnegie ptal sám sebe, co tam tak můžou dělat. Jednalo se opravdu o eticky nezávadný farmaceutický výzkum? Pečlivé utajení experimentu - pozdě v noci v jinak liduprázdné budově - tomu moc nenasvědčovalo. A potom ten panovačný rozkaz na etiketě kazety - ,T0/W. To, na co se teď dívají, se rozhodně nikdy na veřejnost dostat nemělo.

"Všechno v pořádku?" zeptal se muž od kamery. Objekt přikývl. Brýle měl teď sundané a vypadal bez nich trochu zmateně. Naprosto fádni obličej, pomyslel si Carnegie. Objekt - jméno zatím nepadlo - nebyl ani Adonis ani Quasimodo. Hlava mu trochu poklesla a chomáčovitě, špinavě blondáté vlasy mu teď padaly na rameno.

"V pořádku, doktore Welles," potvrdil tazatel za kamerou.

"Copak vám není horko? Nepotíte se?"

"Ani ne," odpověděl pokusný králík lehce omluvným tónem. "Cítím se úplně normálně."

Tak tady to máme, řekl si Carnegie, a potom k Boyleovi: "Viděl jste to až do konce?"

"Ne, pane. Myslel jsem si, že se budete chtít podívat jako první. Viděl jsem to jenom k té injekci."

"Nějaké zprávy z nemocnice o doktoru Wellesovi?"

"Když jsem tam naposledy telefonoval, byl pořád ještě v komatu."

Carnegie podrážděně zavrčel a obrátil svou pozornost zpátky k obrazovkám. Po slibném rozběhu se stříkačkou se výjev opět ustálil v nečinnosti, všechny tři kamery upřené na krátkozraký objekt s vytřeštěnými korálkovitými očima, letargii jen občas naruší Wellesova otázka, jak se mu daří. Scéna zůstává pořád stejná. Po třech čtyřech minutách zoufalé jednotvárnosti vypadá i občasné zamrknání objektu jako vrchol dramatického umění. "Nedá se říct, že by to byl zrovna napínák," ozval se technik. Carnegie se zasmál a Boyle začal být celý nespůsobilý. Uplynuly další dvě nebo tři minuty.

"Moc nadějně to nevypadá," prohlásil Carnegie. "Nemohl byste to přetočit trochu dopředu?"

Technik se už chystal vyhovět, když Boyle zavolal: počkat."

Carnegie po něm šlehl pohledem, podrážděný nevídaným zásahem, a potom se opět vrátil k obrazovkám. Něco se dělo. Nevýrazné rysy objektu se pomalu měnily. Začal se usmívat a sunout k podlaze, jakoby své klátící se tělo nořil do horké koupele. Jeho oči, v kterých před tím nebylo nic jiného než přátelská lhostejnost, se začaly s chvěním zavírat, chvíli zůstaly zavřené a potom se opět otevřely. Tentokrát v nich bylo něco zcela nového, hlad, který se zdál pronikat z obrazovky až do ticha inspektorovy kanceláře.

Carnegie odložil kelímek od čokolády a přistoupil k obrazovkám. Ve stejnou chvíli se ze židle zvedl i objekt, vykročil k okénku ve stěně komory a zmizel ze zorného pole dvou kamer. Třetí kamera ho však stále snímala, jak přitiskl obličej na sklo a na chvíli tam oba muži stáli tváří v tvář, mezi nimi pouze okenní tabule a čas, a jejich pohledy se patrně středy. Výraz v mužově obličejí byl nyní kritický, hlad se rychle dostával mimo kontrolu zdravého rozumu. S žhnoucíma očima přiložil rty na okénko a políbil ho, jazyk se míhal po skle.

"Co se to tam prokristapána děje?" divil se Carnegie.

Ze záznamu se ozvala změt' hlasů. Doktor Welles marně žádal objekt, aby popsal své pocity, a Danceová předřikávala údaje z různých měřicích přístrojů. Nebylo jim příliš rozumět - do vřavy ještě přispěl výbuch opičího vřiskání v klecích -, bylo ale jisté, že hodnoty sledované na mužově těle rostou. V obličejí byl rudý, kůže se mu leskla náhlým návalem potu. Připomínal mučedníka, kterému u nohou právě vzplála hranice, zdivočelého v smrtelné extázi. Přerušil francouzský polibek na okno a začal si strhávat elektrody ze spánků a čidla z paží a hrudníku. Danceová na něj volala, ať toho nechá, a v hlase jí zaznívalo znepokojení. Potom se objevila v zorném poli kamery a zase zmizela, když šla, jak Carnegie předpokládal, ke dveřím do komory.

"Tam raději ne," řekl, jako by se díval na divadelní hru, kterou hrají na jeho počest, a vyslovením chvilkového rozmaru by mohl zabránit tragédii. Žena ho však neposlechla. Za okamžik ji celkový záběr ukázal, jak vstupuje do komory. Muž se jí vrhl v ústrety a srážel přístroje, které mu stály v cestě. Něco na něj zavolala - pravděpodobně jeho jméno. V opičím řevu to nebylo slyšet. "Krucinál," zaklel Carnegie, když mužovy vlající paže nejprve zasáhly boční kameru a v zápětí třičtvrtěni. Dva ze tří monitorů zčernaly. Události teď zaznamenávala pouze frontální kamera, bezpečně umístěná vně komory, velké přiblížení však znemožňovalo vidět víc než občasné záběry pohybujícího se těla. Místo toho se její střízlivé oko téměř ironicky upíralo na stříkance slin rozmazané po okenním sklu a vůči zvěrstvům páchaným jen několik stop od ní zůstávalo slepé.

"Co mu to probohaživýho dali?" zeptal se Carnegie, když se někde mimo dosah kamery rozlehly ženské výkřiky přehlušující vřiskání opic.

Jerome se probudil brzy ráno, hladový a rozbolavělý. Odhodil příkrývku a zděsil se, v jakém stavu je jeho tělo. Trup měl rozbrázděný škrábanci a genitálie odřené na živé maso. Se zaupěním se převálil na okraj postele, posadil se a snažil si v hlavě srovnat útržky předcházejícího večera. Pamatoval se, jak šel do laboratoří, co bylo dál, si však nevzpomínal. Pokusného králíka dělal sedm měsíců, obětoval krev, pohodlí a trpělivost, aby trochu pomohl svým mizerným výdělkům překladatele. Dostal se k tomu přes svého přítele, který dělal něco podobného, Figley byl ale v hlavním výzkumném programu, zatímco Jeroma po týdnů přidělili do laboratoře doktora Wellese a doktorky Danceové, kteří mu navrhli - když ho nejdřív podrobili řadě psychologických testů -, aby pracoval výlučně pro ně. Hned na začátku mu vysvětlili, že jejich projekt (o jeho účelu mu nikdo nic neřekl) je tajný a že budou požadovat jeho naprostou oddanost a mlčenlivost. Potřeboval peníze a odměna, kterou nabízeli, byla o něco lepší než v hlavním programu, takže souhlasil, i když pracovní doba, kterou po něm chtěli, byla nekřesťanská. Už několik týdnů musel do laboratoře chodit pozdě v noci a často pracoval až do brzkých ranních hodin a snášel přitom Wellesovo nekonečné vyptávání na osobní život a ledové pohledy Danceové.

Když si vzpomněl na její chladné oči, cítil, jak se uvnitř roztrásl. Bylo to proto, že byl jednou tak bláhový a myslel si, že se na něj dívá s větším zájmem, než by se od doktorky očekávalo? Takový sebeklam, vyčítal si, byl politováníhodný. Nepatřil k mužům, o kterých ženy sní, a každý den, když procházel ulicemi, v něm toto přesvědčení utvrzoval. Nepamatoval si na jediný moment ve svém životě, kdy by se nějaká žena podívala jeho směrem a neuhnula očima, na jediný okamžik, kdy by byl jeho oceňující pohled opětován. Nebyl si jistý, proč by mu na tom mělo teď záležet. Na jeho nemilované existenci nebylo přece nic nového. A příroda byla milosrdná. Jako by věděla, že dar milostného svádění se mu vyhnul obloukem, uznala za vhodné omezit jeho libido na minimum. Uplynou týdny a na svou vynucenou zdrženlivost si ani nevzpomene.

Čas od času, když slyší kvílení vodovodních trubek, si pomyslí, jak asi jeho domácí, paní Morrisseyová, ve vaně vypadá. Představuje si její pevná prsa pokrytá mýdlovou pěnou, nebo tmavou rýhu mezi půlkami zadku, když se předklání, aby si nasypala pudr mezi prsty u nohou. Takové trýznivé představy ho však, zaplaťpánbů, přepadaly jen zřídka. Když pohár přeteče, posbírání peníze, které si našetřil za sezení v laboratoři, a koupí si v Greek Street hodinovou společnost ženy, která se jmenuje Angela (příjmení mu nikdy neprozradila).

Pár týdnů potrvá, než tam zase budu moct jít, pomyslel si. Ať dělal včera v noci cokoliv, nebo, přesněji řečeno, někdo jemu, už jenom ty modřiny ho téměř zneschopnily. Jediné možné vysvětlení - i když si na nic nemůže vzpomenout - je, že ho někdo po cestě z laboratoří zmlátil. Buď to, nebo zabrousil do baru a někdo se s ním popral. Několikrát se mu to už předtím stalo. Má jeden z těch obličejů, které v opilcích probouzejí zuřivost.

Postavil se a belhal se do koupelny sousedící s pokojem. Jeho brýle na svém obvyklém místě vedle zrcátka na holení nebyly a svůj odraz viděl žalostně rozmazaně, přesto mu bylo jasné, že obličej je poškrábaný stejně hrozně jako zbytek těla. A to ještě není všechno: někdo mu vyrvál chumáč vlasů nad levým uchem a stopy sražené krve se táhly až na krk. S bolestí se sklonil a začal si rány čistit, nakonec je omyl páchnoucím dezinfekčním roztokem. Když byl hotový, vrátil se do pokoje a pustil se do hledání ztracených brýlí. Ať ale hledal sebevíc, najít se mu je nepodařilo. Proklínal vlastní neschopnost a přehraboval se ve svých pokladech tak dlouho, až narazil na staré brýle. Dioptrie už dávno nesouhlasily - od té doby, co je nosil, se mu zrak podstatně zhoršil -, alespoň ale dodaly okolním předmětům přijatelně mlhavé kontury.

Začala na něj padat neuvěřitelná melancholie, smíšená z bolesti a nevítaných myšlenek na paní Morrisseyovou. Aby udržel jejich intimnost v přijatelných mezích, pustil rádio. Vyřinul se nasládlý hlas a zasypal ho obvyklými všednostmi. Jerome populární hudbou a jejími obdivovateli vždycky opovrhoval, nyní ale, jak se ploužil svým malým pokojíkem, oddaloval oblékání a třel si pálící škrábance, začaly v něm písničky vzbuzovat něco jiného než pohrdání. Bylo to, jako by ta slova a hudbu slyšel poprvé, jako by byl celý život hluchý k jejich sentimentu. Okouzleně poslouchal a zapomněl na bolest. Všechny ty písně vyprávěly jeden nekonečný vtíravý příběh: o lásce ztracené a nalezené, nalezené jen proto, aby mohla být opět ztracena. Textaři naplnili rozhlasové vlny metaforou - i ve své absurditě účinnou. O ráji a planoucích srdcích, o ptácích, zvonech a západech slunce, o vášni šílené, povznášející a drahocenné. Nesmyslný

sentiment písní ho neuklidnil. Utočily na něj a probouzely v něm, navzdory chabému rytmu a otřepané melodii, svět uhranutý touhou. Začal se trást. Oči namáhané starými brýlemi (alespoň tak si to vysvětloval) ho začaly zrazovat. Zdálo se mu, že pod kůží vidí stopy světla a z konečků prstů mu vystřelují jiskry. Upřeně se díval na své ruce a paže. Iluze, ani sebezkomavější pohled ji nedokázal zaplašit, byla čím dál tím přesvědčivější. Žilami mu začaly stoupat jasné korálky, jako jiskry v žhnoucím popelu, a přímo před jeho očima se množily. Bylo to zvláštní, ale necítil strach. Tento rašící oheň jen odrážel vášeň příběhu, který mu písně vyprávěly. Lásko, říkaly, je ve vzduchu, za každým rohem, čeká jen, až ji nalezneme. Opět si vzpomněl na vdovu Morriseyovou v bytě pod ním, jak se pouští do každodenních drobných povinností a stejně jako on bezpochyby toužebně vzdychá. Čeká na svého hrdinu. Čím víc na ni myslel, tím víc plál. Nemůže ho odmítnout, o tom ho písně přesvědčily. A i kdyby tak učinila, musí vytrvat (i to písně slibovaly), dokud se mu nepoddá. Najednou, jak myslel na její odevzdání se, ho oheň pohltil. Se smíchem vyrazil ke schodišti, zpívající rádio nechal za sebou.

Sestavit seznam pokusných objektů zaměstnaných v laboratořích zabralo téměř celé dopoledne. Carnegie cítil, jak se vedení laboratoří zdráhá zpřístupnit vyšetřovatelům své archivy i přes hrůzy, ke kterým v laboratoři došlo. Těsně po poledni mu konečně dodali spěšně sestavený seznam padesáti čtyř objektů i s adresami. Nikdo z nich, stálo ve zprávě, neodpovídá popisu Wellesova pokusného objektu.

K tomu ještě vysvětlení, že doktoři laboratoř nepochybně používali k práci na vlastních soukromých projektech. I když vedení laboratoře takový postup nepodporovalo, oba byli starší vědeckí pracovníci a měli ve výzkumu volnou ruku. Bylo proto pravděpodobné, že muž, kterého Carnegie hledá, se na seznam zaměstnanců laboratoří nikdy nedostal. Carnegie se tím však nenechal odradit a nařídil rozdělit mezi policisty fotografie pořízené z videozáznamu - společně se seznamem jmen a adres. Dál už to byla jen otázka nohou a trpělivosti.

Leo Boyle přejel prstem seznam jmen, který dostal. "Dalších čtrnáct," oznámil. Jeho řidič podrážděně zavrčel a Boyle se na něj podíval. "Nebýval jste McBrideův parták?" zeptal se.

"To souhlasí," odpověděl Dooley. "Suspendovali ho."

"Proč?"

Dooley se zamračil. "Starý nešika. Nezvládnul techniku zatýkání."

Dooley zastavil.

"Tady to je?" zajímal se Boyle.

"Řekl jste číslo osm. Tady to je číslo osm. Na dveřích. Osm. Nula."

"Mám oči."

Boyle vystoupil z auta a vyrazil po cestičce. Dům byl poměrně velký a byl rozdělený na byty. Na dveřích bylo několik zvonků. Zazvonil u jmenovky J. Tredgold - jména, které bylo na seznamu - a čekal. Z pěti domů, které zatím navštívili, byly dva prázdné a obyvatelé zbývajících tří zločince v ničem nepřipomínali.

Boyle čekal na schodu několik vteřin a potom znovu zazvonil. Tentokrát držel prst na zvonku o něco déle.

"Nikdo doma," ozval se Dooley z chodníku.

"Vypadá to tak." Jak to vyslovil, zachytil Boyle koutkem oka mihnout se v chodbě postavu, obrysy zkeslené mozaikou na dveřích. "Počkat," řekl.

"Co se děje?"

"Někdo je vevnitř a nechce otevřít." Znovu zazvonil a stiskl i ostatní zvonky. Dooley se vydal po cestičce ke dveřím a rukou odháněl dotěrnou vosu.

"Jste si jistý?"

"Někoho jsem tam viděl."

"Zazvoněte i na ostatní zvonky," navrhl Dooley.

"Už jsem to udělal. Někdo tam vevnitř je a nechce se mu ke dveřím." Zaklepal na sklo. "Otevřete," zavolal. "Policie."

Velmi chytré, pomyslel si Dooley. Proč hned nevzít megafon, aby to věděl opravdu každý? Když se dveře, jak se dalo očekávat, neotevřely, obrátil se Boyle na Dooleyho. "Je tady taky zadní vchod?"

"Ano, pane."

"Tak běžte fofrem dozadu, ať nám neuteče."

"Neměli bychom zavolat...?"

"Jdete už? Já zůstanu tady. Když se vám podaří dostat se zadem dovnitř, projděte domem a otevřete přední dveře."

Dooley odešel splnit rozkaz a nechal Boylea stát samotného u předních dveří. Ten ještě jednou zazvonil na všechny zvonky, potom si dlaněmi zaclonil oči a přitiskl obličej na sklo. V chodbě se nic nehýbalo. Je možné, že už ptáček frknul? Poodstoupil ode dveří a díval se nahoru do oken. Okna mu odpovídala prázdným pohledem. Uplynulo už spousta času a Dooley musel být dávno u zadních dveří, nedával ale o sobě vědět. Stál tam zahnaný do neřešitelné situace, nervózní, že jeho taktika selhala a kořist unikla. Rozhodl se nechat se řídit instinktem a šel dozadu za dům. Postranní branku nechal Dooley otevřenou. Boyle vkročil na chodníček vedoucí podél domu, a než došel k zadním dveřím, podíval se oknem do prázdného obývacího pokoje. Zadní dveře byly otevřené. Po Dooleyem však ani vidu. Boyle zastrčil do kapsy fotografii se seznamem a vstoupil; volat Dooleyho se mu nechtělo, bál se, že by ho případný zločinec mohl uslyšet, ticho ho však znervózňovalo. Plížil se bytem jako kočka po hromadě střepů, v pokojích však nikdo nebyl. U vstupních dveří do bytu, které vedly do chodby, kde poprvé viděl mihnout se postavu, se zastavil. Kam se Dooley poděl? Vypadalo to, jako by se vypařil.

Potom se zpoza dveří ozvalo zasténání.

"Dooley?" riskl to Boyle. Další zasténání. Vstoupil do haly. Vedly do ní ještě troje dveře, všechny zavřené.

Pravděpodobně další byty. Na kokosové rohožce u nejbližších dveří ležel Dooleyho obušek, pohozený, jako by ho majitel ztratil na útěku. Boyle spolkl strach a vykročil do haly. Opět zanařikání, někde docela blízko. Rozhlédl se kolem a potom se podíval nahoru na schody. Tam, na mezipatrovém odpočívadle, ležel Dooley. Byl na pokraji bezvědomí. Někdo se mu pokusil servat oblečení. Většina jeho ochablé spodní anatomie byla odhalena.

"Co se to tady děje, Dooley?" zeptal se Boyle a postoupil ke schodišti. Policista uslyšel jeho hlas a překulil se. Upřel na Boylea kalný pohled a oči se mu rozšířily hrůzou.

"Všechno je v pořádku," ujišťoval ho Boyle. "To jsem jenom já."

Příliš pozdě si Boyle všiml, že Dooley neupírá pohled na něj, ale na něco za ním. Jak se otáčel na patě, aby se na Dooleyho strašidlo podíval, vrazila do něj řítící se postava. Zalapal po dechu a se zaklením se složil k zemi. Několik vteřin se na všech čtyřech motal po podlaze, potom ho útočník popadl za košili a vlasy a šklubnutím ho postavil na nohy. Divoký obličej přimáčknutý na vlastní tvář poznal okamžitě - ustupující vlasy, ochablá ústa, hlad - to, co viděl dál, však rozhodně neočekával. Za prvé byl ten muž nahý jako novorozeně, i když daleko štedřeji vybaven. Za druhé byl vybičován až na samý vrchol vzrušení. Začal z Boylea rvát šaty a prozradil tak svůj záměr s dokonalou jasností.

"Dooley!" zaječel Boyle, když letěl přes halu. "Panebože! Dooley!"

Náraz o stěnu jeho úpěnlivé prosby umlčel. Ve zlomku vteřiny stál divoký muž za ním a obličej mu dřel o tapetu. Oči mu zaplnili ptáci a květiny propletení v geometrické vzory. Boyle se zoufale snažil útok odrazit, vášeň však muži propůjčovala nezvládnutelnou sílu. Jednou nestoudnou rukou držel policistovu hlavu, druhou mu serval kalhoty a spodní prádlo a odhalil mu hýždě.

"Panebože..." prosil Boyle vzorek na tapetě. "Pane bože, slituj se, ať mi někdo pomůže..." Modlitby však byly stejně neúčinné jako

pokusy o odpor. Muž ho napíchl na zeď jako motýla do vitríny a hrozilo, že ho roztrhne vedví. Zavřel oči, po tvářích mu stékaly slzy zoufalství. Útočník mu pustil hlavu a vši silou zatlačil. Boyle zatnul zuby, aby nezačal křičet. Bolest, kterou cítil, nebyla tak hrozná jako hanba. Možná je lepší, že Dooley je stále v bezvědomí a toto pokolení zůstane beze svědků.

"Přestaň," mumlal do zdi, ne k útočníkovi, ale ke svému tělu, a snažil se je přesvědčit, aby k prznění zůstalo chladné. Konečky nervů ho však zradily a začaly doutnat ohněm útoku. Pod agónií rytmické bodavé bolesti se v něm probudila neodpustitelná část vlastního já, která se chopila své příležitosti.

Na schodech se zatím Dooley vydrápal na nohy. Bederní obratle, citlivé od autonehody, kterou měl minulé vánoce, ho vyřadily ze hry téměř okamžitě, jakmile na něj divoký muž v hale skočil. Když teď sestupoval po schodech, stál ho sebemenší pohyb nesmírné sebezapření. Ochromený bolestí doklopýtal pod schodiště a s údivem se podíval do haly. Může to být vůbec Boyle - arogantní kariérista Boyle, který drží jako dítě ulice, když si potřebuje vydělat peníze na drogu? Dooley tu scénu několik vteřin fascinovaně pozoroval, potom oči odvrátil a pohled mu padl na obušek na rohožce. Opatrně se k němu začal přibližovat, zdívocelý muž byl však deflorací tak zaměstnán, že by si ho stejně nemohl všimnout.

Jerome slyšel Boyleovo srdce. Byl to hlasitý svůdný tlukot a s každým vítězným proniknutím zněl hlasitěji. Chtěl je: jeho teplo, jeho život. Rukou objal Boyleovu hrud' a vnořil prsty do masa. "Dej mi své srdce," zašeptal. Bylo to jako verš jedné z písní. Boyle zaječel do zdi, když mu hrudníkem projela pronikavá bolest. Viděl fotografie zavražděné ženy v laboratoři. Myslí mu projel živý obraz rozšklebené rány na jejích prsou. Ted' se ten maniak chystá na stejné zvěrstvo.

Dej mi své srdce. Panická hrůza hraničící se šílenstvím mu dodala nové síly a znovu se pokusil bojovat. Oháněl se rukama a zatínal do útočníka nehty, rytmus chlipných úderů však nedokázalo nic - ani krvácející chomáč vyškubnutých vlasů - zastavit. V posledním záchvěvu sebeobrany se Boyle pokusil provléknout ruku mezi tělo a zeď a sevřením mezi nohama zbavit toho parchanta

mužné síly. V tu chvíli Dooley zaútočil a po mužově hlavě se roztančil obušek. Moment překvapení poskytl Boyleovi drahocenný manévrovací prostor. Vší silou se zapřel proti zdi. Mužovy prsty, kluzké od krve, se mu sesmekly z hrudníku. Boyle zatlačil ještě jednou. Tentokrát se mu podařilo muže úplně setřást. Těla se oddělila. Boyle se otočil, krev z něj crčela, zranění však nebyla nebezpečná, a díval se, jak Dooley pronásleduje útočníka halou a buší do jeho špinavě blondáté hlavy. Ten se ani nesnažil bránit. Hořící oči (Boyle až nyní pochopil fyzickou přesnost tohoto výrazu) měl stále upřené na předmět své touhy.

"Zabij ho!" řekl Boyle potichu, když viděl, jak se muž usmívá - usmívá! - pod krupobitím ran. "Zpřerážej mu všechny hnáty v těle!"

I kdyby byl zchromlý Dooley s to rozkazu vyhovět, neměl k tomu příležitost. Jeho spílání přerušil hlas z konce haly. Ve dveřích bytu, kterým přišel Boyle, se vynořila žena. Soudě podle toho, jak vypadala, stala se i ona obětí divokého nájezdníka. Avšak Dooleyho příchod do domu chlípníka očividně vyrušil, ještě než mohl napáchat vážné škody.

"Zatkněte ho!" vykřikla a ukázala na slastně se šklebícího muže. "Chtěl mě znásilnit!"

Dooley zaujal postavení a chystal se zmocnit vězně, Jerome však měl jiné záměry. Vrazil Dooleyovi ruku do obličeje a pozadu ho odhodil na vstupní dveře. Kokosová rohožka mu podjela pod nohama a mnoho nechybělo, aby upadl. Když zase nabyl rovnováhy, Jerome už mizel po schodech pryč. Boyle učinil ubohý pokus zadržet ho, cáry kalhot měl ale omotané kolem kotníků a mrštný Jerome už byl v polovině schodiště. "Zavolejte posilu," přikázal Boyle Dooleyovi. "A hněte sebou."

Dooley přikývl a otevřel vstupní dveře.

"Je tam nahore nějaký jiný východ?" zeptal se Boyle paní Morri-seyové. Zavrtěla hlavou. "Tak máme toho hajzla v pasti," zájásal. "Pospěšte si, Dooley!" Dooley kulhal po cestičce k autu. "A vy," obrátil se k ženě, "se podívejte po něčem, co by se dalo použít jako zbraň. Cokoliv bytelného." Žena přikývla a vrátila se tam, odkud vyšla, skleslého Boylea nechala postávat u otevřených dveří. Mírný větřík mu chladil pot na obličeji. Venku povolával

Dooley vysílačkou v autě pomoc.

Již brzy, říkal si Boyle, jsou tady, chopí se muže nahoře a odvedou ho v výsledku. Jakmile bude jednou zatčený, je po příležitosti k odplatě. Kola zákona se poklidně roztočí a on, oběť, bude pouhým divákem. Jestli má někdy spasit trosky své mužnosti, musí tak učinit teď. Jestli to neudělá - jestli tady bude jen zhrouceně postávat, v útrokách požár -, nikdy ze sebe nesetřese hrůzu ze zrady svého těla. Musí jednat okamžitě - musí jednou a provždy vymlátit ten úsměv - nebo bude do konce života pohrdat sám sebou.

Jinou volbu neměl. Bez dalšího uvažování napřimil schlíplou postavu a vyrazil nahoru po schodech. Když se dostal na mezipatrové odpočívadlo, uvědomil si, že u sebe nemá žádnou zbraň. Věděl ale, že kdyby se vrátil, ztratil by veškerou hybnou sílu. Odhodlaný v tu chvíli i zemřít, kdyby to bylo nutné, pokračoval nahoru.

Na horním odpočívadle byly otevřené pouze jedny dveře. Linul se z nich zvuk rádia. Pod schody v bezpečí haly slyšel, jak se vrací Dooley, aby mu oznámil, že rozkaz byl splněn, ale odmítl se v polovině věty. Nevšímal si vyrušení a vstoupil do bytu.

Nikdo tam nebyl. Projít kuchyní, malou koupelnou a obývacím pokojem trvalo Boyelovi jen několik vteřin. Všechny místnosti byly prázdné. Vrátil se do koupelny a vystrčil hlavu z malého okna, které bylo otevřené. Vyskočit do zahrady pod oknem bylo poměrně snadné. Na trávníku byl otisk lidského těla. Skočil. A zmizel.

Boyle proklel svou pomalost a svěřil hlavu. Po vnitřní straně stehů mu stékal pramínek tepla. Ve vedlejší místnosti vyhrávalo rádio milostné songy.

Jerome nezapomněl, tentokrát ne. Potyčka s paní Morriseyovou, přerušená Dooleyem, a epizoda s Boylem, která následovala, posloužily jen k tomu, aby v něm rozdmýchaly oheň. A ve světle těch plamenů teď jasně viděl, jakých zločinů se dopustil. Se strašlivou přesností si vzpomněl na laboratoř, injekce, opice a krev. Činy, které se mu vybavily (a nebylo jich málo), v něm však nevyvolaly žádný pocit viny. Veškeré morální následky, jakákoliv hanba nebo výčitky svědomí, shořely v ohni, který dokonce i teď rozpaloval jeho tělo do nové extáze.

Schoval se v tiché slepé uličce, aby se trochu upravil. Oblečení, které se mu při útěku podařilo popadnout, bylo nesourodé, ale alespoň od něho odvrátil nežádoucí pozornost. Jak se zapínal - jeho tělo s sebou podrážděně cukalo, jako by se vzpěchovalo zahalení své nahoty -, snažil se dostat pod kontrolu ohnivý holocaust, který mu řádil v mysli. Plameny se ale nedaly uhasit. Zdálo se mu, že se každíčkou buňkou stal součástí okolního světa. Jeho jiskra přeskočila na stromy vyrovnané podél cesty, na zeď za zády, dláždění pod nohama a ty teď hořely svým vlastním plamenem. Při pohledu na to vzplanutí se usmál. A svět každou svou dychtivou jednotlivostí úsměv opětoval.

Přestal ovládat své vzrušení a otočil se ke zdi, o kterou se opíral. Dopadaly na ni sluneční paprsky a byla teplá. Cihly božsky voněly. Zasypal polibky jejich drsné obličeje a rukama laskal každou škvíru. Mumlal sladké nesmysly a rozepínal se, potom našel vyhovující prohlubeň a naplnil ji. Jeho myslí se hnaly živé obrazy: pohlaví, mužská i ženská, splývající v jedné velké souloži. Dokonce i oblaka nad jeho hlavou vzplanula požárem. Očarován jejich hořícími hlavami cítil, jak mu velikost okamžiku prostupuje celým tělem. Docházel mu dech. Ale extáze? Ta bude určitě trvat věčně.

Bez varování mu páteří z mozku do varlat a zpátky projela bolestivá křeč, která ho prudce zkroutila. Ruce mu sklouzly z cihel a jak padal na chodník, jeho mučivé vyvrcholení vystříklo do vzduchu. Několik vteřin ležel tam, kam se zhroutil, zatímco podél páteře mu vystřelovaly ozvěny počáteční křeče a postupně odeznívaly. Vzadu v hrdle cítil krev. Nebyl si jistý, jestli se kousl do rtu nebo do jazyka, neuvědomoval si to ale. Nad hlavou mu kroužili ptáci a lině se nechávali unášet prouděním teplého vzduchu. Pozoroval, jak dohasíná oheň v oblacích.

Postavil se na nohy a podíval se na kaluž spermatu, které promrhal na chodník. Na prchavý okamžik opět zachytil záchvěv vidiny, kterou měl před tím tak jasně před sebou. Před očima se mu mihl obraz, jak se jeho semeno snoubí s dlažebními kostkami. Jakými velkolepými dětmi by se svět mohl honosit, pomyslel si, kdyby mohl souložit jen s cihlami nebo stromy. Kdyby byl takový zázrak možný, s radostí by protrpěl muka plození. Chodník však byl k naléhavým prosbám jeho semene netečný. Vidina, stejně jako požár nad ním, pohasla a její nádhera odumřela.

Schoval zakrvácený pohlavní úd a opřel se o zeď, v hlavě znovu a znovu převracel podivné události svého současného života. Neměl pochyb o tom, že se v něm něco podstatného mění. Vytržení, které ho posedlo (a bezpochyby posedne znovu), nemělo nic společného s čímkoliv, co až do té doby zažil. A ať mu vstříkli cokoli, nevypadalo to, že by to mohlo přirozenou cestou odeznít. Naopak. Stále v sobě cítil stejný žár, jako když prchal z laboratoří, tentokrát se však jeho přítomnost hlásila hlasitěji než kdykoliv předtím. Žije teď nový život a ta myšlenka, i když znepokojivá, v něm vzbuzovala veselí. Jeho vířící zerotizovaný mozek ani jednou nenapadlo, že až se čas naplní, bude tento nový způsob života vyžadovat nový způsob smrti.

Nadřizení Carnegieho varovali, že očekávají výsledky. Verbální výprask, který od nich dostal, teď předával dál. Byla to řetězová reakce ponížení, ve které měl výše postavený právo kopnout muže pod sebou, a ten obrátkou dalšího ještě níž. Carnegie si někdy říkal, na kom si asi vybije vztek poslední v řadě. Asi na svém psu.

"Ten šílenec je stále na svobodě, pánové, i přes to, že se jeho fotografie objevily v mnoha ranních novinách. Metody, které používá, jsou mírně řečeno, nestoudné. Samozřejmě ho dostaneme, musíme si ale pospíšet, než nám ten grázl pověsí na krk další vraždu..."

Zazvonil telefon. Migeon, náhrada za Boylea, ho zvedl. Carnegie dokončoval svou povzbuzující řeč k nastoupeným policistům.

"Chci ho do dvaceti čtyř hodin, pánové. To je časová souřadnice, kterou jsem dostal, a my se jí budeme řídit. Dvacet čtyři hodin."

Migeon ho přerušil. "Pane? To je Johannson. Říká, že pro vás něco má. Prý je to naléhavé."

"Dobrá." Inspektor pokynul, aby mu podal sluchátko. "Carnegie." Hlas na druhém konci byl tak slabý, že se

pohyboval až na samé hranici slyšitelnosti. "Carnegie," říkal Johannson, "všechno jsme to tady v laboratoři prohledali a prošli všechny informace o pokusech Danceové a Wellese, které se nám podařilo najít..."

"A?"

"Taky jsme provedli analýzu látky ve stříkačce, kterou použili na podezřelém. Myslím, že jsme našli toho kluka, Carnegie."

"Jakého kluka?" nechápal Carnegie. Johannsonovo tajnůstkářství mu šlo na nervy.

"Slepého kluka, Carnegie."

"A co je s ním?"

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu si byl Carnegie jistý, že se Johannson do telefonu usmál, než řekl: "Myslím, že bude lepší, když sem přijdeš a sám se podíváš. Hodí se ti to tak kolem poledne?"

Johannson mohl být býval jedním z největších travičů všech dob. Měl pro to všechny potřebné předpoklady. Byl pořádkumilovný (traviči byli, to věděl Carnegie ze své zkušenosti, jako vzorné hospodyňky) a trpělivý (jed může působit pomalu), a co bylo nejdůležitější, měl encyklopedické znalosti o toxikologii. Když ho při dvou dřívějších případech pozoroval, viděl inteligentního muže rafinovaných dovedností, a při tom pohledu mu tuhla krev v žilách. Johannson opovrhl policejní laboratoři a usídlil se v místnosti v posledním patře, kde byla zavražděna doktorka Danceová, protože, jak vysvědčil Carnegiemu, laboratoře Hume se pyšnily zařízením, které se hned tak někde jinde nenajde. Pod jeho rukama, za pomoci dvou asistentů, se chaos, který tam po pokusech panoval, změnil v zářný příklad pořádku. Jenom opice se nezměnily. Ať se snažil sebevíc, jejich chování se mu pod kontrolu dostat nepodařilo.

"Najít drogu, kterou na našem muži použili, nebylo těžké," vyprávěl Johannson, "jenom jsme porovnali zbytky ve stříkačce s materiálem, který jsme našli v místnosti. Vypadá to, že tu věc nebo drobné varianty na stejné téma, už nějakou dobu vyráběli. Všichni v laboratořích samozřejmě tvrdí, že o tom nic nevěděli. A skoro bych jim věřil. Jsem si jistý, že tu ti dobří doktůrci prováděli něco jako soukromý pokus."

"O jaký pokus šlo?"

Johannson si sundal brýle a začal si je čistit cípem své červené kravaty. "Nejdřív jsme si mysleli, že vyvíjeli nějaký halucinogen," řekl. "V jistém ohledu se ta látka, kterou našemu muži dali, narkotiku podobá. Řekl bych, že došli k několika vzrušujícím objevům, když si odmyslíme jejich metody. Vývoj, který nás zavede do zcela nové oblasti."

"Žádná droga to tedy není?"

"Ale ano, samozřejmě, že je to droga," odpověděl Johannson a nasadil si brýle zpátky. "Jedná se ale o drogu, která byla vyvinuta k velice specifickým účelům. Pojď se podívat."

Johannson ho odvedl k vyrovnaným opičím klecím. Toxikologové zkusili otevřít vnitřní spojovací dveře mezi jednotlivými klecemi a opice se teď mohly volně pohybovat a stýkat se se svými druhy. Výsledek byl naprosto očividný - zvířata byla plně zaměstnána řadou spleťtých pohlavních aktů. Proč, říkal si Carnegie, musejí opice neustále provádět oplzlosti? Kdykoliv vzal své potomky, ještě jako děti, do zoologické zahrady v Regent parku, byla to vždy stejná vášnivá exhibice. Výběh s opicemi pokaždé vyvolal jednu trapnou otázku za druhou. Po nějakém čase tam přestal děti vodit. Bylo to pro něj prostě příliš zahanbující.

"To nemají nic lepšího na práci?" zeptal se Johannsona a snažil se odvrátit pohled od manželského trojúhelníku, který byl tak důvěrný, že nešlo rozlišit, jaký pohlavní úd patří jaké opici.

"Můžeš mi věřit," šklebil se spokojeně Johannson, "že to není nic v porovnání s většinou toho, co předvádějí od té doby, co jsme jim vstříkli tu látku. Odvrhly všechny normální vzory chování. Přeskočily úvodní signály sexuálního vzrušení a namlouvací rituál. Nejeví zájem o potravu. Nespí. Staly se sexuálně posedlými. Zapomněly na všechny ostatní podněty. Obávám se, že jestli látka nepřestane přirozenou cestou působit, ušoustají se k smrti."

Carnegie přelétl očima zbytek klecí. V každé z nich se odehrávaly stejné pornografické scény. Masové znásilňování, homosexuální spojem, žhavá exstatická masturbace.

"Vůbec se nedivím, že z toho ti doktoři udělali tajný projekt," pokračoval Johannson. "Jejich objev jim mohl vynést jmění. Afrodiziakum, které opravdu funguje."

"Afrodiziakum?"

"Většina afrodiziak je samozřejmě k ničemu. Roh z nosorožce, živí úhoří v smetanové omáčce: symbolické záležitosti. Jsou vymyšlené tak, aby vzrušení vyvolávaly asociaci."

Carnegie si vzpomněl na hlad v Jeromových očích. Stejný viděl i u opic. Hlad a zoufalství, které hlad vzbuzuje.

"A všechny ty masti, taky na nic. Cantharis vesticatora..."

"Co to je?"

"Možná to znáte jako španělské mušky? Je to pasta, která se dělá z brouků. Zrovna tak k ničemu. V nejlepším případě ty věci působí jako dráždivo. Ale tady to..." Zvedl lahvičku s bezbarvou tekutinou. "To je zatraceně blízko genialitě."

"Moc šťastně po tom ale nevypadají."

"No jo, je to ještě surová látka," povzdechl si Johannson. "Řekl bych, že ti vědci byli nedočkaví a pustili se do pokusů na živých objektech nejméně o dva, tři roky dřív, než by bylo moudré. Nepochybuju o tom, že v tomhle stavu je ta látka téměř smrtelná. Kdyby se na tom ale nějaký čas pracovalo, mohla by fungovat. Obešli totiž mechanické problémy. Ta věc působí přímo na sexuální představivost, na libido. Když vzrušíš mysl, tělo ji následuje. V tom je ten trik."

Vedle Carnegieho zarachotilo drátěné pletivo, ten odtrhl oči od Johannsonova bledého obličeje a podíval se tím směrem. Jedna ze samic, očividně neuspokojená pozornostmi několika samců, byla s roztaženými rukama a nohama rozplácnutá na kleci a hbitými prsty se natahovala po Carnegiemi. Její druzi nechtěli zůstat nemilováni a pustili se do sodomie. "Slepý kluk?" zeptal se Carnegie. "Je to Jerome?"

"Vždyť je to péče Amor, ne?" poznamenal Johannson:

"Na očích Mílkových to dí ta páska,
že zrakem ne, jen citem hledí láska.
A jak ztřeštěný ten Mílkův cit!
Mít oči nesmí, křídla musí mít.*
To je Sen noci svatojánské."

"Tehle básník nikdy nebyl mou silnou stránkou," připustil Carnegie. Obrátil se zpátky k opici. "A Jerome?"

"Má tu látku v těle. Značnou dávku."

"Takže je na tom stejně jako tady ta smečka!"

"Předpokládám, že při jeho vyšších duševních schopnostech na něj látka nepůsobí v takové nespoutané míře. Ale když se to tak vezme, sex může probudit opici i v nejlepších z nás, není-liž pravda?" Johannson si při té poznámce povolí malý úsměv. "Všechny naše takzvané vyšší zájmy se při konfrontaci s chťicem stávají druhotnými. Na krátkou dobu sexu zcela propadneme. Jsme schopni, nebo si to alespoň myslíme toho, co při zpětném pohledu vypadá jako velkolepé činy."

"Ani bych neřekl, že na znásilnění je něco tak velkolepého," poznamenal Carnegie ve snaze utnout Johannsonův nadšený chvalozpěv. Ten se ale nenechal zarazit.

"Věčný sex, bez kompromisů a bez pardonů," pokračoval. "Jen si to představ. Casanovův sen."

Svět zažil tolik věků a dob: osvícenství, reformace, rozumu. Teď konečně přichází věk touhy. Potom už konec všem věkům a dobám a možná konec všemu. Protože požár, který teď vzplál, je tak divoký, že si to neviný svět nedokáže představit. Je to přišerný požár, požár bez konce, který svět ozáří posledním prudkým světlem.

Na to Welles v posteli myslel. Již několik hodin byl při vědomí, rozhodl se však nechat si to pro sebe. Kdykoliv vešla sestra, zavřel oči a zpomalil dech. Věděl, že to divadlo nemůže hrát nekonečně dlouho, avšak ukradené hodiny mu dávali čas na promyšlený únikového manévru. Nejdřív musí zpátky do laboratoří. Jsou tam papíry, které musí zničit, záznamy, které musí vymazat. Byl rozhodnutý, že veškeré informace o projektu Slepý kluk nesmí zůstat uchovány nikde jinde než v jeho hlavě. Jedině tak bude mít plnou kontrolu nad svým mistrovským dílem a nikdo je po něm nebude moci chtít.

Finanční stránka objevu ho nikdy příliš nezajímala, i když dobře věděl, jak lukrativní by fungující afrodiziakum mohlo být. Materiální hodnoty mu byly vždycky ukradené. Původní motivace pro vývoj drogy - na kterou narazili poměrně náhodou při testování látky pro schizofreniky - byla ryze vědecká. Avšak během měsíců tajné práce jeho motivy vyžrály. Začal na sebe myslet jako na nositele nového milénia. A nedopustí, aby se někdo pokusil ukrást tuto posvátnou roli pro sebe.

Na to myslel, když ležel v posteli a čekal na vhodný okamžik k útěku.

Jak Jerome kráčet ulicemi, byl přesným naplněním Wellesovy vize. Ze všech mužů možná právě on nejdychtivěji čekal na příchod věku touhy. Její předzvěst viděl všude, kam se podíval: na reklamních billboardech a markézách kin, ve výkladních skříních, na televizních obrazovkách - všude, kde tělo nabízelo nějaké zboží. Tam, kde výrobky z oceli a kamene neprodávalo živoucí maso, si neživé artefakty propůjčily jeho vlastnosti. Automobily ho mýjely se všemi tělesnými atributy kromě dechu - jejich smyslně zaoblené karosérie zářily, plyšové vnitřky zvaly k nasazení. Budovy ho obklopovaly sexuálními dvojznačnostmi: štíhlé věže, průchody, ve stínu schovaná náměstí s proudy bílé vody střikajícími z fontán. Pod vnějšími gesty extáze - tisíce drobných náznaků, na které na ulicích a náměstích narazil - cítil zralý život těla probouzejícího každou svou jednatlivost.

To představení živilo jeho žár. Jen s nejvyšším vypětím vůle se odvracel od bytostí, na které padl jeho pohled. Pár jich vycítilo oheň, který v něm plál, a vyhnulo se mu obloukem. I psi ho cítili. Několik šlo za ním, vzrušení jeho vzrušením. Kolem hlavy mu kroužila mračna much. Avšak rostoucí lehkost, s jakou svůj nový stav přijímal, mu ho pomáhala držet pod kontrolou. Věděl, že veřejným odhalením své vášně by na sebe přivolal ruku zákona a ta by obratem zmařila jeho dobrodružství. Oheň, který zažehl, se již brzy rozšíří. Potom bude moci vystoupit ze svého úkrytu a volně se do něj ponořit. Do té doby je však na místě rezervovanost.

Dříve si příležitostně kupoval společnost mladé ženy ze Soho. Vydal se za ní. Bylo dusivě horké odpoledne, vůbec však necítil únavu. Od předešlého večera nejedl, neměl však hlad. Když stoupal

po úzkém schodišti k místnosti v prvním patře, kde Angela bydlela, cítil se mladistvě jako atlet a kypěl zdravím. Kuplíř s vystouplým očima v šatech bez poskvrnky, který obvykle nahoře na schodišti vysedával, tam tentokrát nebyl. Jerome šel k divaným dveřím a zaklepal. Nikdo se neozval. Zkusil to znovu, s větší silou. Rány přivolaly ženu ve středních letech, která se objevila ve dveřích na konci chodby.

"Co tady chcete?"

"Tu ženu," odpověděl jednoduše.

"Angela je pryč. A ve stavu, v jakým jste, byste měl taky vypadnout. Tohle není žádný laciný zapadákov."

"Kdy se vrátí?" zeptal se a snažil se držet svou chuť co možná nejvíce na uzdě.

Žena, která byla stejně vysoká jako Jerome a jeden a půlkrát mohutnější než jeho zubožená tělesná schránka, k němu vykročila. "Ta holka se nevrátí" řekla, "tak taky zmizte, nebo zavolám Isaiaha." Jerome se na ni podíval. Nebylo pochyb, že sdílí Angelinu profesi, nikoliv však její mládí a krásu. Usmál se na ni. "Slyším vaše srdce," zašeptal.

"Řekla jsem vám..."

Nezmohla větu dokončit, Jerome přešel chodbou k jejím dveřím. Jeho blízkost ji nezastrašila, spíš jenom podráždila.

"Jestli zavolám Isaiaha, budete toho litovat," sdělila mu. Slyšel, jak jí srdce bije stále rychleji. "Hořím," vydechl.

Zamračila se. Očividně to bylo nad její chápání. "Nepřibližujte se ke mně," vyštěkla. "Varuju vás."

Tlukot jejího srdce byl čím dál tím rychlejší. Ten rytmus ukrytý v samém jádru jejího těla ho neodolatelně přitahoval. Zdroj veškerého života, veškerého tepla. "Dej mi své srdce," požádal. "Isaiaši!"

Její výkřik nikoho nepřivola. Jerome jí nedal příležitost vykřiknout podruhé. Skočil k ní a pevně ji sevřel, rukou jí zacpal ústa. Začala do něj bušit pěstmi, bolest však plamen jenom rozdmýchávala. Plál jasněji a jasněji. Každý vstupní otvor těla vedl do výhně, která mu žhnula v břiše, ve slabínách, v hlavě. Ani její mohutná postava nemohla takovému žáru vzdorovat. Přitlačil ji ke zdi - dukot jejího srdce mu hřměl v uších - a začal jí zasypávat krk polibky, při tom z ní rval šaty a dobýval se na nahá prsa.

"Nekřič," domlouval jí a snažil se, aby mu hlas zněl přesvědčivě. "Nic se ti nestane."

Přikývla a zamumlala mu do dlaně: "Nebudu." Uvolnil jí ústa a ona několikrát zoufale zalapala po dechu. Kde je Isaiah? přemýšlela. Určitě ne daleko. Bála se, že když se bude bránit, vetřelec - jak mu jen žhnuly oči! - by jí mohl ublížit, a vzdala se jakýchkoliv náznaků odporu a nechala ho dělat, co se mu zlíbí. Z dlouholeté zkušenosti věděla, že mužská zásoba vášně se snadno vyčerpá. I když vyhrožují, že pohnou zemí i nebesy, o půl hodiny později není jejich vychloubání nic jiného než zplihlý hadr plný zášti. Jeho nesmyslné blábolení o tom, jak hoří, může při nejhorším vydržet. Musela už vyslechnout daleko oplzlejší postelové výlevy. Nepřekvapovala ji ani jeho podivná záliba, ani to, jak se do ní tlačil, jakoby ji chtěl probodnout.

Jerome se chtěl dotknout srdce uvnitř jejího těla, chtěl, aby mu vyšpláchlo do obličeje a vnořit se do něj, jako do horké koupele. Položil jí ruku na prsa a cítil, jak mu pod dlaní bije.

"To se ti líbí, vid'?" koketně zavrněla, když se přitiskl na její plné poprsí. "Neješ první."

Zaryl jí nehty do kůže.

"Opatrně, zlato," napomínala ho a přes rameno se dívala, jestli už nejde Isaiah. "Musíš trochu s citem. Tohle je jediný tělo, který mám."

Nevšímal si jí. Pod nehty se objevila krev.

"Tohle nedělej," bránila se.

"Musím ho dostat ven," odpověděl a zarýval se stále hlouběji, až jí najednou došlo, že mu už dávno nejde o milostnou hru.

"Isaiahu," vykřikla, když jí začal rvát maso. Potom zaječela.

Dole na ulici, kousek od domovních dveří, upustil Isaiah kus ta-rte caise, který si právě koupil, a rozběhl se ke schodišti. Nebylo to

poprvé, co ho mlsný jazyk odlákal ze stanoviště, ale - jestli si nepospíší, aby škodu odčinil - mohlo by to být naposledy. Z odpočívadla se ozývaly strašné zvuky. Vyřít se nahoru po schodech. Scéna, která se mu objevila před očima, byla mnohem horší, než by si vůbec dokázal představit. Na zeď vedle svých dveří byla přimáčkutá Simone a nad ní se skláněl nějaký muž. Odněkud mezi nimi prýštila krev, nedokázal určit odkud.

Isaiah zařval. Jerome, ruce krvavé, vzhlédl od svého díla a obr v prvotřídním obleku se k němu rozehnal. Než se odtrhl od vyryté brázdy, ztratil drahocenné vteřiny a Isaiah byl už u něho. Popadl ho a odtrhl od Simone. Ta se se vzlykotem ukryla ve svém pokoji.

"Ty prase sadistický," zasyčel Isaiah a zasypal Jeroma přívalem ran. Jerome zavrával. Jeho oheň však spaloval veškerý strach. V mžiku se vzpamatoval a skočil na Isaiaha jako rozzuřený pavián. Překvapený Isaiah ztratil rovnováhu a po zádech upadl na jedny z dveří, které se pod jeho vahou rozletěly. Zřít se do zaneřáděného záchodu a jak padal k zemi, udeřil hlavou o okraj mísy. Se sténáním zůstal ležet na špinavém linoleu, nohy rozhozené a kolena pokrčená. Jerome slyšel, jak mu v žilách dychtivě proudí krev a cítil cukr v jeho dechu. Vábilo ho to, aby zůstal. Pud sebezáchovy mu však radil něco jiného a Isaiah se už snažil vydrápat na nohy. Než se mu podařilo postavit, Jerome se otočil a vyrazil dolů po schodech.

U domovních dveří ho přivítal parný letní den a Jerome mu odpověděl úsměvem. Ulice ho chtěla víc než žena nahoře na odpočívadle a on umíral touhou vyhovět. Díval se ven na chodník, látku kalhot stále napnutou tlakem erekce. Za sebou slyšel, jak obr dusá dolů po schodišti. S hlasitým chechtotem se dal na útěk. Oheň v něm stále plál a propůjčoval jeho nohám křídla. Běžel ulicí a bylo mu jedno, jestli je mu Cukrový dech v patách, nebo ne. Chodci se před ním rozestupovali a odmítali věnovat krví potřísněnému satyroví víc než letný pohled, stále ještě v zajetí své doby bez vášně. Několik jich na něj ukázalo, patrně ho považovali za nějakého herce. Většina si ho vůbec nevšimla. Proplétal se labyrintem postranních uliček a i bez ohlížení věděl, že Isaiah je stále za ním. Možná se na pouliční tržiště dostal jen náhodou. Možná, a to je víc pravděpodobné, ho vedro udeřilo do nosu smíšenou vůní masa a ovoce a on se do ní zatoulal ponořit. Úzká ulice byla napěchována kupujícími, bloumajícími turisty a stánky prohýbajícími se pod tíhou zboží. Šťastně splynul s davem, otíral se o zadky a stehna, na každém kroku se mu naskýtal pohled na nesmírnost zpřiznžené smyslnosti. Jaký to den! Sotva mohli, on a jeho pták, uvěřit svému štěstí.

Uslyšel za sebou Isaiaho volání. Zrychlil a zamířil k nejzajímavější části trhu, kde se bude moci ztratit v horké tlačeni. Každý dotek představoval bolestnou extázi. Každé vyvrcholení - a jak se tlačil davem, přicházelo jedno za druhým - přinášelo prudkou křeč. Páteří mu projížděla bolest, stejně jako varlaty. Co však teď bylo jeho tělo? Nic jiného než podstavec pro jediný monumentální skvost, jeho úd. Hlava neznamena nic; mysl neznamena nic. Paže zde byly jen proto, aby lásku přiblížily, nohy měly jediný úkol - dopravit toužící prut kamkoliv, kde by mohl najít uspokojení. Představil si sám sebe jako pochodující erekci, a okolní svět se mu rozevíral všude, kam se podíval. Těla, cihly, ocel, cokoliv - s tím vším by mohl souložit.

Najednou, aniž by to měl v úmyslu, nechal dav za sebou a octl se v úzké uličce mimo hlavní tržiště. Mezi budovy se s přehnanou horlivostí dralo sluneční světlo. Už se chtěl obrátit a připojit se znovu k davu, když zachytil pach a pohled, které upoutaly jeho pozornost. Kousek dál stáli ve vedrem zalité ulici tři muži svlečení do pasu a kolem nich se tyčily vyrovnané bedny na ovoce, v každé z nich desítky košíčků s jahodami. Ten rok byl nadbytek ovoce a v nemilosrdném

vedru se ho spousta začala kazit a hnít. Trio dělníků se probíralo košíky a třídilo dobré jahody od špatných, shnilé zahazovali do stoky. Pach, který se kolem nich šířil, byl omračující a sladkost tak silná, že by se z ní udělalo špatně každému vetřelci kromě Jeroma, jehož smysly ztratily veškerou schopnost pociťovat ošklivost či odpor. Svět byl úžasný, a Jerome při něm stál, jako v manželství, v dobrém i ve zlém. Zastavil se a pozoroval to strhující představení: potíci se třídící ovoce, ozáření dopadajícími paprsky slunce, ruce a horní část těla potřísněné rudou šťávou, vzduch hemžící se přilákaným hmyzem, odvržené ovoce v mokvajících hromadách ve stoce. Ulepení dělníci byli tak zabráněni do práce, že ho nejdříve vůbec neviděli. Potom jeden z nich vzhledl a všiml si neobvyklé bytosti, která je pozorovala. Když se setkal s Jeromovým pohledem, úsměv na tváři mu odumřel.

"Co tady sakra chce?"

Od práce vzhledli i ostatní dva.

"Sladkost," vydechl Jerome. Slyšel, jak se jim srdce chvějí.

"Podívejte se na něj," řekl nejmladší z nich a ukázal na Jeromovy genitálie. "Zasranej exhibicionista."

Tiše tam proti sobě stáli, kolem ovoce bzučely vosy a v úzkém pruhu modré letní oblohy mezi střechami domů přelétali ptáci. Jerome si přál, aby ta chvíle trvala věčně. Jeho příliš nahé tělo zde okoušelo pravý ráj.

A potom se sen rozplynul. Jerome ucítil na svých zádech stín. Jeden ze třídících upustil košile, který měl právě v ruce. Přezrálé ovoce se rozprsklo o štěrky. Jerome se zamračil a pootočil. Isaiah našel, co hledal. Jeho zbraň se ocelově leskla. Během jediné krátké vteřiny překonal vzdálenost, která ho od Jeroma dělila. Jerome ucítil prudkou bolest v boku, jak do něj zajel nůž.

"Ježíši!" vykřikl mladík a dal se na útěk. Jeho dva bratři, kteří netoužili po tom, být svědky jakékoliv krvavé scény, zaváhali jen o chvíli dříve a potom ho následovali.

Jerome vykřikl bolestí, v hluku tržiště ho však nikdo neslyšel. Isaiah vytáhl čepel a spolu s ní unikal i žár. Chystal se bodnout podruhé, Jerome však byl rychlejší. Vyklouzl z Isaiahova dosahu a belhal se ulicí pryč. Již poloviční vrah, bojící se, že Jeromův nářek přivolá nežádoucí pozornost, se za ním rychle vrhl, aby dokončil svou práci. Ulice však byla pokrytá vrstvou shnilého ovoce a boty z jemné hlazené kůže klouzaly víc než Jeromova bosá chodidla. Prostor mezi nimi se rychle zvětšoval.

"Mně neutečeš," vykřikl Isaiah, odhodlaný nenechat svého pokořitele uniknout. Strčil do pyramidy beden na ovoce - košíky se převrhly a jejich obsah se vysypal Jeromovi pod nohy. Jerome se zastavil, aby nasál buket rozmačkaného ovoce. To požitkářství ho málem stálo život. Isaiah se k němu přiblížil, rozhodnutý dostat svého muže. Jerome, celým tělem připravený na výbuch bolesti, pozoroval, jak se čepel blíží, aby mu rozpárala břicho. Jeho mysl vykouzlila obraz té rány: rozštělené maso - ven se řine žár a splývá s krví jahod ve stoce. Ta představa byla nesmírně lákavá. Téměř si to přál.

Isaiah už před tím dvakrát zabil. Znal němý slovník toho činu a dokázal přečíst pozvání v očích své oběti. Šťastný, že může vyhovět, pozvedl nůž. V poslední možné chvíli se Jerome zřekl své představy a místo, aby se nabídl k vykuchání, rozehnal se po obrovi pěstí. Isaiah udělal prudký pohyb, aby se ráně vyhnul, a nohy mu ujely v břečce na zemi. Nůž mu vylétl z ruky a dopadl mezi trosky košíků a ovoce. Jerome se otočil a odcházel pryč, jeho lovec - šance promarněná - se sklonil a začal hledat nůž. Než jej však jeho nešikovné ruce našly, byla kořist pryč, opět ztracená v přelidněných ulicích. Ještě než měl příležitost zastrčit nůž do kapsy, vyklubala se z davu uniforma a rozpálenou ulicí zamířila přímo k němu.

"Co mi k tomu povíte?" zeptal se policista a díval se na nůž. Isaiah jeho pohled sledoval. Zakrvácená čepel se černala hejnem much.

Inspektor Carnegie usrkával ve své kanceláři horkou čokoládu, za poslední hodinu už třetí, a pozoroval, jak se stmívá. Až kam jeho vzpomínky sahají, vždycky chtěl být detektivem, a v těch vzpomínkách byla tato hodina vždy tíživá a tajemná. Noc pomalu padá na město, zlo se dává do gala a vyráží ven na své rejdy. Čas bdělosti a nové morální přísnosti.

Jako dítě si ale nedokázal představit únavu, kterou s sebou soumrak nevyhnutelně přináší. Byl utahaný jako kůň a věděl, že jestli se mu v několika příštích hodinách podaří urvat trochu spánku, bude to tady na židli v kanceláři, s nohama na stole, uprostřed změti plastických kelímků.

Zazvonil telefon. Byl to Johannson.

"Pořád ještě v laboratoři?" zeptal se, Johannsonova pracovní náruživost v něm budila obdiv. Bylo už dost po deváté. Možná Johannson také nemá žádný domov, který by stál za to, aby se tam vracel.

"Náš muž měl dneska náročný den," konstatoval Johannson.

"To souhlasí. Prostitutka v Soho, potom se nechal pobodat." "Domnívám se správně, že proklouzl policejním kordonem?" "To se někdy stává," odpověděl Carnegie, příliš unavený na to, aby byl podrážděný. "Co pro tebe můžu udělat?"

"Jenom jsem si myslel, že bys to chtěl asi vědět: opice začaly umírat."

Ta slova vyburcovala Carnegieho z unavené otupělosti. "Kolik?" zeptal se.

"Zatím tři ze čtrnácti. Odhaduju ale, že zbytek bude mrtvý do úsvitu."

"Na co umírají? Vyčerpáním?" Carnegie mu se vybavily šílené saturnálie, které viděl v klecích. Které zvíře - ať lidské nebo jiné - by vydrželo takové orgie a nezhroutilo se?

"Není to fyzické," vysvětloval Johannson. "Nebo alespoň ne způsobem, který si pod tím představujeme. Musíme počkat na výsledky pitvy a potom budeme vědět víc..."

"A co bys tak tipoval?"

"Podle mého soukromého názoru..." Johannson se odmlčel, "...a bez záruky: prostě explodují."

"Cože?"

"Něco jako mozkové přetížení. Jejich mozky prostě vybuchly. Ta látka totiž nevyprchá. Sama se reprodukuje. Čím víc jsou vzrušené, tím víc té látky vzniká. Čím víc jí mají v sobě, tím víc jsou vzrušené. Je to začarovaný kruh. Rozpálenější a rozpálenější, divočejší a divočejší. Nakonec to organismus nevydrží a já se topím v mrtvých opicích." Do hlasu se mu opět vrátil úsměv, hořký a pokřivený. "Ne, že by si ty ostatní nechaly zkazit legraci. Nekrofilie je teď dost v oblibě."

Carnegie se díval do chladnoucí čokolády. Udělal se na ní tenký škraloup, který se zkrabatil, když se kelímku dotkl.

"Takže je to jenom otázka času?" zeptal se.

"Než náš muž exploduje? Řekl bych, že ano."

"Dobrá. Děkuju za informace. A ozvi se, kdyby bylo něco nového."

"Nechceš se přijít podívat na ty zbytky?"

"Děkuju. Bez opičích mrtvol se dokážu obejít." Johannson se zasmál. Carnegie položil sluchátko. Když se otočil k oknu, byla za ním už opravdová tma.

V laboratoři přešel Johannson k vypínači u dveří. Zatímco telefonoval s Carnegiem, poslední zbytky denního světla se vytratily. Ránu, která ho zabila, zahlédl jen zlomek vteřiny před tím, než dopadla. Zasáhla ho vzadu do krku. Jeden z obřadů zapraštel a nohy se podlomily. Zhroutil se, aniž by se vypínače dotkl. V okamžiku, kdy dopadl na podlahu, však byl rozdíl mezi světlem a tmou stejně pouze akademický.

Welles se neobtěžoval, aby zjistil, zda byla jeho rána smrtelná nebo ne. Šlo mu teď především o čas. Překročil tělo a zamířil ke stolu, kde Johannson pracoval. Tam ležela, ozářena světly lamp jako v posledním dějství opičí tragédie, mrtvá opice. Očividně zemřela zcela nepřičetná. Obličej měla pokřivený, ústa rozšklebená a potřísněná cákanci slin, oči strnulé v posledním pohledu plném hrůzy. V agónii své kopulace si vyrvala chomáče srsti. Její tělo, zpustošené vyčerpáním, byla jedna velká změt' pohmožděnin. Určit příčinu smrti trvalo Wellesovi půl minuty, dvě další mrtvolky ležící na vedlejším stole jen přelétl očima.

"Smrt láskou," zamumlal filozoficky a pustil se do systematického ničení Slepého kluka-.

Umírám, pomyslel si Jerome. Umírám mezní slastí. Ta myšlenka ho pobavila. Byla to jediná myšlenka v jeho hlavě, která dávala nějaký smysl. Od potyčky s Isaiahem a útěku před policií, který následoval, se téměř na nic jasně nepamatoval. Hodiny skrývání a ošetřování ran - roustoucího žáru a jeho výbuchů - se dávno slily v jediný šílený sen, ze kterého, jak si uvědomoval s blaženou jistotou, ho probudí pouze smrt. Z vnitřností mu sálal žár, který ho zcela spaloval. Kdyby ho teď skalpelem otevřeli, co by našli? Jen řevavé uhlíky a popel.

Jeho jednooký přítel však stále chtěl víc. Ještě pořád, když se motal zpátky do laboratoří - kam jinam by měla hadrová loutka jít, když její švy povolují, jestli ne zpátky k prvotnímu žáru? - se mu mříže svůdně otvíraly a každá cihlová zed' nabízela stovky drsných pozvání.

Noc byla balzámově vlhka: noc jako stvořená pro milostné písně a romance. Ve sporném soukromí parkoviště několik bloků od cíle své cesty uviděl pár milující se na zadním sedadle auta a z otevřených dveří čnely jejich nohy. Jerome se zastavil a pozoroval ten rituál, fascinovaný jako nikdy předtím propletením těl a zvukem dvou spřízněných srdcí - tak hlasitým, že hřměla jako hrom - bijících v jednom stupňujícím se rytmu. Pozoroval je a jeho prut se vzepjal touhou.

Žena ho uviděla první a upozornila svého druhu na lidskou trosku, která je sleduje s tak dětinským potěšením. Muž se otočil a jeho nepřítomný výraz se zaostřil. Copak je vidět, jak žhnu? říkal si Jerome. Šlehají mi z vlasů plameny? Že by se ta iluze konečně zhmotnila? Soudě podle výrazu v jejich obličejích zněla odpověď určitě ne. Nebyla v nich hrůza, pouze hněv a pobouření.

"Hořím," sdělil jim.

Muž se postavil a plivl na něj. Jerome téměř čekal, že sliny na jeho kůži jen zasyčí a promění se v páru, místo toho mu však dopadly na tvář a prsa jako studená sprcha.

"Koukej zmizet," zasyčela žena. "Dej nám pokoj."

Jerome zavrtěl hlavou. Muž ho varoval, že stačí ještě jeden krok a bude muset Jeromovi rozbít hlavu. To s ním ani nehnu; žádná slova, žádné rány nemohly umlčet hlas jeho údu.

Srdce jim už nebíjí ve stejném rytmu, uvědomil si, jak se k nim blížil.

Carnegie se díval na pět let starou mapu na stěně své kanceláře a snažil se přesně určit místo útoku, který právě oznámili. Žádná z obětí patrně neutrpěla vážná zranění. Jeroma (nebylo pochyb o tom, že to byl Jerome) vyrušilo auto s rozjařenou společností. Celá oblast teď byla zaplavena policisty, půl tuctu z nich ozbrojených. Během několika minut bude uzavřena každá ulice okolo místa útoku. Na rozdíl od přelidněného Soho poskytne tato oblast uprchlíkovi jen velmi málo úkrytů.

Carnegie našel místo útoku a zjistil, že je to jen několik bloků od laboratoří. Jistě žádná náhoda. Jerome se vrací na místo svého činu. Ve stavu v jakém je, zraněný a na pokraji zhroucení - milenci popsali muže, který vypadal víc mrtvý než živý - ho nejspíš chytí, ještě než se tam dostane. Avšak stále hrozí riziko, že sítí proklouzne a dostane se do laboratoří. Johannson tam pracuje, úplně sám. Ostraha budovy je, v dnešní stísněné době, nezbytně malá.

Carnegie zvedl telefon a vytočil číslo k Johannsonovi. Telefon zvonil, nikdo ho však nezvedal. Šel domů, řekl si Carnegie, šťastný, že si o něj nemusí dělat starosti. Je za deset jedenáct, a tak pozdě v noci si zaslouží odpočinek. Už se chystal zavěsit, když telefon někdo zvedl. "Johannsone?" Žádná odpověď.

"Johannsone? Tady je Carnegie." Nikdo se neozval. "Tak sakra něco řekni. Kdo je tam?"

Osoba na druhém konci pustila sluchátko. Nezavěsila je zpátky na vidlici, ale nechala je ležet na stole. Bzučící linkou se ke Carnegiemu jasně nesly pronikavé hlasy opic.

"Johannsone?" nevzdával se Carnegie. "Jsi tam? Johannsone?" Odpovídalo mu jen vřeštění opic. Welles vyrovnal z materiálů Slepého kluka ve výlevce dvě hranicky a zapálil je. Nadšeně vzplály. Velká místnost se naplnila kouřem, horkem a popílkem, vzduch nedýchatelně zhoustl. Když se oheň prudce rozhořel, vrhnul do plamenů veškeré záznamy, které se mu podařilo najít, a pro pořádek přidal všechny Johannsonovy poznámky. Všiml si, že několik videokazet už z archívu zmizelo. Ale ať byl zloděj kdokoli, nemohly mu ukázat víc než několik zajímavých ukázek transformace. Jádro tajemství patří pouze jemu. Postupy a vzorce jsou zničeny a teď už musí jen spláchnout malé množství zbylé látky do odpadu a zabít a spálit zvířata.

Připravil dávku smrtících podkožních injekcí, při práci postupoval s netypickou metodičností. Tato systematická destrukce mu působila potěšení. Nad tím, co se stalo, nepocíťoval žádnou lítost. Události od prvního okamžiku paniky, kdy bezmocně přihlížel, jak děsivé sérum Slepého kluka, na Jeroma působí, až po konečnou likvidaci všeho, co zmizelo, ještě než mohlo pořádně existovat, teď viděl jako jeden jediný plynulý očistný proces. V dnešních plamenech spalil zástěrku vědeckého bádání. Od této chvíle je nepopíratelným apoštolem touhy, osamoceným a v nemilosti. Ta myšlenka ho zcela zaslepila. Ostré drápy opic vůbec nevnímá a jednu po druhé je vytahoval z klecí, aby jim vstříkl smrtící dávku. Vyřídil tři a právě otvíral dvířka čtvrté klece, když se ve dveřích laboratoře objevila postava. V zakouřeném vzduchu nebylo možné rozeznat, kdo to je. Zbývající opice ho však poznali. Nechali páření a uvítaly ho ohlušujícím řevem.

Welles nepohnutě stál a čekal, co přichozí udělá. "Umírám," řekl Jerome.

To Wellese překvapilo. Ze všech lidí, které by tady čekal, byl Jerome poslední.

"Slyšel jste mě?" ozval se muž.

Welles přikývl. "Všichni umíráme, Jerome. Život je vleklá nemoc, nic víc, nic méně. Ale to světlo, které nás provází, co?"

"Vy jste věděl, co se stane," řekl Jerome. "Věděl jste, že mě ten oheň úplně pohltí."

"Ne," zněla střízlivá odpověď. "Ne, opravdu nevěděl." Jerome překročil práh dveří a vešel do kouřem naplněné místnosti. Zbyla z něj jen zrušená troska, zničené lidství, tělo pokryté krví, oheň v očích. Welles ale věděl příliš mnoho, než aby důvěřoval zdánlivé bezmocnosti té kreatury. Látka v jeho organismu mu propůjčovala sílu k nadlidským činům. Viděl, jak Danceovou rozervál několika nonšalantními pohyby. Musí sebrat veškerý svůj takt. Nepochyboval o tom, že i na prahu smrti je Jerome strašlivý protivník. "Něco takového jsem vůbec nechtěl, Jerome," uklidňoval ho Welles a snažil se, aby se mu hlas nechvěl. "Svým způsobem bych byl rád, kdybych mohl říct, že jsem to tak zamýšlel, nebyl jsem však na to dost prozíravý. Jak to dopadne, jsem pochopil příliš pozdě a bylo to pro mě bolestivé."

Hořící muž se na něj upřeně díval, v pohledu zájem.

"Takové ohně, Jerome, čekají jen na to, aby je někdo zažehnul."

"Já vím..." odpověděl Jerome. "Věřte mi... já vím."

"My dva, ty a já, jsme konec tohoto světa."

Zdecimované monstrum to chvíli zvažovalo a potom pomalu přikývlo. Welles vydechl úlevou. Jeho taktika fungovala. Nemohl však ztrácet čas zbytečným mluvením. Jestliže je Jerome tady, policie nemůže být daleko.

"Mám, příteli, něco velice důležitého na práci," oznámil chladně. "Budeš to považovat za velice nezdvořilé, když teď budu pokračovat?"

Nečekal na odpověď a otevřel další klec, vytáhl k smrti odsouzenou opici a zkušeně jí vstříkl injekci. Zvíře se mu v rukách chvíli cukalo, a potom ochablo. Welles uvolnil scvrklé prsty, které mu začalo do košile, a mrtvolu a prázdnou stříkačku odhodil na stůl. S katovskou zručností se obrátil k další oběti.

"Proč?" zeptal se Jerome a zíral do otevřených opicích očí.

"Akt milosrdenství," odpověděl Welles a vzal další připravenou injekci. "Copak nevidíš, jak trpí?" Natáhl se po závlačce klece.

"Nedělejte to," vykřikl Jerome.

"Na sentimentální tu teď není čas," odsekl Welles. "Na to zapomeň."

Sentimentalito, pomyslel si Jerome a matně si vzpomněl na písničky v rádiu, které v něm rozdmýchaly oheň zažehnutý v laboratoři. Copak Welles nechápe, že cesty srdce, hlavy a pohlaví jsou nedělitelné? Ze sentimentalita, ať je jak chce banální, může vést do dosud nepoznaných oblastí? Chtěl to doktorovi povědět, vyprávět mu o všem, co viděl a miloval v těch hodinách plných touhy. Avšak slova se mu vytratila někde mezi mozkem a jazykem. Jediné, co dokázal říct, a vložil do toho veškerý svůj soucit s trpícím světem, bylo: "Ne," když Welles otevřel další klec. Doktor si ho nevšímal a hmátl do cely smrti spletené z drátěných ok. Byla v ní tři zvířata. Popadl nejbližší z nich a za hlasitých protestů je vyrvál z náruče druhů. Nebylo pochyb o tom, že vědělo, jaký osud je čeká. Svou hrůzu projevovalo zoufalým vřeštěním. Jerome to lhostejně vyhlazování nemohl vydržet. Výkročil, z rány v boku mu vystřelila mučivá bolest, aby vraždění zabránil.

Wellese jeho pohyb překvapil a svíjející se opice mu vyklouzla z ruky a začala skákat po stolech pryč. Vrhla se za ní, aby ji chytil, a věžňové v otevřené kleci se chopili šance a vyklouzli ven.

"Do hajzlu," zaječel Welles na Jeroma, "copak nevidíš, že si musíme pospíšet? Copak to nechápeš?"

Jerome chápal všechno a zároveň nic. Rozuměl horečce, kterou se zvířaty sdílel. Rozuměl i tomu, že ta horečka změnila svět. Proč by to ale mělo takhle skončit - ta radost, ten sen - v odporně špinavé místnosti plně kouře a bolesti, v zapomnění a beznaději? To nechápal. A jak nyní zjišťoval, nechápal to ani Welles, architekt těchto protikladů.

Doktor skočil po jedné z prchajících opic a Jerome rychle přistoupil k zbývajícím klecím a uvolnil závlačku. Zvířata vyskákala na svobodu. Wellesovi se podařilo jednoho uprchlíka chytil, pevně opici sevřel a chystal se jí vstříknout svou panaceu. Jerome se k němu vrhl.

"Nechte toho," křičel.

Welles vbodl injekci do opičího těla, než však stačil stisknout píst, Jerome ho popadl za zápěstí. Stříkačka vyplivla jed do vzduchu a potom dopadla na podlahu. Opice se mu vyšklubla.

Jerome si přitáhl Wellese k sobě. "Říkal jsem vám, abyste toho nechal" zasyčel.

Wellesova odpověď byla rychlá, pěstí zaryl do Jeromova poraněného boku. Bolestí mu vytryskly slzy, doktora ale nepustil. Ani sebevětší bolest by ho nedokázala odtrhnout od zvuku bijícího srdce. Jak tam stál a objímal Wellese jako marnotratného syna, přál si, aby mohl sám sebe zapálit, aby se sen o hořícím mase, který musel protrpět, stal skutečností a on mohl shořet v očištném plameni. Avšak tělo bylo pouze tělo, jeho kosti kostmi. Zázraky, jichž byl svědkem, nebyly ničím jiným než jeho soukromým zjevením a neměli čas na to, aby se bavili o jejich nádhře a hrůzách. To, co viděl, zemře s ním a v budoucnu bude znovu objeveno (možná), jen proto, aby mohlo být opět zapomenuto a objeveno. Jako příběh o lásce, který vyprávěli v rádiu. Radost ztracená a nalezená, nalezená a ztracená. Zíral na doktora osvěcen novým paprskem pochopení a v uších mu stále zněl vyděšený tlukot jeho srdce. Doktor se mylí. Když ho nechá naživu, sám přijde na svou chybu. Nebyli žádnými nositeli nového milénia. Byl to jen sen.

"Nezabíjej mě," prosil Welles. "Nechci umřít."

Další hloupost, pomyslel si Jerome, a pustil ho.

Welles byl zcela zmaten. Nemohl uvěřit, že jeho prosba o život byla vyslyšena. Jak opatrně couval pryč, s každým krokem očekával ránu. Jerome se však jednoduše k doktorovi otočil zády a odešel. Dole pod schody se ozvalo volání a potom se připojily další hlasy. Policie, řekl si Welles. Pravděpodobně už našli tělo policisty, který hlídal dole u dveří. Za okamžik se musí objevit nahoře na schodišti. Nemá už čas, aby dokončil úkol, kvůli kterému sem přišel. Než přijdou, musí být pryč.

O patro níž stál Carnegie a pozoroval, jak na schodišti mizí ozbrojení policisté. Ve vzduchu byl cítit slabý zápach spáleniny. Obával se nejhoršího.

Jsem ten, kdo přichází až po činu, pomyslel si. Na scéně se vždy objevím, až když je nejlepší dějství skončeno. Zvyklý na čekání a trpělivý jako věrný pes nedokázal tentokrát potlačit úzkost, když viděl, jak ostatní postupují vpřed. Umlčel hlas, který mu radil, aby počkal, a začal stoupat po schodech nahoru.

Laboratoř v posledním patře byla prázdná, až na opice a mrtvého Johannsona. Toxikolog ležel tam, kam dopadl, obličejem dolů, vaz zlomený. Nouzový východ, který vedl na požární schodiště, byl otevřený a do místnosti jím proudil čerstvý vzduch. Když Carnegie poodstoupil od Johannsonova těla, policisté už byli na požárním schodišti a volali na kolegy v přízemí, aby vyrazili za uprchlíkem.

"Pane?"

Carnegie vzhledl k muži s knírem, který ho oslovil.

"Co se děje?"

Policista ukázal přes laboratoř ke zkušební komoře. U okénka tam někdo stál. Carnegie tu tvář poznal, i když se strašně změnila. Byl to Jerome. Nejdřív si myslel, že ho pozoruje, když se ale pořádně podíval, viděl, že se mylí. Jerome zíral na vlastní odraz na zamazaném skle a po obličeji mu stékaly slzy. Potom se obličej ztratil v šeru komory.

Všiml si ho i ostatní policisté. S připravenými zbraněmi začali postupovat laboratoři a zaujímali palebné pozice za pracovními stoly, odkud měli dveře do komory nejlépe na mušce. Takové situace už Carnegie předtím zažil, měly svou vlastní, strašlivou hybnou sílu. Když nezasáhne, poteče brzy krev.

"Ne," řekl, "nestřílejte."

Odstřel stranou protestujícího policistu, a aniž se snažil krýt, kráčel ke dveřím do komory. Prošel kolem výlevků, které spolkly zbytky Slepého kluka, kolem lavice, pod kterou nedávno našli mrtvou Danceovou. Cestu mu zkrátila skomírající opice, hlavu skloněnou, očividně slepá vůči jeho přítomnosti. Nechal ji najít kout, kde může umřít, a potom přistoupil ke dveřím. Byly pootevřené. Sáhl po klice. V laboratoři za ním se rozhostilo hrobové ticho, všechny oči upřené na něj. Otevřel dveře. Prsty ztuhly na spouštích. Útok však nepřišel. Carnegie vstoupil dovnitř.

Jerome se opíral o protější stěnu. Pokud Carnegieho viděl, nebo slyšel vstoupit, nedal to znát. U nohou mu ležela mrtvá opice, jednou rukou mu stále ještě svírala lem kalhot. Další skučela v rohu, hlavu v dlaních.

"Jerome?"

Byla to pouze Carnegieho fantazie, nebo opravdu cítil jahody?

Jerome zamrkal.

"Zatýkám vás," pronesl Carnegie. Hendrix by ocenil ironii té situace, pomyslel si. Jerome posunul krvavou ruku z bodné rány v boku na poklopec kalhot a začal se hladit.

"Příliš pozdě," řekl Jerome. Cítil, jak jím stoupá poslední žár. I kdyby k němu teď chtěl vetřelec přistoupit a zatknout ho, nadcházející vteřiny mu jeho záměr překazí. Smrt je tady. A co to vlastně je, teď, když to vidí tak jasně? Jen další pokušení, další sladká temnota, kterou musí naplnit a potěšit a zúrodnit.

V hrázi se mu ozvala křeč a dvěma směry odtud vystřelil blesk, do pohlavního údu a nahoru páteří. V hrdle mu zabublal smích.

Opice v rohu komory zaslechla Jeromovu veselost a opět začala skučet.

Ten zvuk na okamžik upoutal Carnegieho pozornost, a když se pohledem vrátil zpátky k Jeromovi, jeho krátkozraké oči byly zavřené, ruce mu poklesly a mrtvý se opíral o stěnu. Na krátkou chvíli se jeho tělo vzepřelo gravitaci. Potom se mu nohy ladně podlomily a Jerome spadl dopředu na obličej. Nezbylo z něho víc než hromádka kostí. Byl to zázrak, že žil tak dlouho, pomyslel si Carnegie.

Opatrně překročil tělo a položil mu prsty na krk. Nenahmatal žádný puls. V Jeromově obličeji zůstaly vepsány zbytky úsměvu, který se rozhodl postavit zkáze.

"Řekni mi..." šeptal Carnegie k Jeromovi, vědom si toho, že i navzdory předkupnímu právu zmeškal vhodný okamžik. Zase jednou je, a patrně tomu tak bude navždy, pouhým svědkem následků. "Řekni mi. Co je tady směšného?"

Avšak slepý kluk, jak je zvykem jeho rodu, mlčel.

Universum
14 HOROR

Clive Barker
HELLRAISER

Překlad Pavel Dufek (Hellraiser),
Iva Harrisová (Věk touhy)
Ilustrace na obálce Martin Zhouf
Odpovědný redaktor Václav Řezáč
Sazba PORS

Vydalo nakladatelství MUSTANG s.r.o.
jako svou 167. publikaci.
Plzeň 1996, vydání 1.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Český Těšín

Prodejní cena 119,- Kč včetně DPH